

คู่มือแผนเผชิญเหตุ

ความปลอดภัยในสถานศึกษา

ประจำปีการศึกษา 2569

www.spts.ac.th

โรงเรียนเซนต์ปีเตอร์ ธนบุรี

เขตการศึกษาที่ 3 อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

คำนำ

โรงเรียนเซนต์ปีเตอร์ ธนบุรี มีความมุ่งมั่นในการเป็นสถานศึกษาที่ปลอดภัยสำหรับนักเรียน ครู บุคลากร และผู้ที่เกี่ยวข้องทุกคน คู่มือสถานศึกษาปลอดภัยฉบับนี้ถูกจัดทำขึ้นโดยคำนึงถึงมาตรฐานความปลอดภัยและความพร้อมในการรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้นในโรงเรียน การสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาการของนักเรียน อีกทั้งยังเป็นการปลูกฝังความรู้ และทักษะในการดูแลตนเอง และปฏิบัติตนให้ถูกต้องในยามที่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด

เนื้อหาในคู่มือฉบับนี้ประกอบด้วยหลักการ แนวทางปฏิบัติ และขั้นตอนที่ชัดเจนในการรับมือกับเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น อุบัติเหตุ ภัยพิบัติ โรคระบาด และเหตุการณ์ฉุกเฉินอื่น ๆ โดยเน้นการป้องกัน การเตรียมพร้อม และการฝึกฝนเพื่อให้ทุกคนในชุมชนโรงเรียนมีทักษะและความรู้ที่จำเป็นเพื่อความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น นอกจากนี้ คู่มือนี้ยังเป็นแหล่งอ้างอิงที่สำคัญในการดำเนินการและปรับปรุงมาตรการด้านความปลอดภัยให้ทันสมัยและสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

โรงเรียนเซนต์ปีเตอร์ ธนบุรี หวังว่าคู่มือฉบับนี้จะเป็นประโยชน์และสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการสร้างความปลอดภัยและความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในโรงเรียน เพื่อให้นักเรียนทุกคนได้เติบโตในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย พร้อมที่จะพัฒนาและเตรียมพร้อมสำหรับอนาคตอย่างมั่นใจ

ขอขอบคุณคณะครู บุคลากร และผู้มีส่วนร่วมในการจัดทำคู่มือสถานศึกษาปลอดภัยฉบับนี้ ที่ให้ความร่วมมือและให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ในการพัฒนาเนื้อหาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ซิสเตอร์เกศินี มังกร
ผู้อำนวยการ/ผู้จัดการ

สารบัญ

คำนำ	ก
สารบัญ	ข
ความเป็นมา	1
วัตถุประสงค์	2
เป้าหมาย	2
ขอบข่าย / คำนิยาม	2
เงื่อนไขความสำเร็จ	4
การดำเนินการของโรงเรียน	4
แนวทางการคุ้มครองและช่วยเหลือนักเรียน	6
ภัยที่เกิดจากการใช้ความรุนแรงของมนุษย์	7
• การล่วงละเมิดทางเพศ/การคุกคามทางเพศ	7
• การทะเลาะวิวาท	12
• การกลั่นแกล้งรังแก (Bully)	17
• การทำร้าย/ล่อลวง ลักพาตัว	23
• การลงโทษนักเรียนเกินกว่าเหตุ	29
• การก่อวินาศกรรม การระเบิด	34
• การชุมนุมประท้วงและการจลาจล	40
อุบัติเหตุภายนอกโรงเรียน	46
อุบัติเหตุภายในโรงเรียน	53
• อุบัติเหตุที่เกิดจากการใช้ครุภัณฑ์และอุปกรณ์	57
• อุบัติเหตุภายในบริเวณโรงเรียน (สนามเด็กเล่น)	61
• อุบัติเหตุภายในบริเวณโรงเรียน (อุบัติเหตุจากสระน้ำ และการจมน้ำ)	64
ภัยธรรมชาติ	69
• อัคคีภัย	69
• แผ่นดินไหว	73
• วาตภัย	77
• อุทกภัย	80
อุบัติเหตุจากสัตว์ทำร้าย	85
ภาวะจิตเวช ติดเกม ภัยไซเบอร์ การพนันและการติดยาเสพติด	90
โรคระบาด โรคติดต่อในโรงเรียน	97

อาหารเป็นพิษ / โรคติดต่อทางอาหารและน้ำ	103
ความปลอดภัย การเข้าออกภายในโรงเรียน	109
ความปลอดภัยในด้านโภชนาการของโรงเรียน	113
การตรวจโรคและเฝ้าระวังสุขภาพผู้เรียน	118
รถโรงเรียน / รถตู้รับส่งนักเรียน	122
ระดับปฐมวัย	127
การบริหารจัดการด้านสภาพแวดล้อมเพื่อความปลอดภัย	127
● ความปลอดภัยจากอุบัติเหตุจากการจมน้ำสำหรับเด็กปฐมวัย	127
● ความปลอดภัยจากอุบัติเหตุทางถนนสำหรับเด็กปฐมวัย	129
● ความปลอดภัยจากการหกล้มและพลัดตกจากที่สูงสำหรับเด็กปฐมวัย	131
● ความปลอดภัยจากไฟฟ้า/ของร้อนสำหรับเด็กปฐมวัย	133
● ความปลอดภัยจากการขาดอากาศหายใจสำหรับเด็กปฐมวัย	135
● ความปลอดภัยจากวัสดุแหลมคม ทิ่มแทงสำหรับเด็กปฐมวัย	137
● ความปลอดภัยจากสัตว์กัดสำหรับเด็กปฐมวัย	139
● ความปลอดภัยจากการได้รับสารพิษสำหรับเด็กปฐมวัย	141
● ความปลอดภัยจากการใช้ผลิตภัณฑ์รอบตัวเด็ก: ของใช้, ของเล่น, การกินอาหารและยา	143
● ความปลอดภัยจากสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ จากอากาศ น้ำ ดิน สารพิษจากโรงงาน จากกองขยะ	145
● ความปลอดภัยของเด็กปฐมวัยในภัยพิบัติต่างๆ จากภัยธรรมชาติ	147
● ความปลอดภัยของเด็กปฐมวัยในภัยขนาดใหญ่ที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์	149
● ความปลอดภัยของเด็กปฐมวัยจากการถูกรบกวนความรุนแรง	151
การสื่อสารกับผู้ปกครองและชุมชนเกี่ยวกับสถานการณ์ความปลอดภัย	153
แนวทางประเมินและปรับปรุงคู่มือสถานศึกษาปลอดภัยของโรงเรียน	155
คำถามที่พบบ่อย (FAQ) เกี่ยวกับคู่มือสถานศึกษาปลอดภัยของโรงเรียน	157
บทสรุป	160

คู่มือสถานศึกษาปลอดภัยของโรงเรียนเซนต์ปีเตอร์ ธนบุรี

ตามนโยบายและจุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการ

1. ความเป็นมา

สถานการณ์ปัญหาเด็กและเยาวชนในสังคมไทยยุคปัจจุบัน ได้รับผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงของโลก ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และเทคโนโลยี ซึ่งส่งผลกระทบต่อวิถีการดำรงชีวิตและความปลอดภัยของเด็กและเยาวชนไทยหลายรูปแบบ ทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและทวีความรุนแรง มากยิ่งขึ้นเกือบทุกด้าน การจัดระบบความปลอดภัยของโรงเรียนเป็นปัจจัยที่ส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพ การเรียนรู้ของผู้เรียน การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะประสบผลสำเร็จหรือไม่เพียงใดขึ้นอยู่กับความสุข ในการเรียนรู้ และการมีชีวิตที่ได้รับการปกป้องคุ้มครองให้มีความปลอดภัยทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน สอดคล้องกับ นโยบาย Quick Win วาระเร่งด่วน ข้อที่ 1 ความปลอดภัยของผู้เรียน เร่งสร้างความปลอดภัยในโรงเรียนเพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นของสังคม และป้องกันจากภัยคุกคามในชีวิตรูปแบบใหม่ และภัยอื่น ๆ โดยมีการดำเนินการตามแผนและมาตรการด้านความปลอดภัยให้แก่ผู้เรียน ครู และบุคลากร ในรูปแบบต่าง ๆ อย่างเข้มข้น โดยนำนโยบายความปลอดภัยในโรงเรียน สู่ Platform MOE Safety Center ที่เป็นช่องทาง ในการรับเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยในโรงเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ เป็นระบบ มาตรฐานความปลอดภัยในโรงเรียน โดยใช้หลัก Digital Based Management เป็นรูปแบบ วิธีการ หรือกระบวนการ ในการดูแลช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษา ให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ มีความสุข และ ได้รับการปกป้องคุ้มครองความปลอดภัย ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ โดยจะลดขั้นตอน ลดเวลา มีความรวดเร็ว ในการแก้ไขปัญหา และให้การคุ้มครองช่วยเหลือ เยียวยา สร้างความเป็นธรรมให้กับผู้ได้รับผลกระทบ จากความไม่ปลอดภัยที่เกิดขึ้น เป็นไปตามมาตรการ 3 ป ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้แก่ “ป้องกัน ปลุกฝัง ปรามปราม” ประกอบกับตามกฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจัด ระบบงานและ กิจกรรมในการแนะแนว ให้คำปรึกษาและฝึกอบรมแก่นักเรียน นักศึกษา และผู้ปกครอง พ.ศ. 2548 ข้อ 3 ให้โรงเรียนและโรงเรียนมีหน้าที่ (4) จัดให้มีมาตรการส่งเสริมความปลอดภัย ป้องกัน และแก้ไขปัญหาความรุนแรง โดยมีแผนงาน ผู้รับผิดชอบ และการติดตามตรวจสอบ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ

โรงเรียนตระหนักและให้ความสำคัญกับปัญหาดังกล่าว จึงได้จัดทำคู่มือสถานศึกษาปลอดภัยของโรงเรียนเซนต์ปีเตอร์ ธนบุรี เพื่อให้โรงเรียน ผู้บริหาร ครู บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน ใช้เป็นแนวทางในการจัดทำมาตรการดำเนินการ กำกับ ติดตาม คุ้มครองช่วยเหลือนักเรียน ให้มีความปลอดภัยจากภัยต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น หลากหลายและมีความรุนแรง เพิ่มขึ้นในปัจจุบัน

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนทุกคนได้รับการปกป้อง การดูแลช่วยเหลือ และคุ้มครองความปลอดภัยทั้งด้านร่างกาย และจิตใจ โดยนักเรียนจะได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิด สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างปลอดภัย
2. เพื่อให้มีรูปแบบแนวทางการรักษาความปลอดภัยของโรงเรียน ด้านอุบัติเหตุ ด้านอุบัติเหตุ ด้านอัคคีภัย และปัญหาทางสังคม โดยอาศัยแนวคิดเชิงสร้างสรรค์ภายใต้หลักการกระจายอำนาจการมีส่วนร่วม และยึดประโยชน์สูงสุดของนักเรียนเป็นสำคัญ
3. เพื่อสร้างความเข้มแข็งระบบการรักษาความปลอดภัยของโรงเรียน ให้มีความพร้อม สามารถป้องกัน และแก้ไขสถานการณ์ปัญหาของนักเรียน ทั้งด้านอุบัติเหตุ อุบัติภัย และปัญหาทางสังคมที่จะเกิดขึ้นกับนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. เพื่อสร้างความตระหนักในการรักษาความปลอดภัยของโรงเรียน โดยส่งเสริมสนับสนุนให้ความรู้ ความเข้าใจแก่นักเรียน ครู และบุคลากรทางการศึกษา และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัยในโรงเรียน

3. เป้าหมาย

1. นักเรียนทุกคนของโรงเรียนเซนต์ปีเตอร์ ธนบุรี ได้รับการคุ้มครองดูแลความปลอดภัย
2. ผู้บริหารโรงเรียน บุคลากรครู บุคลากรทางการศึกษา เจ้าหน้าที่ ผู้ปกครองนักเรียน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีแนวทางในการป้องกันและรักษาความปลอดภัยให้แก่นักเรียน
3. มีเครือข่ายหน่วยงานภาครัฐและเอกชน มีส่วนร่วมในการดูแลความปลอดภัยให้แก่นักเรียน
4. ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน เช่น รถรับ-ส่งนักเรียน ร้านถ่ายเอกสาร ฯลฯ ที่อยู่ใกล้ๆบริเวณโรงเรียน

4. ขอบข่าย / คำนิยาม

คู่มือการจัดทำแนวทางการคุ้มครองและช่วยเหลือนักเรียนสำหรับโรงเรียนเอกชน เป็นคู่มือที่โรงเรียนใช้เป็นแนวทางในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ ของโรงเรียน ปฏิบัติเมื่อเกิดเหตุการณ์ความไม่ปลอดภัยกับนักเรียนโรงเรียน

การดำเนินงานคุ้มครองและช่วยเหลือนักเรียน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มภัย คือ

1. ภัยที่เกิดจากการใช้ความรุนแรงของมนุษย์
2. ภัยที่เกิดจากอุบัติเหตุ
3. ภัยที่เกิดจากผลกระทบต่อสุขภาพทางกายและจิตใจ

ภัยที่เกิดจากการใช้ความรุนแรงของมนุษย์

หมายถึง ภัยที่เกิดจากการล่วงละเมิดทางเพศ/การคุกคามทางเพศ, การทะเลาะวิวาท, การกลั่นแกล้งรังแก, การทำร้าย/ล่อลวง ลักพาตัว, การลงโทษนักเรียนเกินกว่าเหตุ และภัยอื่น ๆ

ภัยที่เกิดจากอุบัติเหตุ

หมายถึง ภัยที่เกิดจากอุบัติเหตุภายนอกโรงเรียน, อุบัติเหตุภายในโรงเรียน, ภัยธรรมชาติ และภัยอื่น ๆ

ภัยที่เกิดจากผลกระทบต่อสุขภาพทางกายและจิตใจ

หมายถึง ภัยที่เกิดจากภาวะจิตเวช ดัดจริต ภัยไซเบอร์ การพนันและการติดยาเสพติด, โรคระบาด โรคติดต่อในโรงเรียน มลภาวะเป็นพิษ และอาหารเป็นพิษ และภัยอื่น ๆ

แนวทาง

หมายถึง มาตรการการป้องกันเหตุ มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ และ มาตรการหลังเกิดเหตุ

มาตรการการป้องกันเหตุ

หมายถึง มาตรการที่โรงเรียนดำเนินการจัดทำเพื่อป้องกันการเกิดเหตุ ขึ้นกับนักเรียน

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

หมายถึง โรงเรียนดำเนินการช่วยเหลือนักเรียนขณะที่กำลังเกิดเหตุ

มาตรการหลังเกิดเหตุ

หมายถึง โรงเรียนดำเนินการหลังเกิดเหตุ ได้แก่ การติดตามแก้ไขปัญหา ช่วยเหลือ เยียวยา ฟื้นฟู

การคุ้มครอง

หมายถึง การดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่เสี่ยงหรือต้องสงสัยว่าถูกรุ้ทำรุนแรง หรือล่วงละเมิด นักเรียนที่ถูกกระทำรุนแรงหรือถูกล่วงละเมิด และนักเรียนที่กระทำรุนแรงหรือล่วงละเมิด ต่อบุคคลอื่น เพื่อป้องกันและหลีกเลี่ยงเหตุอันตราย รวมถึงการช่วยเหลือ เยียวยา และฟื้นฟู

การช่วยเหลือ

หมายถึง การส่งเสริม พัฒนา การป้องกัน และแก้ไขปัญหา เพื่อให้ นักเรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีภูมิคุ้มกันทางจิตใจที่เข้มแข็ง มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีทักษะ การดำรงชีวิตและรอดพ้นจากวิกฤตทั้งปวง

นักเรียน

หมายถึง ผู้ที่กำลังรับการศึกษา ที่อยู่ในความดูแลของโรงเรียนเอกชน

ผู้ปกครอง

หมายถึง บิดา มารดา ผู้อนุบาล ผู้รับบุตรบุญธรรม และผู้ปกครอง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้หมายรวมถึงพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยง ผู้ปกครองสวัสดิภาพ นายจ้าง ตลอดจนบุคคลอื่น ซึ่งรับเด็กนักเรียนไว้ในความอุปการะเลี้ยงดูหรือซึ่งเด็กนักเรียนอาศัยอยู่ด้วย

รถรับ-ส่งนักเรียน

หมายถึง รถของโรงเรียนที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกหรือกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ให้นำมาใช้รับ-ส่งนักเรียน จากบ้าน-โรงเรียน และ โรงเรียน-บ้าน

คณะกรรมการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน

หมายถึง คณะกรรมการที่โรงเรียนแต่งตั้งขึ้น เพื่อให้ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยในโรงเรียน

การคุ้มครองและช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียน

หมายถึง มาตรการการป้องกันเหตุ มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ และมาตรการหลังเกิดเหตุ

มาตรการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน

หมายถึง มาตรการคุ้มครองและช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนที่เกิดเหตุทั้งในและนอกโรงเรียน

5. เจ็อนไขความสำเร็จ

- 5.1 โรงเรียนสมัครและเข้าใช้ระบบ MOE Safety Center ของกระทรวงศึกษาธิการ
- 5.2 โรงเรียนดำเนินการจัดทำมาตรการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนทุกเรื่อง ที่คาดว่าจะ จะเกิดขึ้นกับนักเรียนในโรงเรียน และมีคณะกรรมการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน และมีการให้/สร้างความรู้ สํารวจ ตรวจสอบ แก้ไข ฝ้าระวัง แผนการป้องกัน แผนเผชิญเหตุ หรือกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน ในกรณีของภัยธรรมชาติต้องกำหนดให้มีผู้นำทาง และมีการมอบหมายบุคลากรให้ปฏิบัติหน้าที่
- 5.3 โรงเรียนมีสถานที่ปฐมพยาบาลและอุปกรณ์ปฐมพยาบาลเบื้องต้น
- 5.4 การรายงานโรงเรียนต้องรายงานให้สำนักงานศึกษาธิการจังหวัด/สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัด/สำนักงาน คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยด่วน หากเข้าข่ายอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

กรณีที่ 1 เกิดภัยที่มีผลกระทบต่อร่างกายนักเรียนถึงขั้นบาดเจ็บสาหัสหรือเสียชีวิต รวมทั้ง ผลกระทบทางจิตใจอย่างรุนแรง

กรณีที่ 2 ภัยที่มีผลกระทบต่อความมั่นคง

กรณีที่ 3 ภัยที่มีผลต่อสุขภาพของนักเรียน

กรณีที่ 4 ปรากฏเป็นข่าวในสื่อต่าง ๆ

6. การดำเนินการของโรงเรียน

- 6.1 โรงเรียนตระหนักและให้ความสำคัญกับความปลอดภัยของนักเรียน โดยกำหนดเป็นนโยบาย สำคัญ ประการหนึ่งของโรงเรียน และประชาสัมพันธ์ผ่านทางสื่อต่าง ๆ รวมทั้งสื่อออนไลน์ให้สาธารณชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนและผู้ปกครองได้รับทราบ
- 6.2 แต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน ซึ่งอาจจะประกอบไปด้วย ผู้รับใบอนุญาต ผู้อำนวยการโรงเรียน หรือผู้จัดการ ครู หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยระบุหน้าที่ให้ชัดเจน
- 6.3 จัดทำมาตรการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน โดยมีรายละเอียดขอบเขตครอบคลุม อย่างน้อย 3 กลุ่มภัยหลัก ได้แก่
1. ภัยที่เกิดจากการใช้ความรุนแรงของมนุษย์
 2. ภัยที่เกิดจากอุบัติเหตุ
 3. ภัยที่เกิดจากผลกระทบต่อสุขภาพทางกายและจิตใจ
- โดยแต่ละภัยประกอบด้วย 3 มาตรการ คือ
- 1) มาตรการการป้องกันเหตุ ประกอบไปด้วย การให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการเกิดเหตุ นั้น ๆ การสำรวจวัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ และสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน ซึ่งอาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดภัยนั้น ๆ รวมทั้งมีระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน กรณีเกิดเหตุ
 - 2) มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ /แผนเผชิญเหตุ ระบุชัดเจน ว่าหากเกิดเหตุ กับนักเรียน ใคร ควรทำอะไร อย่างไร โดยอาจให้เป็นหน้าที่ของกรรมการตามข้อ 6.2 หรือแต่งตั้งกรรมการชุดใหม่
 - 3) มาตรการหลังเกิดเหตุ ควรระบุแนวทางช่วยเหลือหลังเกิดเหตุ เช่น การช่วยเหลือ เยียวยา พ้นฟู
- 6.4 แจ้งให้ผู้บริหาร ครู บุคลากร เจ้าหน้าที่ และนักเรียน รับทราบและปฏิบัติตามมาตรการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนอย่างเคร่งครัด โดยอาจจะมีการซักซ้อม อย่างน้อยภาคเรียนละ 1 ครั้ง
- 6.5 สร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน ให้กับนักเรียน และผู้ปกครอง ในวันที่ประชุมผู้ปกครอง หรือวันที่โรงเรียนจัดให้ผู้ปกครองมาร่วมกิจกรรม หรือทางสื่อสังคม ออนไลน์
- 6.6 หากเกิดเหตุกับนักเรียน ต้องให้ความช่วยเหลือนักเรียนตามมาตรการส่งเสริมความปลอดภัย ในโรงเรียนทันที
- 6.7 ให้งานโดยด่วน หากเกิดเหตุที่มีผลกระทบต่อร่างกายนักเรียนถึงขั้นบาดเจ็บสาหัสหรือ เสียชีวิต หรือมีผลกระทบต่อความมั่นคง มีผลต่อสุขภาพของนักเรียน หรือกรณีปรากฏเป็นข่าวในสื่อต่าง ๆ ผ่านระบบ MOE Safety Center หรือรายงานสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด/สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัด/ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบ
- 6.8 ทบทวน ปรับปรุง แก้ไข พัฒนา มาตรการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน เป็นประจำทุกปี เพื่อให้การดำเนินการตามมาตรการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

แนวทางการคุ้มครองและช่วยเหลือนักเรียน

การดำเนินการคุ้มครองและช่วยเหลือนักเรียนมีขั้นตอน วิธีการปฏิบัติงาน และเครื่องมือ โดยมีผู้บริหาร และครูเป็นบุคลากรหลักในการดำเนินงาน และบุคลากรทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้ปกครอง ชุมชน คณะกรรมการบริหาร มีส่วนร่วมในการคุ้มครองและช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งการดำเนินงานคุ้มครองและช่วยเหลือนักเรียน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มภัยหลัก ดังนี้

1. ภัยที่เกิดจากการใช้ความรุนแรงของมนุษย์ ได้แก่
 - 1.1 การล้วงละเมิดทางเพศ/การคุกคามทางเพศ
 - 1.2 การทะเลาะวิวาท
 - 1.3 การกลั่นแกล้งรังแก
 - 1.4 การทำร้าย/ล่อลวง ลักพาตัว
 - 1.5 การลงโทษนักเรียนเกินกว่าเหตุ
 - 1.6 ภัยอื่น ๆ
2. ภัยที่เกิดจากอุบัติเหตุ ได้แก่
 - 2.1 อุบัติเหตุภายนอกโรงเรียน
 - 2.2 อุบัติเหตุภายในโรงเรียน
 - 2.3 ภัยธรรมชาติ
 - 2.4 ภัยอื่น ๆ
3. ภัยที่เกิดจากผลกระทบต่อสุขภาพทางกายและจิตใจ ได้แก่
 - 3.1 ภาวะจิตเวช ติดเกม ภัยไซเบอร์ การพนันและการติดยาเสพติด
 - 3.2 โรคระบาด โรคติดต่อในโรงเรียน มลภาวะเป็นพิษ และอาหารเป็นพิษ
 - 3.3 ภัยอื่น ๆ

ภัยที่เกิดจากการใช้ความรุนแรงของมนุษย์

ภัยที่เกิดจากการใช้ความรุนแรงของมนุษย์ในโรงเรียนเป็นปัญหาที่ซับซ้อนและส่งผลกระทบต่ออย่างกว้างขวางต่อทั้งนักเรียน ครู และบุคลากรในโรงเรียน นอกจากนี้จะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้แล้ว ยังทำให้บรรยากาศในโรงเรียนกลายเป็นสถานที่ที่นักเรียนรู้สึกไม่ปลอดภัยหรือเครียด ภัยประเภทนี้สามารถแบ่งออกเป็นหลายรูปแบบ

การล่วงละเมิดทางเพศ/การคุกคามทางเพศ

นิยาม

การล่วงละเมิดทางเพศ/คุกคามทางเพศ หมายถึง การกระทำใด ๆ หรือพฤติกรรมที่สื่อไปในทางเพศ ที่เป็นการบังคับ การใช้อำนาจที่ไม่พึงปรารถนาด้วยวาจา ข้อความ ท่าทาง แสดงด้วยเสียง รูปภาพ เอกสาร ข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือสิ่งของลามกอนาจารเกี่ยวกับเพศ หรือกระทำอย่างอื่นในทำนองเดียวกัน โดยมีเจตนาที่จะทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนรำคาญ ได้รับความอับอาย หรือรู้สึกถูกละเมิดหรือถูกคุกคาม ผู้ที่ถูกกระทำได้รับผลกระทบ ทั้งทางร่างกายและจิตใจ

มาตรการการป้องกันเหตุ

มาตรการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ/การคุกคามทางเพศในโรงเรียนสามารถดำเนินการได้หลายแนวทาง โดยมุ่งเน้นการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมการป้องกันการกระทำดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพ ตัวอย่างมาตรการป้องกันที่สามารถดำเนินการได้ มีดังนี้

- 1) **การให้ความรู้และอบรม:** จัดกิจกรรมอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมที่ถือเป็นการล่วงละเมิดทางเพศ และวิธีการหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ไม่ปลอดภัยให้กับนักเรียน ครู และบุคลากร เพื่อให้ทุกคนเข้าใจถึงความหมาย ผลกระทบ และวิธีป้องกัน
- 2) **การสร้างช่องทางการรายงานเหตุการณ์:** จัดทำช่องทางที่นักเรียนสามารถรายงานเหตุการณ์ล่วงละเมิดหรือการคุกคามทางเพศได้ง่าย เช่น แบบสอบถามการประเมินความปลอดภัย ระบบการรายงานทางออนไลน์ หรือกล่องข้อเสนอแนะ โดยที่ข้อมูลที่รายงานต้องได้รับการดูแลอย่างเป็นความลับและจริงจัง
- 3) **การจัดตั้งหน่วยงานหรือบุคคลที่รับผิดชอบโดยตรง:** จัดตั้งหน่วยงานหรือมอบหมายให้บุคคลที่มีความรับผิดชอบในการดูแลเรื่องความปลอดภัยและการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ โดยให้มี **แนวทางการดำเนินงานที่ชัดเจนและเข้าถึงได้**
- 4) **การบังคับใช้นโยบายและกฎระเบียบ:** กำหนดนโยบายและกฎระเบียบที่ชัดเจนเกี่ยวกับการป้องกันการล่วงละเมิดและการคุกคามทางเพศ รวมถึง **การลงโทษทางวินัยสำหรับผู้ที่ทำให้เกิดความผิด** โดยให้บุคลากรและนักเรียนทุกคนได้รับทราบและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

- 5) การสนับสนุนผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ: มีแผนการช่วยเหลือและสนับสนุนผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการล่วงละเมิดทางเพศ เช่น การให้คำปรึกษาทางจิตใจ หรือการแนะนำผู้ปกครองเพื่อการฟื้นฟูสภาพจิตใจของนักเรียนที่ได้รับผลกระทบ
- 6) การสร้างบรรยากาศที่ปลอดภัยและเคารพสิทธิ: ส่งเสริมการสร้างสภาพแวดล้อมที่เคารพสิทธิและศักดิ์ศรีของบุคคล เช่น ส่งเสริมการมีน้ำใจและความเข้าใจซึ่งกันและกัน เพื่อลดโอกาสการเกิดเหตุล่วงละเมิดและสร้างวัฒนธรรมที่ดีภายในโรงเรียน

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เมื่อเกิดเหตุการณ์การล่วงละเมิดทางเพศหรือการคุกคามทางเพศในโรงเรียน การดำเนินมาตรการช่วยเหลืออย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสำคัญเพื่อปกป้องผู้ที่ตกเป็นเหยื่อและลดความรุนแรงของผลกระทบ มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุอาจประกอบไปด้วย:

- 1) การแยกผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ: หากสามารถทำได้ ควรแยกผู้กระทำออกจากผู้ตกเป็นเหยื่อทันที เพื่อป้องกันไม่ให้เหตุการณ์รุนแรงขึ้นและเพื่อให้ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อรู้สึกปลอดภัย
- 2) การแจ้งเตือนและขอความช่วยเหลือ: ให้บุคคลใกล้เคียงหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้รับทราบเหตุการณ์ เช่น แจ้งเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บริหารโรงเรียน หรือเจ้าหน้าที่ดูแลเด็กที่มีหน้าที่ในด้านความปลอดภัย เพื่อให้ความช่วยเหลือและควบคุมสถานการณ์
- 3) การให้การปฐมพยาบาลทางจิตใจ (Psychological First Aid): การสนับสนุนด้านจิตใจเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยเหลือผู้ตกเป็นเหยื่อในทันที ควรมีบุคลากรที่ผ่านการฝึกอบรมให้สามารถให้การสนับสนุนทางอารมณ์เบื้องต้นได้ เช่น การรับฟังด้วยความเห็นอกเห็นใจ และการสร้างความมั่นใจว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่อปลอดภัยแล้ว
- 4) การบันทึกข้อมูลเหตุการณ์: ให้บุคคลที่รับผิดชอบหรือครูที่อยู่ในเหตุการณ์ทำการบันทึกข้อมูลและรายละเอียดของเหตุการณ์ทันทีเพื่อใช้ในการดำเนินการในขั้นต่อไป โดยข้อมูลที่บันทึกต้องเป็นความลับและได้รับการจัดเก็บอย่างปลอดภัย
- 5) การแจ้งผู้ปกครอง: หลังจากควบคุมสถานการณ์แล้ว ควรแจ้งให้ผู้ปกครองของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อทราบถึงเหตุการณ์ เพื่อให้พวกเขาได้มีส่วนร่วมในการให้การสนับสนุนและการดูแลทางจิตใจ
- 6) การเตรียมการช่วยเหลือทางการแพทย์ (หากจำเป็น): หากผู้ที่ตกเป็นเหยื่อมีการบาดเจ็บทางร่างกาย ควรจัดเตรียมการรักษาพยาบาลในทันที เช่น การพาไปพบแพทย์ หรือพยาบาลประจำโรงเรียนเพื่อทำการตรวจและรักษาเบื้องต้น
- 7) การจัดเตรียมสถานที่ปลอดภัย: จัดสถานที่ที่ปลอดภัยให้ผู้ตกเป็นเหยื่อรอการช่วยเหลือในระหว่างที่มีการจัดการกับผู้กระทำผิด เพื่อให้พวกเขา รู้สึกปลอดภัยและไม่ถูกคุกคามเพิ่มเติม

ทั้งนี้ ให้ครูหรือผู้อยู่ในเหตุการณ์ รายงานการเกิดเหตุต่อผู้อำนวยการโรงเรียนหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายตามมาตรการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน เมื่อผู้อำนวยการโรงเรียนได้รับแจ้งเหตุดังกล่าว ให้

ดำเนินการตามมาตรการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน และลงบันทึกเหตุการณ์ในสมุดหมายเหตุรายวัน พร้อมทั้งรายงานต้นสังกัด

มาตรการหลังเกิดเหตุ

หลังจากเกิดเหตุการณ์การล่องละเมิดทางเพศหรือการคุกคามทางเพศในโรงเรียน จำเป็นต้องมีมาตรการหลังเหตุการณ์เพื่อช่วยฟื้นฟูสภาพจิตใจและดูแลผู้ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งป้องกันการเกิดเหตุซ้ำในอนาคต โดยมีมาตรการที่นำมาใช้ดังนี้

- 1) **การให้การดูแลทางจิตใจอย่างต่อเนื่อง:** มีการให้คำปรึกษาทางจิตวิทยาอย่างสม่ำเสมอแก่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อเพื่อช่วยในการฟื้นฟูสภาพจิตใจและลดความวิตกกังวล ซึ่งอาจทำโดยนักจิตวิทยา หรือผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในการให้ความช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการล่องละเมิด
- 2) **การสนับสนุนจากครอบครัวและโรงเรียน:** สนับสนุนให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการดูแลผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออย่างใกล้ชิด โดยให้คำแนะนำเรื่องการสื่อสาร การให้กำลังใจ และการเข้าใจถึงผลกระทบทางจิตใจที่อาจเกิดขึ้น นอกจากนี้ ครูและเจ้าหน้าที่ในโรงเรียนควรแสดงความเข้าใจและคอยสนับสนุนความเป็นอยู่ของนักเรียนในระยะยาว
- 3) **การดำเนินการทางวินัยต่อผู้กระทำผิด:** หากเหตุการณ์เกิดขึ้นจากนักเรียน ครู หรือเจ้าหน้าที่ภายในโรงเรียน ควรมีการดำเนินการทางวินัยตามขั้นตอนที่เหมาะสม เช่น การสั่งพักการเรียน การอบรม หรือการส่งให้เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจตามกฎหมายดำเนินการต่อไป เพื่อสร้างความมั่นใจว่าเหตุการณ์จะไม่เกิดขึ้นซ้ำ
- 4) **การประเมินสภาพแวดล้อมและการปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย:** ประเมินสถานการณ์และสภาพแวดล้อมของโรงเรียน โดยอาจปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย เช่น เพิ่มการติดตั้งกล้องวงจรปิด เพิ่มการตรวจตราพื้นที่เสี่ยง หรือปรับแผนการป้องกันเหตุรุนแรงให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น
- 5) **การให้การศึกษาเกี่ยวกับสิทธิและการป้องกันการคุกคามทางเพศ:** มีการจัดการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับสิทธิและการป้องกันการคุกคามทางเพศแก่นักเรียนและบุคลากร รวมถึงการส่งเสริมวัฒนธรรมที่เคารพสิทธิและศักดิ์ศรีของผู้อื่น เพื่อสร้างสังคมที่ปลอดภัยในโรงเรียน
- 6) **การสร้างช่องทางรายงานเหตุเพิ่มเติม:** อาจมีการจัดตั้งช่องทางรายงานเหตุอย่างเป็นทางการที่สามารถใช้ได้ง่าย เช่น แบบสอบถามออนไลน์ กล่องข้อความ หรือสายด่วน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกมั่นใจว่าการรายงานเหตุการณ์จะได้รับการตอบสนองอย่างเหมาะสมและมีความปลอดภัย
- 7) **การติดตามผลและการประเมินผลการฟื้นฟู:** ติดตามผลการฟื้นฟูและสภาพจิตใจของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ที่ได้รับผลกระทบสามารถกลับมาใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างปกติ และประเมินผลการดำเนินมาตรการเพื่อปรับปรุงการป้องกันและการช่วยเหลือในอนาคต

- 8) รายงานผลการดำเนินการการแก้ไขปัญหาช่วยเหลือเหยี่ยวยา ผ่านระบบ MOE Safety Center หรือ รายงานสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด หรือสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัด
- 9) ทบทวน ปรับปรุง พัฒนา มาตรการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนเพื่อป้องกันการเกิดเหตุซ้ำ

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

1. ศูนย์ช่วยเหลือสังคม สายด่วน 1300

- ให้คำปรึกษาและช่วยเหลือเบื้องต้นในกรณีที่เกิดหรือเยาวชนถูกล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ โดยจะช่วยเหลือประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ความช่วยเหลืออย่างทันท่วงที
- ให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

2. ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและครอบครัว กรมกิจการเด็กและเยาวชน

- ให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายและคำปรึกษาทางจิตวิทยาแก่เด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ โดยมีหน่วยงานสนับสนุนด้านการคุ้มครองสิทธิเด็กและการส่งต่อให้ได้รับการดูแลตามสิทธิของเด็ก
- ติดต่อผ่านศูนย์ช่วยเหลือสังคม (สายด่วน 1300) หรือกรมกิจการเด็กและเยาวชน

3. สายด่วนสุขภาพจิต 1323

- ให้คำปรึกษาทางจิตใจและการช่วยเหลือเบื้องต้นสำหรับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการคุกคามทางเพศ หรือผู้ที่รู้สึกเครียดหรือวิตกกังวลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- ให้บริการตลอด 24 ชั่วโมงโดยไม่มีค่าใช้จ่าย

4. ตำรวจ (สถานีตำรวจในท้องที่)

- หากเหตุการณ์ล่วงละเมิดทางเพศเกิดขึ้นและเป็นอาชญากรรม ควรแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อดำเนินการสอบสวนและดำเนินคดีทางกฎหมาย โดยตำรวจจะให้การคุ้มครองและช่วยเหลือผู้เสียหาย
- สายด่วน 191 สำหรับกรณีฉุกเฉิน

5. กระทรวงศึกษาธิการ ศูนย์ MOE Safety Center

- ให้การช่วยเหลือและคำปรึกษาด้านความปลอดภัยในโรงเรียน โดยนักเรียนและบุคลากรสามารถแจ้งเหตุความไม่ปลอดภัยที่เกิดขึ้นในโรงเรียน ซึ่งรวมถึงการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ
- ติดต่อผ่านเว็บไซต์ [MOE Safety Center](#) หรือโทร 0-2126-6565

6. องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กและเยาวชน

- เช่น มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก และมูลนิธิเพื่อนเยาวชนเพื่อการพัฒนา ซึ่งมีบทบาทในการให้คำปรึกษาและการคุ้มครองสิทธิเด็กที่ถูกล่วงละเมิด โดยให้การสนับสนุนทั้งทางจิตใจและการดำเนินการทางกฎหมาย
- ตัวอย่างการติดต่อ เช่น มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก โทร 02-412-0739

7. โรงพยาบาลหรือศูนย์สุขภาพจิตในท้องถิ่น

- หากนักเรียนได้รับผลกระทบทางจิตใจรุนแรงจากการล่วงละเมิด สามารถเข้ารับการรักษาและบำบัดทางจิตวิทยาจากโรงพยาบาลหรือศูนย์สุขภาพจิต โดยสามารถติดต่อผ่านแผนกจิตเวชหรือศูนย์บำบัดเด็กและเยาวชนในโรงพยาบาลที่ใกล้เคียง

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศและการคุกคามทางเพศในประเทศไทย มีดังนี้:

1. พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

- กฎหมายฉบับนี้กำหนดให้มีการคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็ก โดยห้ามมิให้มีการกระทำที่เป็นการทำร้ายร่างกาย จิตใจ หรือการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก
- หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมกิจการเด็กและเยาวชน สามารถเข้ามาดูแล คุ้มครอง และให้การช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศตามกฎหมายนี้

2. ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ (มาตรา 276 - 287/2)

- กฎหมายอาญาในหมวดนี้ครอบคลุมความผิดเกี่ยวกับเพศ รวมถึงการกระทำชำเรา การกระทำอนาจาร และการล่วงละเมิดทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ โดยระบุโทษทางอาญาสำหรับผู้กระทำผิด
- มาตรา 276 ถึง 287/2 ครอบคลุมการกระทำที่มีการบังคับ ช่มชู้ หรือล่อลวงบุคคลให้กระทำการทางเพศ ซึ่งอาจส่งผลให้ผู้กระทำได้รับโทษตามกฎหมาย

3. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548

- ระเบียบนี้กำหนดแนวทางในการลงโทษนักเรียนที่กระทำผิดเกี่ยวกับการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ปลอดภัยและป้องกันการกระทำผิดซ้ำ
- ระเบียบนี้ยังมุ่งเน้นการปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียนและการสร้างความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน

4. กฎกระทรวงกำหนดความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2562

- กฎกระทรวงนี้กำหนดข้อปฏิบัติด้านพฤติกรรมที่เหมาะสมของนักเรียนและนักศึกษา โดยห้ามการกระทำใด ๆ ที่อาจเป็นอันตรายต่อร่างกาย จิตใจ และสวัสดิภาพของนักเรียนคนอื่น ๆ ซึ่งรวมถึงการล่วงละเมิดทางเพศและการคุกคามทางเพศ
- กฎกระทรวงฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติมในปี พ.ศ. 2562 ได้เพิ่มมาตรการเพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน และเน้นการส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมในโรงเรียน

การทะเลาะวิวาท

นิยาม

การทะเลาะวิวาท หมายถึง สถานการณ์ความขัดแย้งระดับที่ใช้ความรุนแรงต่อกันด้วยคำพูด การใช้กำลัง และถึงขั้นใช้อาวุธทำร้ายกัน อาจเป็นการทะเลาะระหว่างบุคคล กลุ่มบุคคล หรือระหว่างองค์กร สถาบัน ทำให้เกิดสถานการณ์ตึงเครียด เกิดความหวาดระแวง ไม่ไว้ใจกัน ไม่มั่นใจในความปลอดภัย ทั้งของตนเองและผู้อื่น เกิดการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย เป็นพรรคเป็นพวก และขาดความสามัคคีปรองดอง ปัจจัยที่นำไปสู่ การทะเลาะวิวาท ความอิจฉาริษยา ความไม่ชอบหน้า ความเป็นคู่อริ เช่น ไม่ชอบบุคลิกของอีกฝ่าย ต้องการแสดง ความเหนือกว่าผู้อื่น เช่น กรณีรับน้อง รุ่นพี่ใช้วาจาข่มขู่ การดื่มสุรา เสพสิ่งเสพติด ทำให้ขาดสติ อารมณ์และ ความคึกคะนองตามวัย เช่น วัยรุ่นยกพวกตีกัน

มาตรการการป้องกันเหตุ

มาตรการป้องกันเหตุทะเลาะวิวาทสามารถดำเนินการได้หลายรูปแบบ โดยมุ่งเน้นไปที่การลดความขัดแย้ง สร้างความเข้าใจ และส่งเสริมสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย มาตรการที่สามารถใช้ได้มีดังนี้:

- 1) **การสร้างวัฒนธรรมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ** ส่งเสริมการเคารพซึ่งกันและกัน สร้างวัฒนธรรมความสามัคคี ความอดทน และการยอมรับในความแตกต่าง รวมถึงการเน้นความสำคัญของความสามัคคีในกลุ่ม เพื่อป้องกันการแบ่งแยกฝักฝ่าย ส่งเสริมให้มีการพูดคุยเพื่อทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน สร้างกิจกรรมที่ส่งเสริมการทำงานร่วมกันอย่างสร้างสรรค์
- 2) **การจัดการความขัดแย้งและการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์** จัดการอบรมเกี่ยวกับการแก้ไขความขัดแย้งด้วยการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ เช่น การรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างเข้าใจ การตอบสนองด้วยความสุภาพ และหลีกเลี่ยงการใช้คำพูดที่ก้าวร้าวแสบสอนให้นักเรียนหรือสมาชิกองค์กรสามารถแก้ไขปัญหาอย่างมีเหตุผล โดยไม่ใช้อารมณ์
- 3) **การสอดส่องและดูแลในพื้นที่เสี่ยง** กำหนดพื้นที่เฝ้าระวังและเพิ่มการสอดส่องดูแลในจุดที่มีความเสี่ยงในการเกิดความขัดแย้ง โดยการใช้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรือบุคลากรที่มีความรับผิดชอบในโรงเรียน ควรมีการดูแลพฤติกรรมของนักเรียนโดยครูหรือเจ้าหน้าที่ประจำจุดที่เป็นพื้นที่เสี่ยง เช่น หน้าประตูโรงเรียน สนามกีฬา และห้องน้ำ
- 4) **การให้ความรู้เกี่ยวกับผลเสียของการทะเลาะวิวาท** ให้ความรู้แก่นักเรียนหรือบุคลากรเกี่ยวกับผลกระทบที่ร้ายแรงของการทะเลาะวิวาท เช่น ความเสียหายทางร่างกาย จิตใจ และความเสี่ยงต่อการถูกลงโทษทางกฎหมาย จัดอบรมเกี่ยวกับทักษะในการจัดการอารมณ์และการควบคุมตนเองเมื่อเกิดความไม่พอใจ เพื่อให้บุคคลสามารถรับมือกับอารมณ์ได้อย่างเหมาะสม
- 5) **การสร้างกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้พลังงานและความคึกคะนองในทางสร้างสรรค์** จัดกิจกรรมกีฬาหรือกิจกรรมเสริมทักษะที่ส่งเสริมการออกกำลังกาย การแข่งขันในทางสร้างสรรค์เพื่อระบายพลังงานและลด

ความเครียด **สนับสนุนการทำกิจกรรมสร้างสรรค์** เช่น ศิลปะ ดนตรี หรือการเข้าร่วมชมรม เพื่อให้ผู้ที่มีความตึงเครียดสามารถผ่อนคลายและใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

6) **การควบคุมสิ่งเสพติดและการดื่มสุรา** **ป้องกันการเข้าถึงสิ่งเสพติดและการดื่มสุรา** ภายในพื้นที่ของโรงเรียนหรือองค์กร เพราะเป็นปัจจัยที่อาจนำไปสู่การทะเลาะวิวาท มีการตรวจสอบและเฝ้าระวังในพื้นที่ต่าง ๆ โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่มีโอกาสเกิดเหตุ เช่น หลังเลิกเรียนหรือระหว่างกิจกรรมพิเศษ

7) **การจัดการกับคู่อริหรือกลุ่มที่มีปัญหาอย่างเป็นระบบ** หากทราบถึงกลุ่มหรือบุคคลที่มีความขัดแย้งหรือเป็นคู่อริ **ควรมีการจัดการเพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างกัน** โดยอาจใช้กระบวนการไกล่เกลี่ยเพื่อให้ทั้งสองฝ่ายได้พูดคุยกันและลดความเข้าใจผิด อาจสร้างพื้นที่ปลอดภัยในการพูดคุยเพื่อลดความขัดแย้ง เช่น การใช้ที่ปรึกษานักเรียนเพื่อสนับสนุนการแก้ไขปัญหา

8) **การเสริมสร้างบทบาทของครู ผู้ปกครอง และชุมชน** ครูและผู้ปกครองควรมีบทบาทสำคัญในการดูแลพฤติกรรมและสุขภาพจิตของนักเรียน โดย**ส่งเสริมให้มีการสื่อสารกับผู้ปกครองเพื่อให้รับรู้ปัญหาและร่วมมือกันในการแก้ไข** สร้างเครือข่ายระหว่างโรงเรียนและชุมชนเพื่อให้เกิดความร่วมมือในการเฝ้าระวังพฤติกรรมที่อาจก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาท

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เมื่อเกิดเหตุนักเรียนทะเลาะวิวาท ผู้บริหาร ครู หรือบุคคลที่ได้รับแจ้งหรือพบเห็นเหตุการณ์ รวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรดำเนินการระงับเหตุและช่วยเหลือนักเรียนอย่างรวดเร็ว โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

- 1) ผู้บริหาร ครู หรือบุคคลที่เห็นเหตุการณ์ควรเข้าระงับเหตุอย่างระมัดระวัง โดยพยายามแยกนักเรียนที่กำลังทะเลาะกันออกจากกันโดยไม่ใช้ความรุนแรง
- 2) หากสถานการณ์รุนแรงเกินที่จะควบคุม ให้รีบแจ้งเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหรือหน่วยงานที่มีอำนาจเพิ่มเติมทันที เพื่อช่วยควบคุมสถานการณ์
- 3) พยายามใช้คำพูดที่สุภาพและสงบ ไม่ใช้ถ้อยคำที่ยั่วหรือกล่าวโทษฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เพื่อให้ทั้งสองฝ่ายสงบลง ให้คู่กรณีหยุดและรับฟังคำสั่ง เพื่อหยุดการกระทำที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ตนเองและผู้อื่น
- 4) หากสถานการณ์มีแนวโน้มที่จะเกิดอันตรายต่อบุคคลอื่น ให้แจ้งเตือนบุคคลในบริเวณใกล้เคียงและขอให้ย้ายไปที่ปลอดภัย
- 5) เมื่อควบคุมสถานการณ์ได้แล้ว ให้ตรวจสอบนักเรียนทั้งสองฝ่ายว่าได้รับบาดเจ็บหรือไม่ หากมีอาการบาดเจ็บ ให้ดำเนินการปฐมพยาบาลเบื้องต้นหรือส่งตัวไปพบแพทย์หรือหน่วยแพทย์ทันที หากนักเรียนไม่ได้บาดเจ็บรุนแรง ให้พาพวกเขาไปยังสถานที่ปลอดภัยและสงบ เช่น ห้องพักหรือห้องพยาบาล
- 6) ให้ครูหรือผู้อยู่ในเหตุการณ์ รายงานการเกิดเหตุทะเลาะวิวาทต่อผู้อำนวยการโรงเรียนหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายตามมาตรการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน เมื่อผู้อำนวยการโรงเรียนได้รับ แจ้งเหตุ

ดังกล่าว ให้ดำเนินการตามมาตรการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน และลงบันทึกเหตุการณ์ ในสมุดหมายเหตุรายวัน พร้อมทั้งรายงานต้นสังกัด

7) หากนักเรียนที่เกี่ยวข้องหรือเห็นเหตุการณ์มีอาการตกใจหรือเครียด ให้ครูหรือผู้ให้คำปรึกษาช่วยพูดคุยเพื่อคลายความเครียดและให้กำลังใจ ในกรณีที่มีผลกระทบทางจิตใจรุนแรง ควรแนะนำให้พบผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาเพื่อให้การช่วยเหลืออย่างเหมาะสม

8) ติดต่อผู้ปกครองของนักเรียนที่เกี่ยวข้องเพื่อแจ้งเหตุการณ์และสถานการณ์ รวมถึงวิธีการจัดการและแผนการช่วยเหลือในระยะต่อไป จัดการให้มีการพูดคุยกับนักเรียนเพื่อให้คำปรึกษาเรื่องการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมหลังเกิดเหตุ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำ

มาตรการหลังเกิดเหตุ

1) ผู้บริหาร ครู หรือบุคคลที่รับผิดชอบควรทำการสอบสวนเหตุการณ์โดยละเอียด เพื่อหาสาเหตุที่แท้จริงของความขัดแย้ง รวมถึงพฤติกรรมที่อาจนำไปสู่เหตุทะเลาะวิวาท สอบถามคู่อริและพยานที่เห็นเหตุการณ์เพื่อรวบรวมข้อมูลที่ครบถ้วน โดยทำในลักษณะที่เป็นกลางและไม่กล่าวโทษฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

2) ติดต่อผู้ปกครองของนักเรียนที่เกี่ยวข้องเพื่ออธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงการดำเนินการที่ทำหลังเหตุการณ์ และแผนการฟื้นฟูสภาพจิตใจของนักเรียน พูดคุยกับผู้ปกครองเพื่อให้พวกเขามีส่วนร่วมในการดูแลและติดตามพฤติกรรมของนักเรียน พร้อมทั้งให้คำแนะนำในการสื่อสารและการสนับสนุนทางจิตใจแก่บุตรหลานของพวกเขา

3) จัดกิจกรรมเสริมทักษะการควบคุมอารมณ์ การแก้ไขปัญหา และการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ เช่น การฝึกการพูดคุยที่สร้างความเข้าใจ การฝึกการควบคุมอารมณ์ และการฝึกการรับฟัง

4) ติดตามนักเรียนที่เกี่ยวข้องอย่างสม่ำเสมอหลังจากเกิดเหตุ เพื่อตรวจสอบว่ามีการปรับตัวในเชิงบวกและไม่มีพฤติกรรมที่นำไปสู่การทะเลาะวิวาทอีก

5) จัดการประเมินผลของมาตรการที่นำมาใช้ โดยปรึกษากับครูที่ปรึกษาและผู้ปกครอง เพื่อพิจารณาว่ามีความจำเป็นต้องปรับปรุงหรือเสริมมาตรการใดเพิ่มเติม

6) หากนักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น การก่อให้เกิดความขัดแย้งรุนแรง ควรดำเนินการให้บทลงโทษตามระเบียบของโรงเรียน โดยเน้นการลงโทษที่ส่งเสริมการเรียนรู้และการปรับปรุงพฤติกรรม เช่น การเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อสังคม การอบรมเรื่องการจัดการอารมณ์ และการรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตน

7) การให้บทลงโทษควรทำด้วยความเป็นธรรมและสอดคล้องกับกฎระเบียบของโรงเรียน

8) รายงานผลการดำเนินการแก้ไขปัญหาช่วยเหลือเยียวยา ผ่านระบบ MOE Safety Center หรือ รายงานสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด หรือสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัด หรือสำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการศึกษาเอกชน

9) จัดทำเป็นกรณีศึกษาเพื่อเป็นข้อมูลและแนวทางในการปกป้อง ค้ำครอง ช่วยเหลือนักเรียน

10) ทบทวน ปรับปรุง พัฒนา มาตรการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนเพื่อป้องกันการเกิดเหตุซ้ำ

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

1. กระทรวงศึกษาธิการ

- กระทรวงศึกษาธิการสามารถให้คำแนะนำและมาตรการในการจัดการกับการกลั่นแกล้งในโรงเรียน รวมถึงการประสานงานกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
- ติดต่อสายด่วน 1579 หรือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาที่โรงเรียนสังกัดอยู่

2. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

- สำนักงานเขตพื้นที่ศึกษามีหน้าที่ช่วยเหลือโรงเรียนในการรับมือและป้องกันการกลั่นแกล้ง รวมถึงการให้คำปรึกษาในการจัดการสถานการณ์
- ติดต่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาที่ดูแลโรงเรียนนั้น ๆ

3. สำนักงานคุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชน

- หน่วยงานนี้ดูแลเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของเด็ก รวมถึงการป้องกันการกลั่นแกล้งและการใช้ความรุนแรง สามารถให้คำปรึกษาและแนวทางการช่วยเหลือผู้ที่ถูกกลั่นแกล้ง
- สามารถติดต่อผ่านหน่วยงานสวัสดิการสังคมในท้องถิ่นหรือกรมกิจการเด็กและเยาวชน โทร 1300

4. ศูนย์ช่วยเหลือสังคม สายด่วน 1300

- ศูนย์ช่วยเหลือสังคมให้คำปรึกษาและช่วยเหลือในกรณีที่นักเรียนถูกกลั่นแกล้งหรือถูกคุกคาม โดยจะประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ความช่วยเหลืออย่างเหมาะสม
- สายด่วน 1300 ให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง

5. สายด่วนสุขภาพจิต โทร 1323

- ให้คำปรึกษาทางจิตวิทยาสำหรับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการกลั่นแกล้งหรือผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือทางจิตใจ เช่น ผู้ที่มีภาวะเครียดหรือวิตกกังวลจากการถูกกลั่นแกล้ง
- ให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

6. องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) ที่เกี่ยวข้องกับปกป้องสิทธิเด็ก

- มีองค์กรเอกชนที่ให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิเด็ก เช่น มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก และมูลนิธิเพื่อนเยาวชนเพื่อการพัฒนา ซึ่งสามารถให้คำปรึกษาและแนวทางการป้องกันและแก้ไขการกลั่นแกล้ง
- ติดต่อมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก โทร 02-412-0739

7. ตำรวจ (สถานีตำรวจในพื้นที่)

- หากเหตุการณ์การกลั่นแกล้งมีลักษณะรุนแรงถึงขั้นเป็นอาชญากรรมหรือคุกคามความปลอดภัยของนักเรียน สามารถแจ้งตำรวจเพื่อให้ความช่วยเหลือและการดำเนินการทางกฎหมาย
- ติดต่อสถานีตำรวจในพื้นที่หรือสายด่วน 191

8. จิตแพทย์หรือนักจิตวิทยาในโรงพยาบาล

- หากนักเรียนที่ถูกกลั่นแกล้งมีผลกระทบทางจิตใจที่รุนแรง สามารถติดต่อขอรับการรักษาทางจิตใจจากจิตแพทย์หรือนักจิตวิทยาในโรงพยาบาลหรือคลินิกสุขภาพจิต

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทะเลาะวิวาทและความรุนแรงในโรงเรียน มีดังนี้:

1) พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

- กฎหมายฉบับนี้มีเป้าหมายในการคุ้มครองสิทธิของเด็ก และให้การป้องกันไม่ให้เด็กต้องประสบกับการกระทำที่เป็นอันตรายทั้งทางร่างกายและจิตใจ โดยรวมถึงการทะเลาะวิวาทที่อาจเกิดขึ้นในโรงเรียน
- นอกจากนี้ยังมีมาตรการเพื่อช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมหรือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรง โดยให้ความสำคัญกับการให้คำปรึกษาและการฟื้นฟูสภาพจิตใจของเด็ก

2) ประมวลกฎหมายอาญา หมวด 2 ความผิดต่อร่างกาย (มาตรา 295 - 300)

- มาตรา 295: การทำร้ายร่างกายผู้อื่นให้ได้รับบาดเจ็บทางกายหรือจิตใจ ผู้กระทำความผิดอาจได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 4,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
- มาตรา 296-300: กำหนดบทลงโทษที่รุนแรงขึ้นสำหรับการทำร้ายร่างกายที่ทำให้เกิดอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ชีวิต รวมถึงการกระทำด้วยเจตนาหรือการใช้ความรุนแรงที่เป็นอันตรายต่อผู้อื่น

3) ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548

- ระเบียบนี้กำหนดวิธีการและประเภทของการลงโทษนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น การทะเลาะวิวาท โดยมุ่งเน้นการลงโทษที่เป็นธรรมและอยู่ในกรอบที่ไม่ใช้ความรุนแรง เพื่อปรับปรุงพฤติกรรมนักเรียน
- การลงโทษมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างวินัย และป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเกิดขึ้นซ้ำ

4) กฎกระทรวงกำหนดความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่

2) พ.ศ. 2562

- กฎกระทรวงฉบับนี้กำหนดมาตรฐานความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา โดยระบุถึงการห้ามพฤติกรรมที่มีการใช้ความรุนแรงและการทะเลาะวิวาทในโรงเรียน
- กฎนี้เน้นการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมพฤติกรรมที่ดีในโรงเรียน โดยมีการแก้ไขเพิ่มเติมใน พ.ศ. 2562 เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางสังคมในปัจจุบัน

การกลั่นแกล้งรังแก (Bully)

นิยาม

การกลั่นแกล้งรังแก (Bully) หมายถึง พฤติกรรมที่เป็นความตั้งใจกระทำให้ผู้อื่นได้รับความทุกข์ ความเจ็บปวด ทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพื่อให้ตนเองรู้สึกมีอำนาจ หรือมีพลังเหนือกว่าผู้อื่น อีกทั้งการกระทำดังกล่าว จะเกิดขึ้นซ้ำ ๆ อย่างต่อเนื่องและมีระยะเวลายาวนาน

มาตรการการป้องกันเหตุ

การป้องกันการกลั่นแกล้ง (Bullying) ในโรงเรียนเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย และเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน มาตรการที่สามารถนำมาใช้เพื่อป้องกันการกลั่นแกล้งมีดังนี้:

1) **การให้ความรู้และอบรมเรื่องการกลั่นแกล้ง จัดกิจกรรมอบรมและให้ความรู้แก่นักเรียน** เกี่ยวกับการกลั่นแกล้ง รวมถึงผลกระทบทางร่างกายและจิตใจที่อาจเกิดขึ้นกับผู้ถูกรังแก อธิบายถึงพฤติกรรมที่ถือว่าการกลั่นแกล้ง เช่น การใช้ความรุนแรงทางวาจา ร่างกาย และการกลั่นแกล้งผ่านโซเชียลมีเดีย (Cyberbullying)

2) **ส่งเสริมทักษะการควบคุมอารมณ์และการสื่อสารที่ดี** ฝึกทักษะการควบคุมอารมณ์และการแก้ไขความขัดแย้งให้กับนักเรียน เช่น การใช้คำพูดอย่างสุภาพ การรับฟังอย่างเปิดใจ และการควบคุมอารมณ์ในสถานการณ์ที่ท้าทาย **ส่งเสริมให้เกิดการสื่อสารที่สร้างสรรค์** เช่น การฝึกการให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

3) **การจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมความเคารพและความเข้าใจซึ่งกันและกัน** สอดแทรกบทเรียนหรือกิจกรรมที่ส่งเสริมความเคารพในสิทธิของผู้อื่น ความเท่าเทียมกัน และความหลากหลาย เพื่อ **สร้างความเข้าใจและยอมรับในความแตกต่าง** ใช้กรณีศึกษาหรือเรื่องราวเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับผลเสียของการกลั่นแกล้งและการมีน้ำใจต่อผู้อื่น

4) **สร้างบรรยากาศที่ปลอดภัยและเข้าถึงได้ง่ายในการรายงานเหตุ** จัดทำช่องทางการรายงานการกลั่นแกล้งที่เข้าถึงได้ง่าย เช่น กล่องข้อเสนอแนะ การรายงานผ่านระบบออนไลน์ หรือการพูดคุยกับครูที่ปรึกษา **การรายงานควรได้รับการดูแลอย่างเป็นความลับและปลอดภัย** เพื่อให้นักเรียนรู้สึกมั่นใจในการแจ้งเหตุและรู้ว่าพวกเขาจะได้รับการปกป้อง

5) **การสอดส่องและเฝ้าระวังพฤติกรรมในพื้นที่เสี่ยง** ครูหรือบุคลากรควรมี **การสอดส่องดูแลพฤติกรรมของนักเรียนในพื้นที่เสี่ยงต่อการเกิดการกลั่นแกล้ง** เช่น ห้องน้ำ สนามกีฬา หรือระหว่างการเดินทางไป-กลับจากโรงเรียน หากมีการกลั่นแกล้งเกิดขึ้น ควรมีการเข้าแทรกแซงอย่างรวดเร็วและจัดการตามความเหมาะสม

6) **สร้างวัฒนธรรมการให้ความช่วยเหลือและการเป็นเพื่อนที่ดี** ส่งเสริมให้นักเรียนช่วยกันดูแลกันเอง โดยสนับสนุนให้มีการรายงานหรือเข้าช่วยเหลือเพื่อนที่ถูกกลั่นแกล้ง และให้รางวัลหรือชมเชยนักเรียนที่มีพฤติกรรมช่วยเหลือผู้อื่น **จัดกิจกรรมที่เน้นการสร้างทีมและการทำงานร่วมกัน** เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและเห็นคุณค่าในตัวเองและผู้อื่น

7) การสอนและส่งเสริมความเห็นอกเห็นใจ (Empathy) จัดกิจกรรมที่ช่วยฝึกให้นักเรียนเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น เช่น การเล่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบของการกลั่นแกล้ง และการสนทนาเพื่อให้เข้าใจถึงผลเสียที่เกิดขึ้นกับผู้ที่ถูกเป็นเป้าหมาย สนับสนุนให้มีการแสดงความเห็นอกเห็นใจในรูปแบบที่สร้างสรรค์ และสร้างความเชื่อมั่นในตนเองว่าการแสดงน้ำใจเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ

8) การกำหนดนโยบายและบทลงโทษที่ชัดเจน กำหนดนโยบายต่อต้านการกลั่นแกล้งที่ชัดเจนและเป็นทางการ โดยมีบทลงโทษที่เหมาะสมและสอดคล้องกับระเบียบของโรงเรียน **นโยบายควรถูกสื่อสารให้นักเรียนและผู้ปกครองได้รับทราบอย่างทั่วถึง** เพื่อให้ทุกคนเข้าใจถึงผลที่จะตามมาจากการกระทำที่ไม่เหมาะสม

9) การประสานงานกับผู้ปกครองและชุมชน ทำงานร่วมกับผู้ปกครองเพื่อให้การสนับสนุนที่เหมาะสมจากครอบครัว โดยส่งเสริมให้ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญในการสังเกตพฤติกรรมของบุตรหลานและสื่อสารกับโรงเรียนอย่างต่อเนื่อง **สร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับชุมชน** เพื่อให้เกิดการเฝ้าระวังพฤติกรรมและการดูแลความปลอดภัยของนักเรียนในสภาพแวดล้อมที่กว้างขึ้น

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เมื่อเกิดเหตุการณ์กลั่นแกล้ง (Bullying) ในโรงเรียน การดำเนินการช่วยเหลืออย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อปกป้องผู้ที่ถูกกลั่นแกล้ง ลดความรุนแรงของสถานการณ์ และสร้างความปลอดภัยให้กับนักเรียนทุกคน มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุอาจดำเนินการได้ดังนี้:

1) **เข้าห้ามและแยกคู่กรณีออกจากกัน** ครูหรือเจ้าหน้าที่ที่พบเห็นเหตุการณ์ควรรีบเข้าห้ามและแยกนักเรียนที่ถูกกลั่นแกล้งและผู้กระทำการออกจากกันทันที โดยดำเนินการด้วยความระมัดระวังและหลีกเลี่ยงการใช้ความรุนแรง การแยกคู่กรณีจะช่วยให้อาการสงบลงและป้องกันไม่ให้เกิดความรุนแรงเพิ่มเติม

2) **พานักเรียนไปยังพื้นที่ปลอดภัย** หลังจากแยกคู่กรณี ควรพาผู้ที่ถูกกลั่นแกล้งไปยังสถานที่ที่ปลอดภัยและเงียบสงบ เช่น ห้องพยาบาล หรือห้องพัก เพื่อให้เขาารู้สึกปลอดภัยและลดความเครียด ควรจัดพื้นที่ให้ผู้กระทำการอยู่ห่างจากผู้ถูกกระทำ เพื่อป้องกันการเผชิญหน้าซึ่งอาจทำให้สถานการณ์เลวร้ายลง

3) **ใช้การสื่อสารเพื่อลดความตึงเครียด** ควรใช้คำพูดที่สงบและให้ความรู้สึกเป็นมิตรในการพูดคุยกับผู้ที่ถูกกลั่นแกล้งและผู้กระทำ เพื่อลดความตึงเครียดและทำให้ทั้งสองฝ่ายสงบลง เน้นการฟังความคิดเห็นและความรู้สึกของนักเรียนทั้งสองฝ่าย โดยหลีกเลี่ยงการตัดสินหรือตำหนิในเบื้องต้น เพื่อให้พวกเขาารู้สึกว่าได้รับการรับฟัง

4) **แจ้งผู้บริหารหรือผู้มีอำนาจที่เกี่ยวข้อง** หากสถานการณ์ไม่สามารถควบคุมได้ หรือมีความรุนแรงเพิ่มขึ้น ควรแจ้งผู้บริหารหรือครูที่มีอำนาจในการจัดการกับเหตุการณ์ เพื่อให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติม รายงานการเกิดเหตุการณ์กลั่นแกล้งแจ้งแก่ผู้อำนวยการโรงเรียนหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายตามมาตรการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน เมื่อผู้อำนวยการโรงเรียน ได้รับแจ้งเหตุดังกล่าว ให้ดำเนินการตามมาตรการส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน และลงบันทึก เหตุการณ์ในสมุดหมายเหตุรายวัน พร้อมทั้งรายงานต้นสังกัด

5) **ตรวจสอบสภาพร่างกายและจิตใจของผู้ที่ถูกกลั่นแกล้ง** ตรวจสอบว่าผู้ที่ถูกกลั่นแกล้งมีบาดเจ็บหรือไม่ หากพบว่ามีอาการบาดเจ็บ ให้ดำเนินการปฐมพยาบาลเบื้องต้น หรือหากจำเป็นต้องส่งตัวไปพบแพทย์ก็จัดการทันที สอบถามถึงสภาพจิตใจของผู้ที่ถูกกลั่นแกล้ง เพื่อให้แน่ใจว่าเขารู้สึกปลอดภัยและมีความมั่นใจที่จะเล่าเหตุการณ์

6) **บันทึกเหตุการณ์และรายงาน** บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด เช่น วันที่ เวลา สถานที่ พฤติกรรมที่เกิดขึ้น และบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับการดำเนินการในขั้นต่อไป รายงานเหตุการณ์ให้ผู้บริหารและครูที่ปรึกษาทราบ และดำเนินการ **เก็บข้อมูลเป็นความลับเพื่อปกป้องสิทธิของนักเรียนที่เกี่ยวข้อง**

7) **ให้คำปรึกษาและสนับสนุนทางจิตใจเบื้องต้น** ให้คำปรึกษาทางจิตใจแก่ผู้ที่ถูกกลั่นแกล้งโดยการพูดคุยอย่างเข้าใจ เพื่อให้เขารู้สึกสบายใจและได้รับการสนับสนุนในเบื้องต้น ในกรณีที่เหตุการณ์มีผลกระทบต่อจิตใจอย่างมาก อาจแนะนำให้พบกับนักจิตวิทยาหรือผู้ให้คำปรึกษาเพื่อช่วยฟื้นฟูสภาพจิตใจเพิ่มเติม

8) **แจ้งให้ผู้ปกครองทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์** หลังจากควบคุมสถานการณ์ได้แล้ว ควรแจ้งให้ผู้ปกครองของนักเรียนที่เกี่ยวข้องทราบถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงวิธีการจัดการที่ดำเนินการไป การสื่อสารกับผู้ปกครองจะช่วยให้พวกเขามีบทบาทในการสนับสนุนและดูแลสภาพจิตใจของบุตรหลานได้ดียิ่งขึ้น

9) **ติดตามและดูแลนักเรียนหลังเหตุการณ์** หลังจากเหตุการณ์สงบลง ควรติดตามดูแลผู้ที่ถูกกลั่นแกล้งและผู้กระทำอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้แน่ใจว่าพฤติกรรมการกลั่นแกล้งจะไม่เกิดขึ้นซ้ำ และเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเป็นมิตรในโรงเรียน

มาตรการหลังเกิดเหตุ

มาตรการหลังเกิดเหตุการณ์กลั่นแกล้งในโรงเรียนมีความสำคัญอย่างยิ่งในการช่วยฟื้นฟูสภาพจิตใจของผู้ที่ถูกกระทำและป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำรอย มาตรการที่ควรดำเนินการมีดังนี้:

1) **การให้คำปรึกษาทางจิตใจแก่ผู้ที่ถูกกลั่นแกล้ง** จัดให้มีการพูดคุยและให้คำปรึกษาทางจิตใจอย่างใกล้ชิดกับผู้ที่ถูกกลั่นแกล้ง โดยครูที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา เพื่อช่วยฟื้นฟูสภาพจิตใจ ลดความวิตกกังวล และช่วยให้นักเรียนรู้สึกมั่นใจมากขึ้น ในกรณีที่ผู้ถูกกลั่นแกล้งยังมีอาการวิตกกังวลหรือบาดเจ็บทางจิตใจ อาจแนะนำให้เข้าพบจิตแพทย์หรือที่ปรึกษาทางจิตวิทยาที่มีความเชี่ยวชาญ

2) **การพูดคุยกับผู้กระทำและการจัดการพฤติกรรม** ผู้ที่กระทำการกลั่นแกล้งควรได้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของตน รวมถึงความเข้าใจถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นกับผู้ที่ถูกกระทำ อาจจัดให้มีการเข้าร่วมโปรแกรมการแก้ไขพฤติกรรมหรือการเรียนรู้เรื่องการเคารพสิทธิของผู้อื่น เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกลั่นแกล้งซ้ำอีก

3) **การประชุมร่วมกับผู้ปกครองของทั้งสองฝ่าย** ผู้บริหารหรือครูควรเชิญผู้ปกครองของนักเรียนที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมประชุมเพื่ออธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พร้อมกับรายงานมาตรการที่ดำเนินการไปและแผน

ฟื้นฟูสำหรับนักเรียนทั้งสองฝ่าย แนะนำวิธีการสนับสนุนที่บ้านสำหรับผู้ที่ถูกกลั่นแกล้ง และแนะนำผู้ปกครองของผู้กระทำในการดูแลพฤติกรรมของบุตรหลาน

4) **การเสริมสร้างทักษะการจัดการอารมณ์และการแก้ไขความขัดแย้ง** จัดกิจกรรมหรือตารางสอนที่เสริมสร้างทักษะการจัดการอารมณ์ การสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ และวิธีการแก้ไขความขัดแย้งแบบไม่ใช้ความรุนแรง เพื่อให้ นักเรียนสามารถรับมือกับสถานการณ์ที่อาจก่อให้เกิดการกลั่นแกล้งได้ดีขึ้น กิจกรรมเหล่านี้สามารถทำผ่านการเวิร์กช็อป บทเรียนพิเศษ หรือกิจกรรมกลุ่มที่ส่งเสริมการทำงานร่วมกัน

5) **การสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเฝ้าระวังอย่างต่อเนื่อง** สร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยในโรงเรียน โดยการสอดส่องดูแลพฤติกรรมของนักเรียนในพื้นที่เสี่ยงต่อการกลั่นแกล้ง เช่น สนามเด็กเล่น ห้องน้ำ หรือทางเดินที่มีนักเรียนน้อย ครูและเจ้าหน้าที่ควรมีบทบาทในการเฝ้าระวังและสนับสนุนให้มีการแจ้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างปลอดภัย เพื่อให้มั่นใจว่าเหตุการณ์การกลั่นแกล้งจะไม่เกิดขึ้นซ้ำ

6) **การส่งเสริมและรณรงค์ต่อต้านการกลั่นแกล้ง** โรงเรียนสามารถจัดกิจกรรมรณรงค์ต่อต้านการกลั่นแกล้ง เช่น การจัดวันรณรงค์ การแจกเอกสารให้ความรู้ หรือการเชิญผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้และสร้างความตระหนักรู้ในชุมชนโรงเรียนเกี่ยวกับผลกระทบของการกลั่นแกล้ง การส่งเสริมการรณรงค์จะช่วยสร้างวัฒนธรรมของการเคารพซึ่งกันและกัน และเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการกลั่นแกล้งเป็นที่ยอมรับในสังคมโรงเรียน

7) **การติดตามผลและประเมินผลการดำเนินการ** ติดตามผลของมาตรการที่ดำเนินการหลังจากเกิดเหตุ เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนทั้งสองฝ่ายสามารถปรับตัวและมีความสัมพันธ์ที่ดีขึ้น ทำการประเมินผลของการดำเนินการป้องกันและการช่วยเหลือหลังเกิดเหตุ เพื่อปรับปรุงแนวทางการจัดการกับเหตุการณ์การกลั่นแกล้งในอนาคตให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

8) **การสร้างช่องทางการรายงานเหตุที่ปลอดภัย** จัดช่องทางการรายงานเหตุที่ปลอดภัยและเป็นความลับ เพื่อให้ นักเรียนหรือบุคลากรสามารถแจ้งเหตุการณ์การกลั่นแกล้งได้โดยไม่ต้องกลัวผลกระทบหรือการตอบโต้ ช่องทางการรายงานอาจเป็นกล่องรับข้อเสนอแนะ เว็บไซต์สำหรับรายงานออนไลน์ หรือการพูดคุยกับครูที่นักเรียนไว้วางใจ

9) **การสร้างบรรยากาศที่สนับสนุนการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน** ส่งเสริมการมีน้ำใจและการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่มนักเรียน เพื่อสร้างบรรยากาศที่นักเรียนรู้สึกปลอดภัยและมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จัดกิจกรรมที่เน้นการทำงานร่วมกัน การสร้างความเข้าใจและยอมรับซึ่งกันและกัน เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียน

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

1. กระทรวงศึกษาธิการ

- กระทรวงศึกษาธิการสามารถให้คำแนะนำและมาตรการในการจัดการกับการกลั่นแกล้งในโรงเรียน รวมถึงการประสานงานกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
- ติดต่อสายด่วน 1579 หรือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาที่โรงเรียนสังกัดอยู่

2. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามีหน้าที่ช่วยเหลือโรงเรียนในการรับมือและป้องกันการกลั่นแกล้ง รวมถึงการให้คำปรึกษาในการจัดการสถานการณ์
- ติดต่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาที่ดูแลโรงเรียนนั้น ๆ

3. สำนักงานคุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชน

- หน่วยงานนี้ดูแลเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของเด็ก รวมถึงการป้องกันการกลั่นแกล้งและการใช้ความรุนแรง สามารถให้คำปรึกษาและแนวทางการช่วยเหลือผู้ที่ถูกกลั่นแกล้ง
- สามารถติดต่อผ่านหน่วยงานสวัสดิการสังคมในท้องถิ่นหรือกรมกิจการเด็กและเยาวชน โทร 1300

4. ศูนย์ช่วยเหลือสังคม สายด่วน 1300

- ศูนย์ช่วยเหลือสังคมให้คำปรึกษาและช่วยเหลือในกรณีที่นักเรียนถูกกลั่นแกล้งหรือถูกคุกคาม โดยจะประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ความช่วยเหลืออย่างเหมาะสม
- สายด่วน 1300 ให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง

5. สายด่วนสุขภาพจิต โทร 1323

- ให้คำปรึกษาทางจิตวิทยาสำหรับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการกลั่นแกล้งหรือผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือทางจิตใจ เช่น ผู้ที่มีภาวะเครียดหรือวิตกกังวลจากการถูกกลั่นแกล้ง
- ให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

6. องค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) ที่เกี่ยวข้องกับการปกป้องสิทธิเด็ก

- มีองค์กรเอกชนที่ให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิเด็ก เช่น มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก และมูลนิธิเพื่อนเยาวชนเพื่อการพัฒนา ซึ่งสามารถให้คำปรึกษาและแนวทางการป้องกันและแก้ไขการกลั่นแกล้ง
- ติดต่อมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก โทร 02-412-0739

7. ตำรวจ (สถานีตำรวจในพื้นที่)

- หากเหตุการณ์การกลั่นแกล้งมีลักษณะรุนแรงถึงขั้นเป็นอาชญากรรมหรือคุกคามความปลอดภัยของนักเรียน สามารถแจ้งตำรวจเพื่อให้ความช่วยเหลือและการดำเนินการทางกฎหมาย
- ติดต่อสถานีตำรวจในพื้นที่หรือสายด่วน 191

8. จิตแพทย์หรือนักจิตวิทยาในโรงพยาบาล

- หากนักเรียนที่ถูกกลั่นแกล้งมีผลกระทบทางจิตใจที่รุนแรง สามารถติดต่อขอรับการรักษาทางจิตใจจากจิตแพทย์หรือนักจิตวิทยาในโรงพยาบาลหรือคลินิกสุขภาพจิต

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการกลั่นแกล้งรังแก (Bullying) ซึ่งเป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิเสรีภาพ และความปลอดภัยของบุคคล มีดังนี้:

1) พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

- กฎหมายนี้มุ่งเน้นการคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็ก โดยห้ามการกระทำที่เป็นอันตรายต่อร่างกายและจิตใจของเด็ก รวมถึงการกลั่นแกล้งและการรังแกในโรงเรียน
- กฎหมายนี้ส่งเสริมให้เด็กได้รับการดูแลอย่างเหมาะสม ทั้งจากผู้ปกครองและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งให้การช่วยเหลือเด็กที่ได้รับผลกระทบจากการกลั่นแกล้ง

2) ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 11 ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง

- **หมวด 1 ความผิดต่อเสรีภาพ (มาตรา 309 – 321/1):** ครอบคลุมถึงการบังคับ ข่มขู่ หรือคุกคาม เพื่อทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัว อันตราย หรือรู้สึกไม่ปลอดภัย การกลั่นแกล้งที่มีการข่มขู่หรือคุกคาม อาจเข้าข่ายความผิดนี้
- **หมวด 2 ความผิดฐานเปิดเผยความลับ (มาตรา 322 - 325):** ครอบคลุมการกระทำที่มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวหรือความลับของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม การกลั่นแกล้งที่มีการเผยแพร่ข้อมูลส่วนตัวหรือการนำข้อมูลมาใช้เพื่อก่อให้เกิดความอับอาย อาจเข้าข่ายความผิดฐานเปิดเผยความลับ

3) ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548

- ระเบียบนี้กำหนดแนวทางการลงโทษนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม รวมถึงการกลั่นแกล้ง โดยมุ่งเน้นการปรับปรุงพฤติกรรมเพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงผลกระทบของการกระทำและลดโอกาสในการกระทำผิดซ้ำ
- การลงโทษต้องเป็นธรรมและไม่รุนแรงเกินไป เน้นการแก้ไขพฤติกรรมและสร้างความรับผิดชอบ

4) กฎกระทรวงกำหนดความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2562

- กฎกระทรวงนี้กำหนดมาตรฐานด้านความประพฤติของนักเรียน โดยห้ามพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง การข่มขู่ หรือการกระทำใด ๆ ที่เป็นการกลั่นแกล้งผู้อื่น
- กฎนี้ยังเน้นการส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมในโรงเรียน และการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย โดยมีการแก้ไขเพิ่มเติมในปี พ.ศ. 2562 เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันในสังคม

5) ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการดูแลความปลอดภัยของนักเรียนในโรงเรียน

- ระเบียบนี้กำหนดหลักเกณฑ์ในการดูแลความปลอดภัยของนักเรียน เพื่อป้องกันเหตุการณ์กลั่นแกล้ง หรือการกระทำใด ๆ ที่อาจเป็นอันตรายต่อสภาพจิตใจและร่างกายของนักเรียน โดยมุ่งเน้นการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยในโรงเรียนและการให้คำปรึกษา

การทำร้าย/ล่อลวง ลักพาตัว

นิยาม

การทำร้าย หมายถึง การที่บุคคลอื่นกระทำหรือละเว้นการกระทำที่ก่อให้เกิดอันตราย แก่ร่างกายของเด็ก เช่น ทำให้เกิดการบาดเจ็บ หรือทำให้เสียชีวิต รวมถึงการทำให้เกิดความบอบช้ำทางจิตใจ

ล่อลวง ลักพาตัว หมายถึง การที่เด็กหรือเยาวชน ถูกนำตัวมาจากผู้ปกครองโดยไม่มีเหตุอันควรและบุคคลที่พาตัวคนหายไปนั้นอาจไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด รวมถึงเป็นการพาไปเพื่อแสวงหาผลประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง และการชักจูงให้เด็กกระทำความผิด

มาตรการการป้องกันเหตุ

การป้องกันการทำร้าย ล่อลวง และการลักพาตัวเด็กเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความปลอดภัยให้แก่เด็กและเยาวชน มาตรการป้องกันเหตุเหล่านี้สามารถดำเนินการได้หลายวิธี ดังนี้:

1. การให้ความรู้กับเด็กเรื่องความปลอดภัย

- สอนให้เด็กเข้าใจวิธีป้องกันตนเองจากคนแปลกหน้า และวิธีการระมัดระวังตนเองในสถานการณ์ที่อาจเสี่ยงต่อการถูกทำร้ายหรือถูกล่อลวง
- ให้คำแนะนำแก่เด็กในการระมัดระวังและไม่เชื่อใจคนแปลกหน้าที่มาขอให้ไปด้วยกัน หรือขอให้ช่วยเหลือบางอย่าง เช่น ช่วยหาสัตว์เลี้ยง

2. การสอนเด็กเรื่องการขอความช่วยเหลือ

- สอนเด็กให้เข้าใจถึงวิธีการขอความช่วยเหลือ เช่น ตะโกนขอความช่วยเหลือจากคนใกล้เคียง หรือโทรศัพท์หาพ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือเบอร์ฉุกเฉิน
- แนะนำให้เด็กจำเบอร์โทรศัพท์ของผู้ปกครองและเบอร์ฉุกเฉิน เช่น สายด่วน 191 (ตำรวจ) และสายด่วน 1300 (ศูนย์ช่วยเหลือสังคม)

3. การสอดส่องดูแลและเฝ้าระวังในโรงเรียน

- ครูและบุคลากรในโรงเรียนควรสอดส่องพฤติกรรมที่น่าสงสัย เช่น ผู้ที่เข้ามาในโรงเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือนักเรียนที่มีพฤติกรรมเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด
- ติดตั้งกล้องวงจรปิดในพื้นที่สำคัญและจุดเสี่ยงในโรงเรียน เพื่อเฝ้าระวังการเข้าถึงของบุคคลภายนอกที่อาจเป็นภัยต่อเด็ก

4. การตรวจสอบและยืนยันตัวตนของผู้รับเด็ก

- โรงเรียนและศูนย์ดูแลเด็กควรกำหนดมาตรการในการตรวจสอบตัวตนของผู้มารับเด็ก โดยเฉพาะในกรณีที่มีบุคคลนอกครอบครัวหรือคนแปลกหน้ามารับ ควรมีการตรวจสอบและยืนยันจากผู้ปกครองก่อนทุกครั้ง
- ผู้ปกครองควรมีระบบการสื่อสารกับโรงเรียนในกรณีที่ต้องให้บุคคลอื่นมารับเด็ก

5. การติดตามและให้ความสำคัญกับสภาพจิตใจของเด็ก

- ผู้ปกครองและครูควรใส่ใจสภาพจิตใจและพฤติกรรมของเด็ก หากพบว่ามีเปลี่ยนแปลง เช่น ความกลัวผิดปกติ หรือการหลบเลี่ยงการสื่อสาร ควรสอบถามเพื่อหาสาเหตุ
- หากพบว่าเด็กมีปัญหาทางจิตใจ ควรให้คำปรึกษาจากนักจิตวิทยาหรือผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้การช่วยเหลือ

6. การใช้เทคโนโลยีติดตามเด็ก

- ผู้ปกครองอาจพิจารณาใช้เทคโนโลยี เช่น สมาร์ทวอตช์หรือแอปพลิเคชันติดตามตำแหน่ง เพื่อช่วยในการดูแลความปลอดภัยของเด็ก โดยเฉพาะเมื่อต้องเดินทางคนเดียวหรืออยู่ในพื้นที่เสี่ยง

7. การสร้างความร่วมมือกับชุมชน

- สร้างเครือข่ายความร่วมมือในชุมชน เช่น ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้ใหญ่บ้าน หรือองค์กรในชุมชน เพื่อเฝ้าระวังและป้องกันเหตุการณ์ลักพาตัวและการล่อลวงในพื้นที่
- ส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวังและให้การช่วยเหลือในกรณีที่พบเห็นพฤติกรรมน่าสงสัยที่อาจเป็นภัยต่อเด็ก

8. การประชาสัมพันธ์และรณรงค์เรื่องการป้องกันการล่อลวงและลักพาตัว

- โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดทำโครงการรณรงค์และประชาสัมพันธ์ในเรื่องการป้องกันการลักพาตัวและการล่อลวงเด็ก เพื่อให้ผู้ปกครองและเด็กได้ตระหนักถึงความสำคัญของความปลอดภัย
- ให้ความรู้แก่ผู้ปกครองถึงวิธีการป้องกันและเฝ้าระวัง เช่น การไม่ให้เด็กอยู่คนเดียวในที่สาธารณะและการให้เด็กมีเบอร์โทรฉุกเฉินติดตัวเสมอ

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เมื่อต้องการช่วยเหลือเด็กหรือเยาวชนที่กำลังเผชิญกับการทำร้าย ล่อลวง หรือลักพาตัว การดำเนินการอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสำคัญเพื่อลดความเสี่ยงและป้องกันอันตราย มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุมีดังนี้:

1. แจ้งเตือนและขอความช่วยเหลือทันที

- หากพบเห็นเหตุการณ์ควรตะโกนเรียกให้คนรอบข้างมาช่วย หรือแจ้งให้ผู้ใหญ่หรือเจ้าหน้าที่ในบริเวณใกล้เคียงทราบทันที
- โทรแจ้งตำรวจที่สายด่วน 191 หรือแจ้งศูนย์ช่วยเหลือสังคมที่สายด่วน 1300 เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามาช่วยเหลืออย่างทันท่วงที

2. สังเกตและบันทึกรายละเอียดของผู้กระทำการ

- สังเกตลักษณะของผู้ที่กระทำ เช่น การแต่งกาย รูปร่าง หน้าตา และพาหนะที่ใช้ เพื่อให้ข้อมูลเหล่านี้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือผู้ที่มาช่วยเหลือ
- พยายามบันทึกเวลาและสถานที่ที่เกิดเหตุให้ได้มากที่สุด เพื่อช่วยในการติดตามผู้กระทำในภายหลัง

3. การเข้าแทรกแซงอย่างระมัดระวัง

- หากเป็นไปได้ ควรพยายามแทรกแซงหรือช่วยเด็กในลักษณะที่ไม่ทำให้ผู้กระทำเกิดความระแวง เช่น การพูดคุยเบี่ยงเบนความสนใจ หรือการทำให้สถานการณ์มีผู้คนมากขึ้น
- ระมัดระวังการเข้าแทรกแซงโดยไม่ให้ตนเองตกอยู่ในอันตราย โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้กระทำมีอาวุธ

4. ปกป้องและให้การดูแลเด็กที่ถูกช่วยเหลือ

- เมื่อเด็กได้รับการช่วยเหลือ ควรพาเด็กไปยังสถานที่ปลอดภัยและเงียบสงบ เพื่อให้เขารู้สึกปลอดภัย ไม่รู้สึกตื่นตระหนกหรือตกใจจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- ดูแลและตรวจสอบว่ามีการบาดเจ็บทางร่างกายหรือไม่ หากมีการบาดเจ็บ ให้ปฐมพยาบาลเบื้องต้น และติดต่อหน่วยกู้ภัยหรือนำส่งโรงพยาบาล

5. ให้การสนับสนุนทางจิตใจเบื้องต้น

- ควรพูดคุยกับเด็กอย่างสงบและให้กำลังใจ ให้เขารู้สึกว่าสถานการณ์ปลอดภัยแล้ว ไม่จำเป็นต้องกังวลหรือกลัว
- หากเด็กมีอาการตกใจหรือมีความเครียด อาจใช้วิธีการพูดคุยให้เขาผ่อนคลาย เช่น การถามคำถาม เบื้องต้น เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจจากเหตุการณ์

6. แจ้งผู้ปกครองหรือผู้ที่มีอำนาจดูแล

- เมื่อสถานการณ์สงบลง ควรแจ้งผู้ปกครองหรือผู้ที่มีหน้าที่ดูแลเด็กให้ทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และรายละเอียดของการช่วยเหลือ
- หากผู้ปกครองไม่สามารถเข้ามารับตัวได้ในทันที ควรติดต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่มีหน้าที่ดูแลเด็ก ในช่วงเวลานั้น

7. ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

- หลังจากเกิดเหตุการณ์ ควรประสานงานกับหน่วยงานที่มีหน้าที่ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ สำนักงานตำรวจ หรือศูนย์ช่วยเหลือสังคม เพื่อให้การติดตามเหตุการณ์และดำเนินการทางกฎหมาย
- หน่วยงานเหล่านี้จะช่วยในการดูแลเด็กทั้งทางร่างกายและจิตใจ รวมถึงดำเนินการตามกฎหมายกับผู้กระทำผิด

8. บันทึกเหตุการณ์และให้ข้อมูลแก่เจ้าหน้าที่

- บันทึกรายละเอียดของเหตุการณ์อย่างครบถ้วน เช่น เวลา สถานที่ รูปพรรณของผู้กระทำ และพฤติกรรมที่เกิดขึ้น เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการสืบสวนและติดตามคดี
- ให้ข้อมูลทั้งหมดกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สามารถติดตามผู้กระทำผิดและให้การช่วยเหลือเพิ่มเติมแก่เด็กที่ถูกทำร้ายหรือลักพาตัวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรการหลังเกิดเหตุ

หลังจากเกิดเหตุการณ์การทำร้าย ล่อลวง หรือลักพาตัวเด็ก มีมาตรการที่ควรดำเนินการเพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจ ดูแลความปลอดภัยของเด็ก และป้องกันการเกิดเหตุซ้ำ ดังนี้:

1. การให้คำปรึกษาและการดูแลทางจิตใจ

- จัดให้มีการพูดคุยและให้คำปรึกษาจากนักจิตวิทยาหรือผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาเด็กเพื่อช่วยบรรเทาความเครียดและความกังวลที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์
- ติดตามสภาพจิตใจของเด็กอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้แน่ใจว่าเด็กสามารถกลับมาใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างปกติและมีสุขภาพจิตที่ดีขึ้น

2. การแจ้งผู้ปกครองและการให้ข้อมูลที่ชัดเจน

- แจ้งผู้ปกครองถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยละเอียด รวมถึงมาตรการช่วยเหลือและแผนการฟื้นฟูสภาพจิตใจของเด็ก เพื่อให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการดูแลสภาพจิตใจของบุตรหลาน
- แนะนำผู้ปกครองให้ใส่ใจดูแลและสนับสนุนเด็กอย่างใกล้ชิดในช่วงเวลาหลังเกิดเหตุ โดยให้คำแนะนำเกี่ยวกับการดูแลจิตใจเด็กที่ได้รับผลกระทบ

3. การประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

- ประสานงานกับหน่วยงานที่รับผิดชอบ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และกรมกิจการเด็กและเยาวชน เพื่อให้การช่วยเหลือและคุ้มครองเด็กตามสิทธิที่ได้รับภายใต้กฎหมาย
- หากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดทางกฎหมาย ควรประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรม

4. จัดการประเมินความเสี่ยงและเพิ่มมาตรการความปลอดภัย

- ทบทวนและประเมินสภาพแวดล้อมทั้งในโรงเรียนและบริเวณบ้านของเด็ก รวมถึงการเดินทางไป-กลับโรงเรียน เพื่อวางแผนและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย เช่น การจัดให้มีบุคคลรับ-ส่งเด็กที่เชื่อถือได้ หรือการจัดทำบัตรผ่านเข้า-ออกในพื้นที่ที่จำเป็น
- ให้การศึกษาแก่เด็กเกี่ยวกับการป้องกันตนเอง เช่น การสังเกตบุคคลแปลกหน้าและการไม่ไปกับคนที่ไม่รู้จัก

5. การสร้างช่องทางการรายงานเหตุการณ์เพิ่มเติม

- สร้างช่องทางการรายงานเหตุการณ์ที่ปลอดภัยและง่ายต่อการเข้าถึง เช่น ช่องทางออนไลน์ กล่องข้อเสนอแนะ หรือติดตั้งสายด่วนสำหรับการแจ้งเหตุ
- ส่งเสริมให้เด็กและผู้ปกครองมีความมั่นใจในการรายงานเหตุการณ์หากพบพฤติกรรมที่น่าสงสัยหรือเสี่ยงต่อความปลอดภัย เพื่อให้สามารถดำเนินการป้องกันได้ทัน่วงที

6. การให้ความรู้และการอบรมต่อบุคลากร

- ให้การอบรมแก่ครู เจ้าหน้าที่ และบุคลากรที่ทำงานกับเด็กในเรื่องของการดูแล ป้องกัน และสังเกตพฤติกรรมของเด็ก รวมถึงการรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉิน

- สร้างความตระหนักให้แก่บุคลากรในโรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องว่าพวกเขาามีบทบาทสำคัญในการสังเกตและป้องกันการทำร้ายหรือล่วงละเมิดเด็ก

7. การฟื้นฟูความเชื่อมั่นในโรงเรียนและชุมชน

- โรงเรียนควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความปลอดภัยและการป้องกันตนเองให้กับเด็กในโรงเรียน เพื่อสร้างความเชื่อมั่นและความมั่นใจให้กับเด็กและผู้ปกครอง
- ประสานงานกับชุมชนเพื่อสร้างเครือข่ายที่ช่วยกันเฝ้าระวัง ดูแล และสนับสนุนความปลอดภัยให้กับเด็กในชุมชน

8. การติดตามและประเมินผลการฟื้นฟูอย่างต่อเนื่อง

- ติดตามผลการฟื้นฟูและประเมินสภาพจิตใจของเด็กหลังจากเกิดเหตุเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กได้รับการดูแลอย่างเหมาะสมและกลับมามีชีวิตที่ปกติ
- หากพบว่ามีอาการแทรกซ้อนทางจิตใจ เช่น ภาวะเครียดหรือการหลีกเลี่ยงสังคม ควรให้การดูแลเพิ่มเติมจากผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยา

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

- 1) ศูนย์ MOE Safety Center ของกระทรวงศึกษาธิการ: ให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับความปลอดภัยในโรงเรียน สามารถติดต่อได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ 0-2628-8888
- 2) ศูนย์ช่วยเหลือสังคม สายด่วน 1300: ให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง สำหรับการแจ้งเหตุและขอความช่วยเหลือในกรณีเด็กถูกทารุณกรรม ถูกล่วงละเมิด หรือถูกลักพาตัว
- 3) มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก: ให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองเด็กที่ถูกละเมิดสิทธิ เช่น การทารุณกรรม การล่วงละเมิดทางเพศ และการลักพาตัว สามารถติดต่อได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ 0-2412-1196 หรือ 0-2412-0739
- 4) มูลนิธิกระจกเงา: มีบทบาทในการติดตามและช่วยเหลือเด็กหาย รวมถึงการป้องกันการลักพาตัวเด็ก สามารถติดต่อได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ 0-2973-2236-7
- 5) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ: หากพบเห็นเหตุการณ์ที่ต้องการความช่วยเหลือเร่งด่วน สามารถโทรแจ้งสายด่วน 191 หรือสถานีตำรวจในพื้นที่
- 6) กรมกิจการเด็กและเยาวชน (ดย.): หน่วยงานภายใต้กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่ดูแลและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สามารถติดต่อได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ 0-2255-5850

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการทำร้าย ล่อลวง และลักพาตัวเด็ก มีดังนี้:

1) พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

- กฎหมายนี้มุ่งเน้นการคุ้มครองสิทธิ สวัสดิภาพ และความปลอดภัยของเด็ก โดยห้ามการกระทำที่เป็นอันตรายต่อร่างกายและจิตใจเด็ก เช่น การทำร้ายร่างกาย การล่อลวง และการลักพาตัว
- พระราชบัญญัตินี้ให้อำนาจแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมกิจการเด็กและเยาวชน ในการดำเนินการช่วยเหลือเด็กที่ได้รับผลกระทบ รวมถึงการดูแลและคุ้มครองเด็กในสถานการณ์ที่เป็นอันตราย

2) ประมวลกฎหมายอาญา หมวด 2 ความผิดต่อร่างกาย (มาตรา 295 - 300)

- มาตรา 295 - 300: กฎหมายเหล่านี้ครอบคลุมถึงความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิต โดยระบุบทลงโทษตามความรุนแรงของการกระทำ
- กฎหมายอาญาฉบับนี้ยังครอบคลุมถึงการล่อลวงและการลักพาตัวในกรณีที่มีการใช้กำลังหรือการข่มขู่ โดยผู้กระทำความผิดอาจได้รับโทษจำคุกหรือโทษอื่น ๆ ตามที่กำหนดไว้

3) ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548

- ระเบียบนี้กำหนดประเภทและวิธีการลงโทษนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น การกระทำที่เป็นอันตรายต่อเพื่อนนักเรียนหรือบุคคลอื่น ซึ่งรวมถึงการทำร้ายร่างกาย การล่อลวง และการข่มขู่
- มุ่งเน้นการใช้บทลงโทษที่เป็นธรรมเพื่อปรับปรุงพฤติกรรมของนักเรียน และป้องกันไม่ให้เกิดเหตุซ้ำ

4) กฎกระทรวงกำหนดความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่

2) พ.ศ. 2562

- กฎกระทรวงนี้กำหนดพฤติกรรมที่ห้ามกระทำในโรงเรียน ซึ่งรวมถึงการใช้ความรุนแรง การล่อลวง และการกระทำที่เป็นอันตรายต่อนักเรียนคนอื่น ๆ
- เน้นการส่งเสริมให้มีการปฏิบัติตามกฎระเบียบที่เหมาะสมในโรงเรียน และการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับนักเรียนทุกคน

5) ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการดูแลความปลอดภัยของนักเรียนในโรงเรียน

- ระเบียบนี้กำหนดมาตรการและวิธีการเพื่อดูแลความปลอดภัยของนักเรียนในโรงเรียน โดยเฉพาะการป้องกันการล่อลวงและการคุกคาม รวมถึงการตรวจสอบผู้ที่เข้าถึงนักเรียนเพื่อความปลอดภัย

6) คำสั่งคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ 30/2559

- คำสั่งนี้มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดในการป้องกันการทำร้ายและการทะเลาะวิวาทในโรงเรียน รวมถึงการป้องกันการล่อลวงเด็กในบริเวณที่มีการเฝ้าระวังความปลอดภัย เช่น โรงเรียนและที่สาธารณะ

การลงโทษนักเรียนเกินกว่าเหตุ

นิยาม

การลงโทษนักเรียน หมายถึง การดำเนินการลงโทษนักเรียนที่กระทำผิดโดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออบรมและสั่งสอนตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548

การลงโทษนักเรียนเกินกว่าเหตุ หมายถึง การลงโทษนักเรียนด้วยวิธีการที่รุนแรงเกินกว่ามาตรฐานที่กำหนด และนอกเหนือไปจากวิธีการดังนี้:

1. **ว่ากล่าวตักเตือน** - การให้คำแนะนำหรือเตือนใจนักเรียนโดยไม่ใช้ความรุนแรง
2. **ทำทัณฑ์บน** - การกำหนดข้อตกลงหรือเงื่อนไขในการประพฤติตนเพื่อไม่ให้กระทำผิดซ้ำ
3. **ตัดคะแนนความประพฤติ** - การลดคะแนนความประพฤติของนักเรียนตามระเบียบเพื่อเป็นการยับยั้ง
4. **ทำกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม** - การให้ทำกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างการพัฒนาตนเองและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในเชิงบวก

มาตรการการป้องกันเหตุ

การป้องกันการลงโทษนักเรียนเกินกว่าเหตุเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเหมาะสมในโรงเรียน มาตรการที่สามารถดำเนินการได้มีดังนี้

- 1) **สร้างความเข้าใจในหลักการลงโทษที่เหมาะสม** จัดอบรมหรือกิจกรรมให้ครูและบุคลากรได้เข้าใจในหลักการและระเบียบของการลงโทษที่เน้นการสั่งสอน มากกว่าการลงโทษที่ใช้ความรุนแรงหรืออาจก่อให้เกิดผลเสียต่อนักเรียน
- 2) **ส่งเสริมการใช้มาตรการเชิงบวกและวิธีทางเลือกในการแก้ไขพฤติกรรม** จัดทำแนวทางและกิจกรรมการพัฒนานักเรียนที่เน้นการใช้วิธีเชิงบวก เช่น การชี้แนะเชิงสร้างสรรค์ การทำกิจกรรมกลุ่มที่ช่วยปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และการให้รางวัลสำหรับพฤติกรรมที่ดี
- 3) **จัดระบบตรวจสอบและติดตามการลงโทษ** กำหนดให้มีการบันทึกและรายงานการลงโทษนักเรียนในกรณีต่างๆ โดยให้มีผู้ตรวจสอบเช่นฝ่ายปกครองหรือคณะกรรมการพิจารณา เพื่อลดโอกาสในการลงโทษเกินกว่าเหตุ และให้เกิดการตรวจสอบอย่างเป็นระบบ
- 4) **เปิดช่องทางรับฟังความคิดเห็นจากนักเรียนและผู้ปกครอง** จัดให้มีช่องทางที่นักเรียนและผู้ปกครองสามารถให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการลงโทษ รวมถึงระบบร้องเรียนที่เป็นความลับ เพื่อให้มั่นใจว่านักเรียนจะได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรม
- 5) **การสร้างวัฒนธรรมของโรงเรียนที่เน้นการอบรมสั่งสอน** สร้างบรรยากาศในโรงเรียนที่ส่งเสริมการแก้ไขพฤติกรรมผ่านการสอนและการให้คำแนะนำ แทนการลงโทษ โดยให้ครูและนักเรียนมีส่วนร่วมในการสร้างวัฒนธรรมนี้

6) การทบทวนและปรับปรุงระเบียบการลงโทษเป็นระยะ จัดให้มีการทบทวนระเบียบการลงโทษอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ทันต่อสถานการณ์และปรับให้เหมาะสมกับยุคสมัย และให้การลงโทษเป็นไปอย่างสร้างสรรค์และไม่สร้างผลกระทบทางลบต่อการพัฒนาของนักเรียน

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เมื่อต้องการให้ความช่วยเหลือขณะเกิดเหตุการลงโทษนักเรียนเกินกว่าเหตุ การดำเนินการอย่างรวดเร็วและเหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญ มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุมีดังนี้:

1) การเข้าแทรกแซงเพื่อยุติเหตุการณ์ทันที ผู้ที่อยู่ในสถานการณ์ควรเข้าไปแทรกแซงโดยการขอให้ครูหรือผู้กระทำการหยุดการลงโทษ และพูดคุยด้วยความเคารพ เพื่อให้สถานการณ์คลี่คลายอย่างสงบ หากสถานการณ์ไม่สามารถควบคุมได้ ให้แจ้งผู้บริหารโรงเรียนหรือบุคคลที่มีอำนาจในการดูแลการลงโทษนักเรียนทันที

2) การพานักเรียนไปยังพื้นที่ปลอดภัย หากนักเรียนอยู่ในสภาพจิตใจหรือร่างกายที่อ่อนแอ ให้นำนักเรียนไปยังสถานที่ที่เงียบสงบและปลอดภัย เช่น ห้องพยาบาล หรือห้องพัก เพื่อให้เขารู้สึกปลอดภัยและคลายความวิตกกังวล ให้การดูแลและอยู่เป็นเพื่อนจนกว่าจะมั่นใจว่านักเรียนมีความสงบและไม่ตกใจหรือหวาดกลัว

3) การให้การสนับสนุนทางจิตใจเบื้องต้น พูดคุยกับนักเรียนด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนและให้กำลังใจ เพื่อให้เขารู้สึกผ่อนคลายและได้รับการสนับสนุน หากนักเรียนรู้สึกกลัวหรือวิตกกังวล ให้รับฟังปัญหาและคำพูดของนักเรียนโดยไม่ตัดสิน เพื่อให้เขารู้สึกได้รับการรับฟังและมีผู้ที่เข้าใจเขา

4) ตรวจสอบอาการบาดเจ็บและการดูแลทางการแพทย์ ตรวจสอบสภาพร่างกายของนักเรียนว่ามีอาการบาดเจ็บจากการลงโทษหรือไม่ หากพบอาการบาดเจ็บ ให้ปฐมพยาบาลเบื้องต้นหรือส่งไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาลหรือศูนย์พยาบาลที่ใกล้เคียง บันทึกอาการบาดเจ็บและรายละเอียดเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการดำเนินการหลังจากเหตุการณ์

5) บันทึกเหตุการณ์อย่างละเอียด จดบันทึกเหตุการณ์อย่างละเอียด เช่น วันที่ เวลา สถานที่ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และพฤติกรรมของบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการตรวจสอบและดำเนินการในขั้นตอนต่อไป หากเป็นไปได้ ควรบันทึกข้อมูลจากพยานที่เห็นเหตุการณ์เพื่อความแม่นยำและครบถ้วน

6) แจ้งผู้ปกครองของนักเรียน แจ้งเหตุการณ์ให้ผู้ปกครองของนักเรียนทราบถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงมาตรการที่ได้ดำเนินการเบื้องต้นและแผนการช่วยเหลือต่อไป ผู้ปกครองสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการให้การดูแลและให้กำลังใจนักเรียน ทั้งนี้เพื่อให้เขารู้สึกได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว

7) แจ้งผู้บริหารโรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แจ้งเหตุการณ์ให้ผู้บริหารทราบเพื่อให้มีการตรวจสอบและพิจารณามาตรการที่เหมาะสมในการจัดการกับเหตุการณ์ รวมถึงการแก้ไขและป้องกันการเกิดเหตุการณ์ซ้ำ หากจำเป็น สามารถติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ หรือหน่วยงานด้านการปกป้องสิทธิเด็ก เพื่อขอคำแนะนำในการดำเนินการต่อไป

8) **การจัดการประชุมเพื่อพูดคุยและชี้แจงเหตุการณ์** หากมีผลกระทบต่อจิตใจของนักเรียนหรือการสอนของครูที่มีการกระทำเกินกว่าเหตุ ควรมีการประชุมร่วมกันเพื่อพูดคุยและชี้แจงสถานการณ์ พร้อมทั้งหาแนวทางในการแก้ไขปัญหา การประชุมควรมีผู้บริหาร ผู้ปกครอง และบุคลากรที่เกี่ยวข้องเข้าร่วม เพื่อให้การดำเนินการแก้ไขปัญหาเป็นไปอย่างโปร่งใสและเป็นธรรม

มาตรการหลังเกิดเหตุ

หลังจากเกิดเหตุการณ์ลงโทษนักเรียนเกินกว่าเหตุ ควรดำเนินการตามมาตรการเพื่อช่วยเหลือ ฟื้นฟูสภาพจิตใจของนักเรียน และป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำรอย มาตรการเหล่านี้ ได้แก่:

1. การให้คำปรึกษาและการดูแลทางจิตใจแก่นักเรียน

- จัดให้มีการพูดคุยและให้คำปรึกษาโดยนักจิตวิทยาหรือผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิต เพื่อช่วยให้นักเรียนรู้สึกปลอดภัยและลดความวิตกกังวลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- หากนักเรียนมีอาการที่แสดงถึงความเครียดหรือความหวาดกลัว ควรจัดการติดตามสุขภาพจิตอย่างใกล้ชิดจนกว่าจะมั่นใจว่าเขาสามารถฟื้นตัวและกลับมาใช้ชีวิตประจำวันได้

2. การแจ้งและประสานงานกับผู้ปกครอง

- แจ้งเหตุการณ์และมาตรการที่ดำเนินการแก้ไขให้ผู้ปกครองทราบ เพื่อให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการดูแลและสนับสนุนบุตรหลาน
- ให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพจิตและการสนับสนุนที่เหมาะสมสำหรับนักเรียน

3. การสอบสวนและการตรวจสอบเหตุการณ์

- ตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อตรวจสอบรายละเอียดของเหตุการณ์อย่างละเอียด และพิจารณาว่าการกระทำที่เกินขอบเขตหรือไม่ รวมถึงหากพบว่ามีกรณีลงโทษเกินกว่าเหตุ ควรมีการดำเนินการทางวินัยตามขั้นตอนที่เหมาะสม
- บันทึกผลการตรวจสอบและข้อมูลที่ได้อย่างโปร่งใส พร้อมทั้งรายงานให้ผู้บริหารโรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบ

4. การจัดการอบรมและเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ครูและบุคลากร

- จัดการอบรมเพิ่มเติมในเรื่องของสิทธิเด็ก หลักการลงโทษที่เหมาะสม และการจัดการปัญหาโดยไม่ใช้ความรุนแรง เพื่อให้ครูและบุคลากรทางการศึกษาเข้าใจและปฏิบัติตามมาตรฐานการลงโทษที่เป็นธรรม
- สร้างความตระหนักถึงผลกระทบของการลงโทษเกินกว่าเหตุ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำ

5. การสร้างแนวทางการลงโทษที่เหมาะสมและโปร่งใส

- ปรับปรุงแนวทางและระเบียบการลงโทษนักเรียนที่ชัดเจน และมีขอบเขตที่เหมาะสม โดยเน้นการแก้ไขพฤติกรรมและการใช้วิธีที่สร้างสรรค์แทนการลงโทษที่อาจสร้างความหวาดกลัว

- แนวทางนี้ควรเผยแพร่ให้ครู บุคลากร ผู้ปกครอง และนักเรียนรับทราบ เพื่อให้ทุกฝ่ายเข้าใจและสามารถปฏิบัติตามได้อย่างสอดคล้อง

6. การฟื้นฟูความเชื่อมั่นและบรรยากาศที่ปลอดภัยในโรงเรียน

- จัดกิจกรรมที่ช่วยสร้างความเชื่อมั่นและความปลอดภัยให้กับนักเรียน เช่น การให้คำแนะนำเรื่องสิทธิเด็ก การเสริมสร้างทักษะการสื่อสาร และการใช้วิธีแก้ปัญหาโดยไม่ใช้ความรุนแรง
- ส่งเสริมให้เกิดบรรยากาศที่นักเรียนรู้สึกสบายใจและปลอดภัยในการรายงานหรือพูดคุยเรื่องปัญหาที่เกิดขึ้น

7. ติดตามและประเมินผลการฟื้นฟูอย่างต่อเนื่อง

- ติดตามผลการฟื้นฟูของนักเรียนที่ได้รับผลกระทบอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้แน่ใจว่าเขาได้รับการดูแลอย่างเหมาะสมและกลับมามีสภาพจิตใจที่ดี
- หากพบว่านักเรียนยังมีผลกระทบทางจิตใจ ควรพิจารณาการให้คำปรึกษาเพิ่มเติมจากนักจิตวิทยาหรือผู้เชี่ยวชาญ

8. สร้างระบบการรายงานเหตุที่เป็นความลับและปลอดภัย

- จัดทำช่องทางการรายงานเหตุที่เป็นความลับสำหรับนักเรียนและบุคลากร เพื่อให้พวกเขาสามารถรายงานเหตุการณ์หรือการกระทำที่ไม่เหมาะสมได้อย่างปลอดภัย โดยไม่ต้องกลัวว่าจะถูกตอบโต้
- การรายงานเหตุอย่างรวดเร็วและปลอดภัยจะช่วยให้สามารถรับมือและแก้ไขสถานการณ์ได้อย่างทันที

9. สร้างการสื่อสารที่เปิดเผยและสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครองและชุมชน

- ส่งเสริมการสื่อสารระหว่างโรงเรียน ผู้ปกครอง และชุมชนในเรื่องของการดูแลนักเรียน และการสนับสนุนวิธีการลงโทษที่เหมาะสม
- การสร้างความเข้าใจร่วมกันในกลุ่มผู้ปกครองและชุมชนจะช่วยป้องกันปัญหาการลงโทษเกินกว่าเหตุในระยะยาว

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

1) ศูนย์ MOE Safety Center กระทรวงศึกษาธิการ รับเรื่องร้องเรียนและให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับความปลอดภัยในโรงเรียน รวมถึงกรณีการลงโทษเกินกว่าเหตุ โทรศัพท์: 0-2126-6565

2) ศูนย์เฉพาะกิจคุ้มครองและช่วยเหลือนักเรียน (ฉก.ชน.) ให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองนักเรียนที่ประสบปัญหาต่าง ๆ ในโรงเรียน โทรศัพท์: 0-2280-5299 ต่อ 1310

3) กรมกิจการเด็กและเยาวชน (ดย.) คุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน โทรศัพท์: 0-2255-5850

4) สายด่วนศูนย์ช่วยเหลือสังคม กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ให้คำปรึกษาและความช่วยเหลือในกรณีที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน โทรศัพท์: 1300 (สายด่วน 24 ชั่วโมง)

5) สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ รับเรื่องร้องเรียนและตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน โทรศัพท์: 0-2141-3800

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กนักเรียน รวมถึงการป้องกันการลงโทษนักเรียนเกินกว่าเหตุ มีดังนี้:

1) กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กนักเรียน

- กฎหมายหลายฉบับกำหนดให้มีการคุ้มครองและให้การช่วยเหลือเด็กนักเรียน ทั้งในด้านความปลอดภัย การดูแลสุขภาพ และการป้องกันการใช้ความรุนแรงหรือการลงโทษเกินกว่าเหตุ เพื่อให้เด็กได้รับการศึกษาในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเหมาะสม

2) พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

- กฎหมายนี้มุ่งเน้นการคุ้มครองสิทธิ สวัสดิภาพ และความปลอดภัยของเด็ก โดยห้ามการกระทำที่เป็นอันตรายทั้งทางร่างกายและจิตใจ รวมถึงการป้องกันและจัดการกรณีที่มีการลงโทษเกินกว่าเหตุ
- กฎหมายฉบับนี้ให้อำนาจแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมกิจการเด็กและเยาวชน ในการเข้าไปให้ความช่วยเหลือเด็กในกรณีที่เกิดการละเมิดสิทธิ

3) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551, (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553, และ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562

- กฎหมายนี้กำหนดหลักเกณฑ์และระเบียบวินัยสำหรับข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เพื่อให้แน่ใจว่าบุคลากรมีความรับผิดชอบต่อการดูแลและสอนสั่งเด็กนักเรียนอย่างเหมาะสม รวมถึงการป้องกันการใช้ความรุนแรงหรือการลงโทษเกินกว่าเหตุ

4) ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 10 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

- หมวด 1 ความผิดต่อชีวิต (มาตรา 288 - 294): คุ้มครองสิทธิในชีวิต โดยระบุโทษสำหรับการกระทำที่เป็นอันตรายถึงชีวิต เช่น การฆาตกรรม
- หมวด 2 ความผิดต่อร่างกาย (มาตรา 295 - 300): ระบุโทษสำหรับการกระทำที่เป็นอันตรายต่อร่างกาย เช่น การทำร้ายร่างกาย ซึ่งรวมถึงการลงโทษที่รุนแรงเกินควรซึ่งก่อให้เกิดการบาดเจ็บ

5) ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548

- ระเบียบนี้กำหนดประเภทและวิธีการลงโทษนักเรียนอย่างชัดเจน โดยมีการกำหนดแนวทางการลงโทษที่เหมาะสมและไม่เป็นอันตรายทั้งต่อร่างกายและจิตใจ เพื่อให้เกิดการปรับปรุงพฤติกรรมอย่างเหมาะสมและเป็นธรรม

6) กฎกระทรวงและระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

- รวมถึงกฎกระทรวงที่กำหนดมาตรฐานความปลอดภัยของนักเรียนและนักศึกษา โดยมีแนวทางป้องกันการใช้ความรุนแรง การลงโทษเกินกว่าเหตุ และการคุ้มครองนักเรียนจากการละเมิดสิทธิ

- ระเบียบต่าง ๆ ที่ออกโดยกระทรวงศึกษาธิการมุ่งเน้นการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย ส่งเสริมการเรียนรู้ และป้องกันการใช้การลงโทษในลักษณะที่ไม่เหมาะสม

การก่อวินาศกรรม การระเบิด

นิยาม

การก่อวินาศกรรม หมายถึง การกระทำที่มีเจตนาทำลายหรือสร้างความเสียหายต่อชีวิต ทรัพย์สิน โครงสร้างพื้นฐาน หรือสิ่งอำนวยความสะดวกในโรงเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความหวาดกลัว ความตื่นตระหนก หรือการขัดขวางการดำเนินงานปกติของโรงเรียน การก่อวินาศกรรมอาจรวมถึงการลอบวางเพลิง การทำลายอุปกรณ์สำคัญ หรือการวางวัตถุต้องสงสัยที่อาจเป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของนักเรียนและบุคลากร

การระเบิด หมายถึง การเกิดปฏิกิริยาที่มีการปลดปล่อยพลังงานอย่างรวดเร็วและรุนแรง ส่งผลให้เกิดแรงดันอากาศสูง เสียงดัง และความร้อน ซึ่งอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สิน การระเบิดในบริบทของโรงเรียนอาจเกิดจากวัตถุระเบิดที่ถูกนำเข้ามาโดยเจตนาร้าย หรือเกิดจากอุบัติเหตุที่เกี่ยวข้องกับสารเคมีหรืออุปกรณ์ที่ไม่ปลอดภัยทรัพย์สินของบุคคลโดยรอบ

มาตรการการป้องกันเหตุ

เพื่อให้โรงเรียนเป็นพื้นที่ปลอดภัย จำเป็นต้องดำเนินมาตรการป้องกันเหตุอย่างรอบคอบ มาตรการเหล่านี้ออกแบบมาเพื่อลดความเสี่ยงและป้องกันการเกิดเหตุในโรงเรียน ดังนี้:

1. การเฝ้าระวังและตรวจสอบสถานที่ในโรงเรียน

- ติดตั้งกล้องวงจรปิด (CCTV) ในจุดสำคัญ เช่น ทางเข้า-ออก อาคารเรียน สนามเด็กเล่น และจุดที่มีความเสี่ยง เพื่อเพิ่มการเฝ้าระวังและป้องกันการก่อเหตุ
- จัดให้มีเจ้าหน้าที่หรือผู้รับผิดชอบดูแลความปลอดภัยในโรงเรียน คอยสอดส่องพฤติกรรมที่ผิดปกติ และตรวจสอบบุคคลที่เข้า-ออกสถานที่

2. การควบคุมการเข้าถึงและการยืนยันตัวตน

- กำหนดจุดเข้า-ออกที่ชัดเจนในโรงเรียนและติดตั้งอุปกรณ์ยืนยันตัวตนสำหรับบุคคลภายนอกที่มาติดต่อโรงเรียน เช่น การตรวจบัตรประจำตัว หรือการลงทะเบียนผู้เข้าชม
- ตรวจสอบสัมภาระและอุปกรณ์ที่บุคคลภายนอกนำเข้าโรงเรียน โดยเฉพาะวัสดุที่อาจเป็นอันตราย เพื่อให้มั่นใจว่าไม่มีวัตถุที่เป็นอันตรายเข้าสู่พื้นที่โรงเรียน

3. การฝึกอบรมและการสร้างความตระหนักรู้

- จัดการฝึกอบรมให้กับครู บุคลากร และนักเรียนเรื่องการรับมือกับเหตุฉุกเฉิน โดยเฉพาะการป้องกันและการตอบสนองเมื่อเกิดเหตุระเบิดหรือวินาศกรรม

- สอนให้นักเรียนรู้จักวิธีการสังเกตสิ่งแปลกปลอม เช่น วัตถุต้องสงสัยหรือพฤติกรรมที่น่าสงสัย และวิธีการแจ้งเจ้าหน้าที่เมื่อพบสิ่งผิดปกติ

4. การตรวจสอบและควบคุมวัตถุอันตรายในโรงเรียน

- ควบคุมการเก็บรักษาและการใช้สารเคมีหรือวัตถุอันตรายภายในโรงเรียนอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ หรือการจัดเก็บวัตถุที่เสี่ยงต่อการระเบิด
- มีมาตรการตรวจสอบและตรวจนับวัตถุอันตรายเป็นประจำ เพื่อป้องกันการนำวัตถุดังกล่าวไปใช้ในทางที่ผิด

5. การจัดทำแผนเผชิญเหตุและการฝึกซ้อมรับมือเหตุฉุกเฉิน

- จัดทำแผนเผชิญเหตุสำหรับสถานการณ์การระเบิดหรือการก่อวินาศกรรม รวมถึงระบุเส้นทางการอพยพ จุดรวมพล และขั้นตอนในการรายงานเหตุ
- จัดฝึกซ้อมรับมือเหตุฉุกเฉินในกรณีเกิดการระเบิด เพื่อให้ครู นักเรียน และบุคลากรทราบวิธีการอพยพและการปฏิบัติตนอย่างปลอดภัย

6. การสร้างช่องทางการแจ้งเหตุที่รวดเร็วและปลอดภัย

- จัดให้มีช่องทางการแจ้งเหตุที่ง่ายและปลอดภัย เช่น สายด่วนฉุกเฉินภายในโรงเรียนหรือการแจ้งเหตุผ่านแอปพลิเคชันที่เข้าถึงได้สะดวก
- ส่งเสริมให้นักเรียนและบุคลากรทราบถึงวิธีการแจ้งเหตุในกรณีที่พบเห็นพฤติกรรมหรือลักษณะที่ผิดปกติ

7. การสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก

- ประสานงานกับหน่วยงานความปลอดภัยในท้องถิ่น เช่น สถานีตำรวจหรือหน่วยดับเพลิง เพื่อให้ได้รับความช่วยเหลือและคำแนะนำในการป้องกันและรับมือเหตุฉุกเฉิน
- จัดให้มีการประชุมร่วมกันระหว่างโรงเรียนกับหน่วยงานด้านความปลอดภัย เพื่อเตรียมความพร้อมและแผนปฏิบัติการในกรณีฉุกเฉิน

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เพื่อความปลอดภัยของนักเรียนและบุคลากรในโรงเรียน เมื่อเกิดเหตุการณ์การก่อวินาศกรรมหรือการระเบิดขึ้น ควรดำเนินมาตรการดังต่อไปนี้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ:

1. แจ้งเตือนและเรียกเจ้าหน้าที่ทันที

- ใช้ระบบเตือนภัยภายในโรงเรียน เช่น สัญญาณเตือนภัยหรือระบบประกาศเสียงตามสาย เพื่อแจ้งเตือนทุกคนในโรงเรียนให้ทราบและหลีกเลี่ยงพื้นที่อันตราย
- โทรแจ้งเหตุฉุกเฉินไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สายด่วน 191 (ตำรวจ) หรือหน่วยกู้ภัย เพื่อขอความช่วยเหลือเร่งด่วน

2. การอพยพนักเรียนและบุคลากรออกจากพื้นที่อันตราย

- ดำเนินการอพยพนักเรียนและบุคลากรออกจากอาคารหรือบริเวณที่อาจเกิดอันตรายไปยังจุดปลอดภัยหรือจุดรวมพลที่กำหนดไว้ตามแผนการอพยพ
- ใช้เส้นทางการอพยพที่กำหนดในแผนฉุกเฉินและหลีกเลี่ยงบริเวณที่มีเศษวัตถุหรือการระเบิดเพิ่มเติม

3. ให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้นแก่ผู้บาดเจ็บ

- ให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้นแก่ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บในระดับที่สามารถทำได้ เช่น การห้ามเลือด การประเมินการหายใจและชีพจร และการรักษาแผลเล็ก ๆ
- หากมีผู้บาดเจ็บสาหัส ให้แจ้งหน่วยกู้ภัยเพื่อให้ความช่วยเหลือทางการแพทย์โดยเร็วที่สุด

4. การตรวจสอบและยืนยันสถานการณ์

- ผู้ดูแลควรตรวจสอบสถานการณ์อย่างรอบคอบเพื่อให้แน่ใจว่ามีการจัดการภัยอย่างถูกต้อง และเพื่อป้องกันการเข้าไปในพื้นที่ที่ยังมีความเสี่ยงสูง
- หลีกเลี่ยงการแตะต้องวัตถุที่น่าสงสัยซึ่งอาจเป็นอุปกรณ์ระเบิดหรือชิ้นส่วนของวัตถุที่ทำให้เกิดการระเบิด

5. จัดตั้งจุดปลอดภัยและให้ความช่วยเหลือทางจิตใจ

- นำผู้ที่ได้รับผลกระทบหรือรู้สึกหวาดกลัวจากเหตุการณ์ไปยังจุดปลอดภัยที่สงบและไม่เกิดความเครียด เพื่อให้พวกเขาสงบสติและรู้สึกได้รับการดูแล
- จัดบุคคลที่มีความสามารถในการให้ความช่วยเหลือทางจิตใจเพื่อพูดคุยและให้กำลังใจนักเรียนและบุคลากร

6. สื่อสารกับผู้ปกครองและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

- แจ้งผู้ปกครองให้ทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์และความปลอดภัยของนักเรียน โดยสื่อสารข้อมูลอย่างชัดเจนและไม่ให้เกิดความตื่นตระหนก
- ประสานงานกับหน่วยงานความปลอดภัยภายนอก เช่น ตำรวจและหน่วยกู้ภัย เพื่ออัปเดตสถานการณ์และรับคำแนะนำในการจัดการเพิ่มเติม

7. บันทึกเหตุการณ์และการดำเนินการ

- จัดบันทึกเหตุการณ์อย่างละเอียด รวมถึงเวลาที่เกิดเหตุ ขั้นตอนการดำเนินการ รายชื่อผู้บาดเจ็บ และผลกระทบต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการประเมินและพัฒนามาตรการป้องกันในอนาคต
- การบันทึกข้อมูลอย่างถูกต้องจะช่วยให้หน่วยงานภายนอกและฝ่ายบริหารสามารถวิเคราะห์และปรับปรุงการตอบสนองต่อเหตุการณ์ฉุกเฉินได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8. ปิดพื้นที่และจัดการเศษวัตถุหลังเกิดเหตุ

- หลังจากเหตุการณ์สิ้นสุด ควรปิดกั้นพื้นที่ที่ได้รับความเสียหายและมีเศษวัตถุ เพื่อให้เจ้าหน้าที่สามารถเข้ามาตรวจสอบและเก็บหลักฐาน
- ทำความสะอาดพื้นที่และตรวจสอบความปลอดภัยก่อนให้บุคลากรและนักเรียนกลับมาใช้พื้นที่ได้ตามปกติ

มาตรการหลังเกิดเหตุ

เพื่อให้โรงเรียนฟื้นฟูสภาพแวดล้อมและฟื้นฟูจิตใจของนักเรียนและบุคลากรหลังเกิดเหตุการณ์การก่อวินาศกรรมหรือการระเบิด จำเป็นต้องมีมาตรการจัดการที่ชัดเจน ดังนี้:

1. การตรวจสอบพื้นที่และการทำความสะอาดหลังเหตุการณ์

- ให้เจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญเข้าตรวจสอบพื้นที่ที่ได้รับความเสียหาย รวมถึงทำการเก็บและตรวจสอบหลักฐานที่อาจมีความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์
- หลังจากตรวจสอบเสร็จสิ้น จัดการทำความสะอาดและซ่อมแซมโครงสร้างที่ได้รับผลกระทบ เพื่อให้สามารถกลับมาใช้งานได้อย่างปลอดภัย

2. การให้การช่วยเหลือด้านการแพทย์และฟื้นฟูผู้บาดเจ็บ

- ดูแลและติดตามการรักษาผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ โดยให้การสนับสนุนทั้งทางการแพทย์และการฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจ
- ให้การสนับสนุนทางการแพทย์เพิ่มเติมหากมีผู้ที่ได้รับบาดเจ็บสาหัส และจัดหาบริการฟื้นฟูทางกายภาพตามความจำเป็น

3. การให้คำปรึกษาทางจิตใจ

- จัดให้มีนักจิตวิทยาหรือผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตเพื่อให้คำปรึกษาแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบ โดยเฉพาะนักเรียนและบุคลากรที่รู้สึกหวาดกลัวหรือมีความเครียดจากเหตุการณ์
- ติดตามผลทางจิตใจของนักเรียนและบุคลากรอย่างต่อเนื่อง หากพบว่ามีความเครียดทางจิตใจรุนแรง ควรมีการฟื้นฟูและให้คำปรึกษาเพิ่มเติม

4. แจ้งผู้ปกครองและประชาสัมพันธ์อย่างเป็นทางการ

- จัดทำรายงานสถานการณ์และมาตรการที่โรงเรียนดำเนินการหลังเกิดเหตุ เพื่อแจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงความปลอดภัยของนักเรียน
- ให้ข้อมูลที่ถูกต้องและโปร่งใสกับประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการประชาสัมพันธ์ให้บุคลากรในโรงเรียนและผู้ปกครองทราบถึงแผนฟื้นฟูและมาตรการป้องกันในอนาคต

5. ประเมินและทบทวนมาตรการความปลอดภัยในโรงเรียน

- ประเมินมาตรการความปลอดภัยที่มีอยู่และทบทวนขั้นตอนการปฏิบัติในการป้องกันการก่อวินาศกรรมและการระเบิด โดยพิจารณาข้อบกพร่องที่อาจเกิดขึ้น
- ปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยในโรงเรียน เช่น เพิ่มกล้องวงจรปิด การตรวจสอบบุคคลเข้า-ออก และการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ให้พร้อมรับมือเหตุฉุกเฉิน

6. การจัดทำแผนฟื้นฟูและการฝึกซ้อมเพิ่มเติม

- จัดทำแผนฟื้นฟูความปลอดภัยในโรงเรียนและแผนการเตรียมความพร้อมในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉินใหม่ โดยเน้นการฝึกซ้อมการอพยพและการปฏิบัติตัวเมื่อเกิดเหตุ

- ฝึกอบรมครูและบุคลากรเกี่ยวกับการดูแลนักเรียนและการป้องกันตนเองในกรณีที่เกิดเหตุฉุกเฉินซ้ำ เพื่อเพิ่มความเชี่ยวชาญและความมั่นใจในการรับมือเหตุการณ์

7. จัดการประชุมและสร้างการมีส่วนร่วมกับผู้ปกครองและชุมชน

- จัดประชุมเพื่อชี้แจงสถานการณ์และตอบคำถามของผู้ปกครอง ให้ความมั่นใจว่ามาตรการที่ดำเนินการจะช่วยป้องกันการเกิดเหตุในอนาคต
- สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการเฝ้าระวังความปลอดภัยของโรงเรียน และให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการปกป้องนักเรียนและบุคลากรในพื้นที่

8. จัดทำรายงานสรุปเหตุการณ์และมาตรการที่ดำเนินการ

- จัดทำรายงานสรุปเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรวมถึงการดำเนินการที่โรงเรียนได้ทำหลังเกิดเหตุ รวมถึงการป้องกันและฟื้นฟูสภาพแวดล้อมของโรงเรียน
- ส่งรายงานนี้ไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้บริหารระดับสูงเพื่อเป็นข้อมูลในการกำหนดนโยบายและแผนความปลอดภัยในอนาคต

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

1. ศูนย์ MOE Safety Center กระทรวงศึกษาธิการ

- ให้บริการช่วยเหลือกรณีความไม่ปลอดภัยในโรงเรียน เช่น การก่อวินาศกรรมและการระเบิด
- โทรศัพท์: 0-2126-6565

2. สถานีตำรวจท้องที่

- ติดต่อสถานีตำรวจในพื้นที่เพื่อให้ความช่วยเหลือฉุกเฉิน ควบคุมสถานการณ์ และสอบสวนเหตุการณ์
- สายด่วนฉุกเฉิน: 191

3. ศูนย์ช่วยเหลือสังคม กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

- ให้บริการช่วยเหลือด้านสังคมและสุขภาพจิตแก่ผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์รุนแรง
- สายด่วน: 1300 (24 ชั่วโมง)

4. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ (สพฉ.)

- ให้การช่วยเหลือทางการแพทย์ฉุกเฉินและการส่งต่อผู้บาดเจ็บไปยังโรงพยาบาลที่เหมาะสม
- สายด่วนการแพทย์ฉุกเฉิน: 1669

5. หน่วยป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในพื้นที่

- ดูแลด้านการควบคุมและป้องกันอัคคีภัย รวมถึงการกู้ภัยในสถานการณ์ฉุกเฉิน
- ติดต่อผ่านเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่ หรือโทรสายด่วน 199

6. กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

- ให้บริการคำปรึกษาด้านสุขภาพจิตและการฟื้นฟูจิตใจสำหรับนักเรียนและบุคลากรที่ได้รับผลกระทบ
- สายด่วนสุขภาพจิต: 1323 (24 ชั่วโมง)

7. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.)

- หน่วยงานที่ดูแลและส่งเสริมการศึกษาเอกชน สามารถให้คำปรึกษาและความช่วยเหลือในกรณีเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินในโรงเรียนเอกชน
- โทรศัพท์: 0-2282-1000
- ที่อยู่: 319 วังจันทรถษม ถนนราชดำเนินนอก แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและรับมือกับเหตุการณ์การก่อวินาศกรรมและการระเบิดในโรงเรียน มีดังนี้:

1. พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

- กฎหมายนี้เน้นการคุ้มครองสิทธิ สวัสดิภาพ และความปลอดภัยของเด็ก โดยห้ามการกระทำที่เป็นอันตรายทั้งต่อร่างกายและจิตใจ ซึ่งรวมถึงการป้องกันเหตุการณ์รุนแรง เช่น การก่อวินาศกรรมหรือการระเบิด

2. ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 10 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

- มาตรา 288-300: ครอบคลุมความผิดที่เกี่ยวกับการทำให้เสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บรุนแรง รวมถึงการใช้วัตถุระเบิดหรือการกระทำที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายและชีวิตของบุคคลอื่น

3. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการก่อการร้าย พ.ศ. 2551

- กฎหมายนี้ครอบคลุมการกระทำที่เป็นการก่อการร้าย รวมถึงการใช้ระเบิดหรือการก่อวินาศกรรมที่มีวัตถุประสงค์เพื่อก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิต ทรัพย์สิน หรือสร้างความหวาดกลัวในสังคม

4. พระราชบัญญัติควบคุมการใช้วัตถุระเบิด พ.ศ. 2530

- ควบคุมการนำเข้า ผลิต การใช้ และการขนส่งวัตถุระเบิด โดยเน้นการควบคุมการใช้สารเคมีและวัตถุที่อาจก่อให้เกิดการระเบิด

5. พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. 2551

- กำหนดมาตรการการรักษาความมั่นคงและความปลอดภัยในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูง ซึ่งรวมถึงการป้องกันการก่อวินาศกรรมหรือการใช้วัตถุระเบิดในโรงเรียน

6. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยในโรงเรียน

- กำหนดมาตรการและแนวทางในการรักษาความปลอดภัยในโรงเรียน รวมถึงมาตรการเฝ้าระวัง ป้องกันการบุกรุก หรือการกระทำที่เป็นภัยต่อความปลอดภัยของนักเรียนและบุคลากร

7. กฎหมายและระเบียบเฉพาะในโรงเรียน

- โรงเรียนและโรงเรียนอาจมีระเบียบภายในที่กำหนดแนวทางและมาตรการรักษาความปลอดภัยเพิ่มเติม เช่น การตรวจสอบบุคคลเข้า-ออก การควบคุมพื้นที่เสี่ยง และการจัดการอพยพในกรณีฉุกเฉิน

การประชุมประทุ้งและการจลาจล

นิยาม

การประชุมประทุ้ง หมายถึง การรวมตัวของกลุ่มบุคคลเพื่อแสดงออกถึงความคิดเห็น ความไม่พอใจ หรือข้อเรียกร้องต่าง ๆ โดยการชุมนุมนี้อาจมีลักษณะเป็นไปด้วยความสงบ หรือมีการจัดกิจกรรมแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ที่ไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย แต่ในบางกรณีอาจมีความเสี่ยงที่จะเกิดเหตุการณ์รุนแรงหากไม่สามารถควบคุมได้อย่างเหมาะสม

การจลาจล หมายถึง การชุมนุมที่มีการก่อความไม่สงบและเกิดการใช้ความรุนแรง รวมถึงการทำลายทรัพย์สิน สร้างความเสียหายต่อสถานที่สาธารณะหรือทรัพย์สินส่วนบุคคล ทำให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตและความปลอดภัยของผู้ที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียง การจลาจลมักส่งผลให้เกิดความวุ่นวายในสังคมและเป็นภัยต่อความปลอดภัยของชุมชน

มาตรการการป้องกันเหตุ

เพื่อให้โรงเรียนเป็นพื้นที่ปลอดภัยในกรณีที่เกิดการประชุมหรือเหตุการณ์จลาจลใกล้เคียง โรงเรียนควรดำเนินมาตรการดังต่อไปนี้เพื่อป้องกันเหตุและลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น:

1. การเฝ้าระวังและติดตามสถานการณ์

- ติดตามข้อมูลข่าวสารจากหน่วยงานราชการ สื่อมวลชน และประกาศเตือนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สามารถเตรียมความพร้อมได้ล่วงหน้าในกรณีที่มีการชุมนุมประทุ้งหรือเหตุจลาจลที่อาจส่งผลกระทบต่อโรงเรียน
- ประสานงานกับหน่วยงานความปลอดภัย เช่น ตำรวจท้องถิ่น เพื่อรับทราบข้อมูลสถานการณ์ในพื้นที่ และคำแนะนำในการเตรียมการ

2. การจัดทำแผนการอพยพและจุดปลอดภัย

- จัดทำแผนการอพยพนักเรียนและบุคลากรในกรณีที่เกิดเหตุฉุกเฉิน โดยกำหนดเส้นทางและจุดรวมพลที่ปลอดภัยที่อยู่ห่างจากพื้นที่ชุมนุมหรือจลาจล
- ให้ความรู้และฝึกซ้อมแผนการอพยพแก่ครูและนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ทุกคนทราบวิธีการปฏิบัติตนในกรณีฉุกเฉิน

3. การจำกัดการเข้าถึงโรงเรียน

- กำหนดให้มีจุดเข้า-ออกที่ชัดเจน และตรวจสอบบุคคลภายนอกที่เข้ามาในโรงเรียนอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่มีความเสี่ยงจากการชุมนุมหรือจลาจล
- เพิ่มมาตรการในการรักษาความปลอดภัยที่จุดเข้า-ออก เช่น การติดตั้งกล้องวงจรปิดและการตรวจสอบสัมภาระของผู้ที่เข้ามาในโรงเรียน

4. การปิดพื้นที่อันตรายภายในและรอบโรงเรียน

- ปิดกั้นหรือจำกัดการเข้าถึงพื้นที่ที่อาจเป็นจุดเสี่ยงต่อการเกิดเหตุการณ์ไม่สงบ หรือพื้นที่ที่อยู่ใกล้กับบริเวณการประชุม
- หากโรงเรียนอยู่ใกล้จุดชุมนุม ควรพิจารณาปิดประตูและหน้าต่างในอาคารเรียน เพื่อลดการเสี่ยงต่อความเสียหายจากความรุนแรงหรือการปะทะ

5. การสื่อสารและแจ้งเตือนนักเรียนและบุคลากร

- มีระบบแจ้งเตือนฉุกเฉินภายในโรงเรียน เช่น การประกาศเสียงตามสาย หรือระบบส่งข้อความ เพื่อให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น
- แจ้งให้ครู บุคลากร และนักเรียนทราบเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติตนในกรณีเกิดเหตุการณ์รุนแรงบริเวณใกล้เคียง เช่น การหลีกเลี่ยงการอยู่ใกล้หน้าต่าง หรือการหาที่กำบังที่ปลอดภัย

6. การให้ความรู้เรื่องการปฏิบัติตนในสถานการณ์ไม่สงบ

- ให้ความรู้แก่นักเรียนและบุคลากรเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในกรณีที่เกิดการประชุมหรือจลาจล เช่น หลีกเลี่ยงการเข้าใกล้พื้นที่ชุมนุม และปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด
- สอนให้นักเรียนรู้จักวิธีการขอความช่วยเหลือในกรณีฉุกเฉิน เช่น การติดต่อเจ้าหน้าที่และการแจ้งเหตุหากพบเห็นสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อความปลอดภัย

7. สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับชุมชนและหน่วยงานท้องถิ่น

- ประสานงานกับชุมชนท้องถิ่นและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สถานีตำรวจ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น และศูนย์ช่วยเหลือสังคม เพื่อรับคำแนะนำและความช่วยเหลือในกรณีเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน
- จัดประชุมร่วมกับผู้ปกครองเพื่อแจ้งแนวทางการป้องกันความเสี่ยงและการดูแลความปลอดภัยของนักเรียนในกรณีเกิดเหตุการณ์ไม่สงบ

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เมื่อเกิดเหตุการณ์ชุมนุมหรือการจลาจลที่ส่งผลกระทบต่อโรงเรียน จำเป็นต้องมีมาตรการช่วยเหลืออย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพเพื่อรักษาความปลอดภัยของนักเรียนและบุคลากรในโรงเรียน ดังนี้:

1. การแจ้งเตือนและประกาศสถานการณ์

- ใช้ระบบประกาศเสียงตามสายหรือการแจ้งเตือนฉุกเฉิน เพื่อแจ้งให้นักเรียนและบุคลากรทราบถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและขอให้ทุกคนปฏิบัติตามมาตรการความปลอดภัย
- แจ้งเตือนให้หลีกเลี่ยงพื้นที่เสี่ยงและให้ทุกคนหาที่ปลอดภัยภายในโรงเรียน เพื่อหลีกเลี่ยงการเข้าใกล้บริเวณที่มีความรุนแรง

2. การนำผู้ที่อยู่ในพื้นที่เสี่ยงไปยังจุดปลอดภัย

- ดำเนินการอพยพนักเรียนและบุคลากรที่อยู่ใกล้กับพื้นที่เสี่ยงไปยังพื้นที่ที่ปลอดภัย โดยควรมีการกำหนดจุดรวมพลภายในโรงเรียนที่มีโครงสร้างแข็งแรงและปลอดภัยจากการปะทะ

- ปิดประตูและหน้าต่างในอาคารเพื่อป้องกันเศษวัตถุหรือเสียงรบกวนจากภายนอก พร้อมทั้งให้ทุกคนอยู่ห่างจากหน้าต่างและประตู

3. ให้การปฐมพยาบาลและช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ

- หากมีผู้ได้รับบาดเจ็บ ให้ทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้น และเตรียมพร้อมที่จะขอความช่วยเหลือทางการแพทย์ โดยประสานงานกับหน่วยกู้ภัยหรือโรงพยาบาลใกล้เคียงเพื่อให้การรักษาโดยทันที
- ให้การดูแลพิเศษกับนักเรียนที่อาจมีความเครียดสูงหรือหวาดกลัวในสถานการณ์ดังกล่าว โดยให้ครูหรือบุคลากรที่มีความรู้ช่วยให้คำปรึกษาเบื้องต้น

4. การสื่อสารและประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

- ประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและหน่วยงานท้องถิ่นที่รับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยในพื้นที่ เพื่อให้ความช่วยเหลือในการควบคุมสถานการณ์
- แจ้งผู้ปกครองให้ทราบเกี่ยวกับสถานการณ์และมาตรการที่โรงเรียนดำเนินการเพื่อให้เกิดความมั่นใจในความปลอดภัยของบุตรหลาน

5. การตรวจสอบและควบคุมการเข้า-ออกโรงเรียน

- ปิดกั้นจุดเข้า-ออกของโรงเรียนในช่วงที่เกิดเหตุ เพื่อป้องกันไม่ให้บุคคลภายนอกหรือผู้ที่อาจเป็นภัยเข้ามาภายในโรงเรียน
- ติดตามความเคลื่อนไหวและตรวจสอบการเข้า-ออกของบุคลากรภายในโรงเรียน เพื่อให้มั่นใจว่าทุกคนปลอดภัยและไม่มีการบุกรุกเข้ามาจากภายนอก

6. ให้การสนับสนุนทางจิตใจและคำแนะนำการปฏิบัติตน

- ครูหรือเจ้าหน้าที่ควรพูดคุยให้กำลังใจและสนับสนุนทางจิตใจแก่นักเรียนที่อาจมีความวิตกกังวล เพื่อให้พวกเขารู้สึกปลอดภัยและได้รับการดูแล
- ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในสถานการณ์ฉุกเฉิน เช่น การสงบสติอารมณ์ ไม่ตื่นตระหนก และทำตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด

7. บันทึกเหตุการณ์อย่างละเอียดเพื่อใช้ในการประเมินผล

- จัดบันทึกเหตุการณ์อย่างละเอียด รวมถึงขั้นตอนการปฏิบัติงานและมาตรการที่ใช้ในการจัดการเหตุการณ์ เพื่อประเมินประสิทธิภาพและใช้ในการพัฒนาแผนความปลอดภัยในอนาคต
- รวมถึงรายงานการบาดเจ็บของนักเรียนและบุคลากรที่เกิดขึ้น พร้อมกับข้อสรุปว่าควรปรับปรุงมาตรการใดเพิ่มเติม

มาตรการหลังเกิดเหตุ

หลังจากเหตุการณ์การชุมนุมหรือการจลาจลสิ้นสุดลง โรงเรียนควรดำเนินมาตรการฟื้นฟูและตรวจสอบเพื่อสร้างความมั่นใจในความปลอดภัยของนักเรียนและบุคลากร ดังนี้:

1. การตรวจสอบความปลอดภัยของสถานที่

- ให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบความปลอดภัยภายในอาคารเรียนและบริเวณรอบโรงเรียน โดยเน้นที่จุดที่ได้รับ ความเสียหายจากเหตุการณ์ เพื่อให้แน่ใจว่าสามารถกลับมาใช้งานได้อย่างปลอดภัย
- ซ่อมแซมและทำความสะอาดพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ เช่น ประตู หน้าต่าง หรือบริเวณรอบ ๆ โรงเรียน ที่อาจได้รับความเสียหายจากเหตุการณ์

2. ให้การดูแลและช่วยเหลือทางจิตใจแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบ

- จัดให้มีนักจิตวิทยาหรือผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตให้คำปรึกษาแก่นักเรียนและบุคลากรที่ได้รับ ผลกระทบทางจิตใจจากเหตุการณ์ เพื่อให้พวกเขาสามารถฟื้นตัวและกลับมาใช้ชีวิตประจำวันได้
- ติดตามสภาพจิตใจของนักเรียนและบุคลากรอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะผู้ที่แสดงอาการวิตกกังวลหรือ เครียดจากเหตุการณ์ เพื่อให้การช่วยเหลือเพิ่มเติมหากจำเป็น

3. การแจ้งผู้ปกครองและการสื่อสารหลังเกิดเหตุ

- สื่อสารกับผู้ปกครองเกี่ยวกับสถานการณ์และการดำเนินการที่โรงเรียนได้ทำหลังเกิดเหตุ เพื่อให้เกิด ความเข้าใจและความมั่นใจในความปลอดภัยของนักเรียน
- ให้ข้อมูลที่โปร่งใสเกี่ยวกับแผนฟื้นฟูและการป้องกันในอนาคต เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในมาตรการ ความปลอดภัยของโรงเรียน

4. การประเมินผลและทบทวนมาตรการความปลอดภัย

- ทบทวนและประเมินผลการปฏิบัติงานของมาตรการที่ใช้ขณะเกิดเหตุและหลังเหตุการณ์ เพื่อหา จุดบกพร่องและข้อปรับปรุงในการเตรียมการและรับมือเหตุการณ์ในอนาคต
- ปรับปรุงแผนฉุกเฉินและแผนการอพยพ โดยอาจเพิ่มมาตรการป้องกันที่เข้มงวดขึ้น เพื่อเตรียมความ พร้อมให้กับบุคลากรและนักเรียนในกรณีเกิดเหตุซ้ำ

5. ฝึกอบรมและฝึกซ้อมรับมือเหตุการณ์เพิ่มเติม

- จัดฝึกอบรมครูและบุคลากรเกี่ยวกับการดูแลและป้องกันสถานการณ์ในอนาคต รวมถึงการฝึกซ้อม แผนการอพยพและการรับมือเหตุการณ์ฉุกเฉิน
- ให้ความรู้แก่นักเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในสถานการณ์ไม่สงบและการป้องกันตนเอง เพื่อให้พวกเขา มีทักษะในการดูแลตัวเองได้อย่างปลอดภัยในกรณีฉุกเฉิน

6. การประสานงานและสร้างเครือข่ายความปลอดภัย

- ประสานงานกับหน่วยงานท้องถิ่นและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สถานีตำรวจและหน่วยงานรักษา ความปลอดภัย เพื่อให้การสนับสนุนและคำแนะนำในกรณีเกิดเหตุการณ์ในอนาคต
- สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับชุมชนและผู้ปกครองในการดูแลความปลอดภัยและป้องกันเหตุการณ์ที่ อาจเกิดขึ้นในอนาคต

7. จัดทำรายงานสรุปเหตุการณ์และการฟื้นฟู

- จัดทำรายงานสรุปเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงผลการดำเนินการของโรงเรียนในการฟื้นฟูและการ ป้องกันความเสี่ยงในอนาคต

- ส่งรายงานให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงศึกษาธิการ และคณะกรรมการการศึกษา เพื่อนำข้อมูลนี้ไปใช้ในการวางแผนและกำหนดนโยบายความปลอดภัยในโรงเรียน

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

หากเกิดเหตุการณ์การชุมนุมประท้วงหรือการจลาจลที่ส่งผลกระทบต่อโรงเรียน สามารถติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความช่วยเหลือและคำแนะนำได้ ดังนี้:

- ศูนย์ MOE Safety Center กระทรวงศึกษาธิการ**
 - หน่วยงานภายใต้กระทรวงศึกษาธิการที่ให้ความช่วยเหลือด้านความปลอดภัยในโรงเรียน
 - โทรศัพท์: 0-2126-6565
 - เว็บไซต์: [MOE Safety Center](#)
- สถานีตำรวจท้องที่**
 - ให้การช่วยเหลือฉุกเฉินในการควบคุมสถานการณ์และการเฝ้าระวังความปลอดภัยรอบโรงเรียน
 - สายด่วนฉุกเฉิน: 191
- กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย**
 - ให้ความช่วยเหลือด้านการอพยพและการป้องกันเหตุฉุกเฉินในพื้นที่เสี่ยง
 - สายด่วนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย: 1784 (24 ชั่วโมง)
- ศูนย์ช่วยเหลือสังคม กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์**
 - ให้การช่วยเหลือทางสังคมและการฟื้นฟูสภาพจิตใจแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์รุนแรง
 - สายด่วนช่วยเหลือสังคม: 1300 (24 ชั่วโมง)
- สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ (สพฉ.)**
 - ให้การช่วยเหลือทางการแพทย์ฉุกเฉินและการส่งต่อผู้บาดเจ็บไปยังโรงพยาบาลที่เหมาะสม
 - สายด่วนการแพทย์ฉุกเฉิน: 1669
- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข**
 - ให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตสำหรับนักเรียนและบุคลากรที่ได้รับผลกระทบทางจิตใจจากเหตุการณ์
 - สายด่วนสุขภาพจิต: 1323 (24 ชั่วโมง)
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.)**
 - ดูแลและให้ความช่วยเหลือด้านความปลอดภัยแก่โรงเรียนเอกชนในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน
 - โทรศัพท์: 0-2282-1000
 - เว็บไซต์: [สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน](#)

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและรับมือกับเหตุการณ์การชุมนุมประท้วงและการจลาจลในโรงเรียน มีดังนี้:

1. พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

- กำหนดให้โรงเรียนมีหน้าที่คุ้มครองและดูแลความปลอดภัยของเด็ก เพื่อป้องกันไม่ให้เด็กได้รับอันตรายจากเหตุการณ์รุนแรงหรือสถานการณ์ที่ไม่สงบ

2. พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. 2558

- กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการจัดการชุมนุมสาธารณะ รวมถึงระยะห่างที่เหมาะสมจากโรงเรียน โดยกำหนดให้มีมาตรการป้องกันไม่ให้เกิดการชุมนุมกระทบต่อความปลอดภัยของนักเรียนและบุคลากร

3. พระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ. 2551

- กำหนดมาตรการและแนวทางการรักษาความมั่นคงในสถานที่สำคัญ เช่น โรงเรียน เพื่อป้องกันเหตุการณ์รุนแรงและควบคุมสถานการณ์ในกรณีที่เกิดการชุมนุมหรือการจลาจลที่อาจเป็นภัยต่อความมั่นคง

4. ประมวลกฎหมายอาญา

- **มาตรา 215:** ระบุว่าหากมีการชุมนุมมั่วสุมที่ก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อย หรือเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน บุคคลใด ๆ อาจต้องรับโทษตามกฎหมาย
- **มาตรา 365:** กำหนดความผิดสำหรับการบุกเข้าในพื้นที่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งอาจครอบคลุมถึงการบุกรุกโรงเรียน

5. พระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550

- กำหนดให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย มีอำนาจในการเข้าช่วยเหลือในกรณีเกิดเหตุการณ์รุนแรง รวมถึงการอพยพและการให้ความช่วยเหลือแก่โรงเรียน

6. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยในโรงเรียน

- ระเบียบนี้กำหนดมาตรการในการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในโรงเรียน โดยเฉพาะการป้องกันการเข้าถึงโดยไม่ได้รับอนุญาต และการเตรียมการรับมือเหตุการณ์ที่ไม่สงบ

7. พระราชบัญญัติสุขภาพจิต พ.ศ. 2551

- กำหนดให้โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีหน้าที่ดูแลด้านสุขภาพจิตของผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์รุนแรงหรือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความไม่สงบ เช่น การให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตแก่ผู้ที่มีความเครียดหรือได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์

8. ระเบียบการอพยพในกรณีฉุกเฉินของโรงเรียน

- โรงเรียนควรมีระเบียบภายในเกี่ยวกับการอพยพในกรณีฉุกเฉิน โดยกำหนดแนวทางการอพยพ การแจ้งเตือน และการปฏิบัติตนของบุคลากรและนักเรียนเพื่อรับมือเหตุการณ์ต่าง ๆ

อุบัติเหตุภายนอกโรงเรียน

นิยาม

อุบัติเหตุภายนอกโรงเรียน หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกพื้นที่ของโรงเรียนหรือโรงเรียน โดยเป็นเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดและก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของนักเรียน ครู บุคลากร หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ขณะที่พวกเขา กำลังปฏิบัติกิจกรรมหรือดำเนินการตามหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน ตัวอย่างของอุบัติเหตุภายนอกโรงเรียน ได้แก่:

- **อุบัติเหตุระหว่างการเดินทาง:** อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นขณะนักเรียนหรือบุคลากรเดินทางไป-กลับจากโรงเรียน เช่น การเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ อุบัติเหตุจากการเดินทางด้วยรถประจำทาง หรือยานพาหนะส่วนตัว
- **อุบัติเหตุระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมนอกสถานที่:** เช่น การทัศนศึกษาทางวิชาการ การไปเข้าค่าย หรือกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนที่จัดขึ้นโดยโรงเรียน ซึ่งมีความเสี่ยงที่อาจเกิดอุบัติเหตุจากการเดินทางหรือการร่วมกิจกรรม
- **อุบัติเหตุระหว่างการเข้าร่วมแข่งขันหรือกิจกรรมกีฬา:** เช่น การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนหรือการแข่งขันกีฬาในสนามภายนอกโรงเรียน ซึ่งอาจเกิดอุบัติเหตุที่มีผลกระทบต่อร่างกายหรือสุขภาพของนักเรียนและบุคลากร

มาตรการการป้องกันเหตุ

เพื่อความปลอดภัยของนักเรียนและบุคลากรในกรณีที่มีการทำกิจกรรมนอกโรงเรียน จำเป็นต้องมีมาตรการป้องกันอุบัติเหตุที่ครอบคลุมดังนี้:

1. การวางแผนและเตรียมการล่วงหน้า

- จัดทำแผนการเดินทางและกำหนดเส้นทางที่ปลอดภัย รวมถึงตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่และสภาพแวดล้อมที่จะไปทำกิจกรรม เช่น เส้นทางการเดินทาง การจราจร และสภาพอากาศ
- ประเมินความเสี่ยงของกิจกรรมนอกสถานที่และกำหนดมาตรการความปลอดภัยที่เหมาะสม โดยเฉพาะกิจกรรมที่มีความเสี่ยง เช่น กีฬาผจญภัยหรือกิจกรรมในสถานที่ที่เสี่ยงต่อภัยธรรมชาติ

2. การตรวจสอบและเตรียมยานพาหนะ

- ตรวจสอบความพร้อมและความปลอดภัยของยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง เช่น ตรวจสอบสภาพรถประจำทางหรือรถบัส รวมถึงระบบเบรก ยาง และอุปกรณ์นิรภัยภายในรถ
- ใช้ผู้ขับขี่ที่มีประสบการณ์ มีใบขับขี่ที่ถูกต้อง และไม่อยู่ในสภาพเหนื่อยล้าหรือมีภาวะเสี่ยงที่จะเกิดอุบัติเหตุ

3. การสื่อสารและแจ้งข้อมูลแก่ผู้ปกครองและนักเรียน

- แจ้งข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรม กำหนดการเดินทาง สถานที่ และมาตรการความปลอดภัยให้กับผู้ปกครองทราบ เพื่อให้เกิดความมั่นใจและความเข้าใจในการป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้น

- ให้ความรู้แก่นักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เหมาะสมขณะเดินทาง เช่น การคาดเข็มขัดนิรภัย การปฏิบัติตามคำสั่งของครูผู้ควบคุม และการไม่เล่นหรือเคลื่อนที่ภายในยานพาหนะขณะเดินทาง

4. การกำหนดบุคลากรรับผิดชอบและการควบคุมดูแล

- จัดให้มีครูหรือบุคลากรที่มีหน้าที่ดูแลและรับผิดชอบนักเรียนขณะทำกิจกรรมนอกสถานที่ เพื่อให้สามารถดูแลความปลอดภัยและจัดการปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- แบ่งจำนวนนักเรียนให้เหมาะสมกับจำนวนบุคลากรที่ดูแล เพื่อให้สามารถควบคุมและดูแลได้อย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะในกรณีที่มีนักเรียนกลุ่มใหญ่

5. การเตรียมอุปกรณ์ปฐมพยาบาลและการฝึกอบรมการช่วยเหลือเบื้องต้น

- จัดเตรียมอุปกรณ์ปฐมพยาบาลที่ครบถ้วนและง่ายต่อการใช้งานในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุเล็กน้อย หรือเหตุฉุกเฉินที่จำเป็นต้องใช้การปฐมพยาบาลเบื้องต้น
- ฝึกอบรมครูและบุคลากรที่เข้าร่วมกิจกรรมให้มีความรู้ในการปฐมพยาบาลและการช่วยเหลือเบื้องต้น เพื่อให้สามารถดูแลและช่วยเหลือนักเรียนได้ในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ

6. การประสานงานกับหน่วยงานท้องถิ่นและหน่วยกู้ภัย

- ประสานงานกับหน่วยงานท้องถิ่น เช่น โรงพยาบาล สถานีตำรวจ และหน่วยกู้ภัยในพื้นที่เป้าหมายที่เดินทางไป เพื่อให้ทราบถึงการจัดกิจกรรมของโรงเรียน และเตรียมพร้อมในการให้ความช่วยเหลือหากเกิดเหตุฉุกเฉิน
- จัดทำรายชื่อบุคคลติดต่อฉุกเฉิน เช่น เบอร์โทรศัพท์ของหน่วยกู้ภัยในพื้นที่และหมายเลขโทรศัพท์ของครูผู้ควบคุม เพื่อให้สามารถขอความช่วยเหลือได้ทันทีในกรณีฉุกเฉิน

7. การสร้างแผนการอพยพและการฝึกซ้อมรับมือเหตุฉุกเฉิน

- กำหนดแผนการอพยพและวิธีการรับมือในกรณีเกิดอุบัติเหตุ เช่น การรวมนักเรียนในจุดปลอดภัย การตรวจนับจำนวนเด็ก การส่งนักเรียนที่บาดเจ็บไปยังโรงพยาบาล
- ฝึกซ้อมการอพยพและการปฏิบัติตัวในกรณีฉุกเฉินกับนักเรียนและบุคลากรก่อนการเดินทาง เพื่อให้ทุกคนรู้วิธีปฏิบัติตนและสามารถตอบสนองต่อสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็ว

8. การประเมินผลและการปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย

- หลังเสร็จสิ้นกิจกรรม ควรทำการประเมินผลด้านความปลอดภัย โดยสอบถามครู บุคลากร และนักเรียนเกี่ยวกับประสบการณ์และปัญหาที่พบระหว่างกิจกรรม
- ปรับปรุงมาตรการและแนวทางป้องกันอุบัติเหตุให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นสำหรับกิจกรรมในครั้งต่อไป

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เมื่อเกิดอุบัติเหตุในระหว่างการทำกิจกรรมนอกสถานที่ของโรงเรียน จำเป็นต้องมีมาตรการช่วยเหลือที่ชัดเจนและรวดเร็วเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนและบุคลากร ดังนี้:

1. การประเมินสถานการณ์และให้ความช่วยเหลือเบื้องต้น

- ครูหรือบุคลากรที่รับผิดชอบควรประเมินสถานการณ์โดยเร็วที่สุด เพื่อตรวจสอบว่ามีใครบาดเจ็บหรือได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์
- ให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้นแก่ผู้บาดเจ็บ เช่น การห้ามเลือด การประเมินการหายใจและชีพจร และการจัดทำทางให้ผู้บาดเจ็บอยู่ในสภาพที่ปลอดภัย

2. แจ้งเหตุฉุกเฉินและขอความช่วยเหลือ

- โทรแจ้งหน่วยกู้ภัยหรือโรงพยาบาลในพื้นที่ โดยระบุสถานที่เกิดเหตุ รายละเอียดเหตุการณ์ และจำนวนผู้บาดเจ็บ เพื่อให้การช่วยเหลือเป็นไปอย่างรวดเร็ว
- ใช้หมายเลขฉุกเฉินที่เตรียมไว้ เช่น สายด่วน 1669 สำหรับการแพทย์ฉุกเฉิน หรือหน่วยกู้ภัยท้องถิ่น เพื่อให้การช่วยเหลือเข้าถึงได้รวดเร็ว

3. การจัดการและดูแลนักเรียนอื่น ๆ

- หากนักเรียนบางส่วนไม่ได้รับผลกระทบจากอุบัติเหตุ ให้จัดจุดรวมพลสำหรับนักเรียนกลุ่มนี้ในบริเวณที่ปลอดภัย และมอบหมายให้ครูหรือบุคลากรดูแลอย่างใกล้ชิดเพื่อป้องกันการเกิดเหตุซ้ำ
- ให้คำแนะนำและปลอบโยนนักเรียนที่อาจมีความเครียดหรือหวาดกลัวจากเหตุการณ์ และสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายให้พวกเขา รู้สึกปลอดภัย

4. การสื่อสารกับผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้อง

- แจ้งผู้ปกครองของนักเรียนให้ทราบถึงเหตุการณ์และสถานะความปลอดภัยของบุตรหลาน เพื่อให้พวกเขามีความมั่นใจว่าลูกหลานได้รับการดูแลอย่างเหมาะสม
- ประสานงานกับผู้บริหารโรงเรียนเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ และขอการสนับสนุนเพิ่มเติมหากจำเป็น

5. การตรวจสอบความปลอดภัยและป้องกันการเกิดเหตุซ้ำ

- หากเกิดอุบัติเหตุจากยานพาหนะ ควรตรวจสอบและเคลื่อนย้ายยานพาหนะที่เกิดเหตุไปยังจุดที่ไม่กีดขวางหรือเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุซ้ำ
- หากเป็นอุบัติเหตุที่เกี่ยวข้องกับสถานที่หรืออุปกรณ์ ให้ทำการสำรวจพื้นที่โดยรอบเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุเพิ่มเติม

6. การติดตามอาการของผู้บาดเจ็บ

- หากมีนักเรียนหรือบุคลากรที่ได้รับบาดเจ็บ ควรติดตามอาการของพวกเขาและพาพวกเขาไปพบแพทย์เพื่อประเมินอาการอย่างละเอียด

- หากจำเป็น ต้องมีครูหรือบุคลากรเฝ้าดูแลผู้บาดเจ็บที่โรงพยาบาลและคอยประสานงานกับผู้ปกครอง จนกว่าสถานการณ์จะกลับสู่สภาวะปกติ

7. บันทึกข้อมูลและรายงานเหตุการณ์

- จัดบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์อย่างละเอียด เช่น เวลา สถานที่ รายละเอียดของอุบัติเหตุ ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ และการดำเนินการที่ทำไป เพื่อใช้ในการประเมินผลและการปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย
- รายงานเหตุการณ์ไปยังผู้บริหารโรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ทราบถึงเหตุการณ์และแนวทางปฏิบัติที่ใช้ในการช่วยเหลือ

8. จัดประชุมและประเมินผลหลังเหตุการณ์

- หลังจากเหตุการณ์ ควรจัดการประชุมกับครู บุคลากร และผู้เกี่ยวข้องเพื่อประเมินประสิทธิภาพของมาตรการช่วยเหลือ และหาหรือแนวทางปรับปรุงมาตรการในอนาคต
- ฟังความคิดเห็นและประสบการณ์ของผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สามารถปรับแผนการรับมือเหตุฉุกเฉินได้เหมาะสมยิ่งขึ้น

มาตรการหลังเกิดเหตุ

เพื่อให้โรงเรียนฟื้นฟูความปลอดภัยและสภาพจิตใจของนักเรียนและบุคลากร รวมถึงปรับปรุงมาตรการป้องกันในอนาคต ควรดำเนินการตามมาตรการดังนี้:

1. การติดตามอาการและการดูแลผู้บาดเจ็บ

- ติดตามอาการของนักเรียนและบุคลากรที่ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ และจัดการดูแลทางการแพทย์เพิ่มเติมหากจำเป็น
- ประสานงานกับโรงพยาบาลและผู้ปกครองเพื่อตรวจสอบความคืบหน้าในการรักษาและเตรียมการฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจของผู้ได้รับบาดเจ็บ

2. ให้คำปรึกษาทางจิตใจและฟื้นฟูสภาพจิตใจ

- จัดให้มีนักจิตวิทยาหรือผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตให้คำปรึกษาแก่นักเรียนและบุคลากรที่ได้รับผลกระทบทางจิตใจจากเหตุการณ์
- ติดตามสุขภาพจิตของผู้ที่ได้รับผลกระทบอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะนักเรียนที่แสดงอาการวิตกกังวลหรือมีความเครียด เพื่อให้การฟื้นฟูสภาพจิตใจครบถ้วน

3. สื่อสารและแจ้งผู้ปกครองอย่างโปร่งใส

- แจ้งผู้ปกครองของนักเรียนทุกคนให้ทราบเกี่ยวกับรายละเอียดของเหตุการณ์และมาตรการที่โรงเรียนได้ดำเนินการเพื่อรักษาความปลอดภัย
- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการดูแลนักเรียนหลังเหตุการณ์และแผนป้องกันเหตุการณ์ในอนาคต เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในความปลอดภัยของโรงเรียน

4. จัดประชุมและทบทวนเหตุการณ์เพื่อประเมินมาตรการ

- จัดประชุมกับบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อวิเคราะห์เหตุการณ์และประเมินการปฏิบัติงาน โดยเน้นการทบทวนข้อบกพร่องในมาตรการความปลอดภัย
- รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากบุคลากร ผู้ปกครอง และนักเรียนที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อนำมาปรับปรุงแผนการป้องกันในอนาคต

5. การปรับปรุงและเพิ่มมาตรการความปลอดภัย

- ปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยในโรงเรียน เช่น การเพิ่มความเข้มงวดในการคัดเลือกผู้ให้บริการยานพาหนะ การตรวจสอบอุปกรณ์ในกิจกรรม และการเสริมการอบรมความปลอดภัยให้ครูและบุคลากร
- เพิ่มมาตรการที่เหมาะสมเพื่อป้องกันเหตุการณ์ซ้ำ โดยอาจมีการฝึกซ้อมการรับมือเหตุฉุกเฉินก่อนทำกิจกรรมนอกสถานที่

6. จัดทำรายงานสรุปเหตุการณ์และบันทึกข้อเท็จจริง

- จัดทำรายงานสรุปเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงรายละเอียดของการช่วยเหลือ การดูแลผู้บาดเจ็บ และการป้องกันในอนาคต
- เก็บบันทึกและเอกสารข้อเท็จจริงเพื่อใช้ในการวิเคราะห์และวางแผนป้องกันในอนาคต รวมถึงส่งรายงานไปยังผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

7. ฝึกซ้อมและเตรียมความพร้อมเพิ่มเติม

- ฝึกซ้อมการรับมือเหตุฉุกเฉินกับครูและบุคลากรในโรงเรียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจในขั้นตอนการปฏิบัติงานและการดูแลนักเรียนในกรณีเกิดอุบัติเหตุนอกสถานที่อีกครั้ง
- ให้ความรู้แก่นักเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในกรณีฉุกเฉินเพื่อให้พวกเขามีความพร้อมในการรับมือกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน

8. สร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก

- ประสานงานกับหน่วยงานท้องถิ่น เช่น โรงพยาบาล หน่วยกู้ภัย และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อสร้างเครือข่ายความร่วมมือในการจัดการเหตุฉุกเฉินและการให้ความช่วยเหลือในอนาคต

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

1. ศูนย์ MOE Safety Center กระทรวงศึกษาธิการ
 - หน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับความปลอดภัยในโรงเรียน โดยสามารถช่วยประสานงานในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉินนอกสถานที่
 - โทรศัพท์: 0-2126-6565
2. สถานีตำรวจท้องที่
 - ให้ความช่วยเหลือในกรณีเกิดอุบัติเหตุรุนแรง เช่น การสอบสวน การควบคุมสถานการณ์ และการประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ
 - สายด่วนฉุกเฉิน: 191
3. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ (สพฉ.)
 - ให้บริการความช่วยเหลือทางการแพทย์ฉุกเฉินและการส่งต่อผู้บาดเจ็บไปยังโรงพยาบาลที่เหมาะสม
 - สายด่วนการแพทย์ฉุกเฉิน: 1669 (24 ชั่วโมง)
4. ศูนย์ช่วยเหลือสังคม กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
 - ให้ความช่วยเหลือด้านสังคมและจิตใจแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากอุบัติเหตุ
 - สายด่วน: 1300 (24 ชั่วโมง)
5. กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
 - ให้ความช่วยเหลือในกรณีเกิดเหตุภัยพิบัติทางธรรมชาติหรือเหตุอุบัติเหตุขนาดใหญ่ และการอพยพออกจากพื้นที่เสี่ยง
 - สายด่วนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย: 1784 (24 ชั่วโมง)
6. กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข
 - ให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตและการฟื้นฟูสภาพจิตใจของนักเรียนและบุคลากรที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์รุนแรง
 - สายด่วนสุขภาพจิต: 1323 (24 ชั่วโมง)
7. โรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลในพื้นที่
 - ประสานงานกับโรงพยาบาลในพื้นที่เพื่อนำผู้บาดเจ็บเข้ารับการรักษา และสามารถเตรียมการฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจให้ผู้บาดเจ็บ
8. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.)
 - สำหรับโรงเรียนเอกชน หน่วยงานนี้ให้คำแนะนำด้านความปลอดภัยในโรงเรียนและประสานงานในการให้ความช่วยเหลือ
 - โทรศัพท์: 0-2282-1000

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการอุบัติเหตุภายนอกโรงเรียน และการคุ้มครองความปลอดภัยของนักเรียนและบุคลากร มีดังนี้:

1. พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

- กำหนดให้มีการคุ้มครองและดูแลความปลอดภัยของเด็กทุกคน รวมถึงการป้องกันไม่让孩子ได้รับอันตรายทั้งในและนอกโรงเรียน โดยโรงเรียนมีหน้าที่ต้องดูแลนักเรียนให้ปลอดภัยจากอันตรายทุกประเภท

2. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (และที่แก้ไขเพิ่มเติม)

- กำหนดให้โรงเรียนมีหน้าที่ดูแลความปลอดภัยของนักเรียนและครูตลอดการทำกิจกรรมการศึกษาและการเดินทาง เพื่อให้มั่นใจว่าสภาพแวดล้อมของการศึกษาและการทำกิจกรรมนอกสถานที่ปลอดภัย

3. พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

- กำหนดมาตรฐานความปลอดภัยในการขนส่งสาธารณะและการเดินทางที่ใช้บริการรถโดยสาร รวมถึงการคุ้มครองผู้โดยสาร เช่น การใช้รถบัสและรถตู้โดยสาร ซึ่งโรงเรียนมักใช้สำหรับกิจกรรมนอกสถานที่

4. พระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550

- กำหนดมาตรการป้องกันและบรรเทาภัยที่เกิดจากเหตุการณ์รุนแรง เช่น อุบัติเหตุขนาดใหญ่หรือภัยธรรมชาติ โดยโรงเรียนสามารถขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานรัฐในการจัดการเหตุฉุกเฉิน

5. ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300

- กำหนดให้ผู้ที่มิหน้าที่ในการดูแลเด็กมีความรับผิดชอบในการป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้น หากมีการละเลยการดูแลจนเป็นเหตุให้เด็กได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิต อาจต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย

6. กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420

- ระบุว่าผู้ที่ทำละเมิดต่อบุคคลอื่นจะต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น หากมีการละเลยหรือไม่ระมัดระวังในการดูแลนักเรียนในกรณีทำกิจกรรมนอกสถานที่

7. พระราชบัญญัติสุขภาพจิต พ.ศ. 2551

- กำหนดให้การดูแลสภาพจิตใจของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์รุนแรง เช่น นักเรียนที่ประสบอุบัติเหตุนอกโรงเรียน โดยหน่วยงานสามารถให้การช่วยเหลือด้านสุขภาพจิตแก่ผู้ได้รับผลกระทบ

8. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดกิจกรรมนอกสถานที่

- กำหนดมาตรฐานความปลอดภัยในการจัดกิจกรรมนอกสถานที่ของโรงเรียน เช่น การคัดเลือกยานพาหนะ การกำหนดครูดูแล การประเมินความเสี่ยง เพื่อให้มั่นใจว่ากิจกรรมที่จัดมีความปลอดภัยต่อผู้เข้าร่วม

อุบัติเหตุภายในโรงเรียน

นิยาม

อุบัติเหตุภายในโรงเรียน หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ของโรงเรียนหรือโรงเรียน ซึ่งส่งผลให้เกิดความเสียหายหรืออันตรายต่อร่างกาย ชีวิต หรือทรัพย์สินของนักเรียน ครู บุคลากร หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้:

1. **อุบัติเหตุจากอาคารเรียนและห้องเรียน** หมายถึง อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นภายในตัวอาคารเรียนหรือห้องเรียน โดยเป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากการใช้พื้นที่ การใช้อุปกรณ์การเรียนการสอน หรือการขัดข้องของโครงสร้างหรืออุปกรณ์ภายในอาคาร เช่น การลื่นล้มในห้องเรียน การบาดเจ็บจากอุปกรณ์การเรียน โต๊ะหรือเก้าอี้ที่ไม่มั่นคง การกระแทกจากบานประตูหรือหน้าต่าง และการตกจากบันไดหรือพื้นต่างระดับในอาคารเรียน

2. **อุบัติเหตุภายในบริเวณโรงเรียน** หมายถึง อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในพื้นที่ภายนอกอาคารเรียนแต่ยังอยู่ในบริเวณโรงเรียน เช่น สนามเด็กเล่น สนามกีฬา ทางเดินภายนอกอาคาร หรือบริเวณสวนหย่อม โดยอาจเกิดจากการเล่นกีฬา การวิ่งเล่น การใช้เครื่องเล่น หรือการเดินในพื้นที่ที่ลื่นหรือมีสิ่งกีดขวาง เช่น การหกล้มในสนามกีฬา การบาดเจ็บจากเครื่องเล่นสนาม หรือการเดินสะดุดหกล้มบริเวณทางเดิน

อุบัติเหตุจากอาคารเรียนและห้องเรียน

มาตรการการป้องกันเหตุ : อุบัติเหตุจากอาคารเรียนและห้องเรียน

เพื่อให้การใช้อาคารเรียนและห้องเรียนมีความปลอดภัย ควรดำเนินการป้องกันอุบัติเหตุ ดังนี้:

1. การตรวจสอบและบำรุงรักษาอาคารเรียน

- **ตรวจสอบโครงสร้างอาคาร:** ดำเนินการตรวจสอบสภาพโครงสร้าง เช่น ผนัง เพดาน ประตู และหน้าต่าง เพื่อให้มั่นใจว่าไม่มีการเสื่อมสภาพหรือชำรุดที่อาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุ
- **ตรวจสอบพื้นและบันได:** ตรวจสอบพื้นบริเวณห้องเรียน ทางเดิน และบันไดอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะพื้นต่างระดับ หากพบพื้นลื่นควรทำเครื่องหมายเตือนหรือปรับปรุงให้เหมาะสม
- **ดูแลและซ่อมแซมท่อประปาและรางน้ำ:** เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดน้ำรั่วซึมที่ทำให้พื้นลื่นและเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ

2. ตรวจสอบและจัดการความปลอดภัยของอุปกรณ์การเรียนการสอน

- **ตรวจสอบสภาพของโต๊ะและเก้าอี้:** ดูแลให้โต๊ะและเก้าอี้มีความมั่นคง ไม่แตกหัก และวางอยู่ในตำแหน่งที่ไม่ขวางทางเดิน
- **จัดวางชั้นวางของและตู้เก็บอุปกรณ์:** ติดตั้งชั้นวางของให้มั่นคงและไม่สูงเกินไป โดยจัดวางอุปกรณ์ที่ใช้บ่อยในระดับที่หยิบจับได้ง่าย ลดการยื่นเอื้อมสูงที่อาจก่อให้เกิดการล้มลง
- **ตรวจสอบเครื่องเขียนและอุปกรณ์เฉพาะ:** เครื่องเขียน เช่น กรรไกร คัตเตอร์ ควรมีที่เก็บที่ปลอดภัยในห้องเรียน และให้ผู้ใช้ใช้อย่างระมัดระวัง

3. การติดตั้งป้ายเตือนและการจัดการทางเดิน

- ติดตั้งป้ายเตือนในพื้นที่เสี่ยง: เช่น ทางเดินต่างระดับและพื้นลื่น โดยใช้สัญลักษณ์และข้อความเตือนที่ชัดเจน
- ติดตั้งราวจับในบันไดและทางเดินต่างระดับ: เพื่อช่วยเพิ่มความปลอดภัยในการขึ้นลงบันได โดยเฉพาะสำหรับนักเรียนที่มีความเสี่ยงต่อการสะดุดล้ม
- จัดระเบียบทางเดิน: เก็บสิ่งของให้เป็นระเบียบและหลีกเลี่ยงการวางสิ่งของที่ขวางทางเดินในห้องเรียนและทางเดินหลัก

4. การตรวจสอบระบบไฟฟ้าและแสงสว่าง

- ตรวจสอบการทำงานของระบบไฟฟ้าในอาคารเรียน: ตรวจสอบปลั๊กไฟ สวิตช์ และสายไฟในห้องเรียนเพื่อป้องกันอันตรายจากไฟฟ้าลัดวงจรหรือการสัมผัสไฟฟ้า
- จัดให้มีแสงสว่างเพียงพอ: โดยเฉพาะบริเวณห้องเรียน บันได และทางเดิน เพื่อป้องกันการมองไม่ชัดเจนที่อาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุจากการสะดุดหกล้ม

5. การให้ความรู้และสร้างความตระหนักรู้ด้านความปลอดภัยแก่ครูและนักเรียน

- ให้ความรู้ในการใช้อุปกรณ์อย่างปลอดภัย: สอนนักเรียนถึงวิธีการใช้อุปกรณ์ในห้องเรียนอย่างเหมาะสม เช่น วิธีการเก็บของให้ปลอดภัยและการใช้บันไดเล็กในการหยิบของจากชั้นสูง
- ปลุกฝังวินัยในการรักษาความปลอดภัย: ส่งเสริมให้นักเรียนและครูรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบของห้องเรียนอยู่เสมอ โดยเฉพาะการไม่ทิ้งสิ่งของที่อาจก่อให้เกิดการสะดุดหรือหกล้ม

6. การเตรียมความพร้อมสำหรับกรณีฉุกเฉิน

- จัดทำแผนและทางหนีไฟ: จัดเตรียมแผนการอพยพในกรณีฉุกเฉิน และติดป้ายบอกทางหนีไฟที่ชัดเจนในทุกอาคารเรียน
- ฝึกซ้อมการอพยพเป็นประจำ: จัดให้มีการฝึกซ้อมการอพยพอย่างน้อยปีละ 1-2 ครั้ง เพื่อให้ครูและนักเรียนรู้จักเส้นทางและขั้นตอนการอพยพออกจากอาคารอย่างปลอดภัยในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน

7. การควบคุมและป้องกันการเข้าถึงพื้นที่อันตราย

- จำกัดการเข้าถึงบริเวณอาคารเรียนที่กำลังซ่อมแซมหรือปรับปรุง: ปิดกั้นบริเวณที่อาจเป็นอันตราย เช่น พื้นที่ซ่อมบำรุงหรือพื้นที่เสี่ยงจากการปรับปรุงอาคาร
- ติดตั้งป้ายเตือนและห้ามเข้าในพื้นที่ที่มีความเสี่ยง: เช่น บริเวณใกล้เครื่องจักรหรืออุปกรณ์ก่อสร้างที่อาจเป็นอันตรายต่อเด็ก

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ : อุบัติเหตุจากอาคารเรียนและห้องเรียน

เมื่อเกิดอุบัติเหตุในอาคารเรียนหรือห้องเรียน ควรดำเนินมาตรการช่วยเหลืออย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ดังนี้:

1. ประเมินสถานการณ์และให้ความช่วยเหลือเบื้องต้น

- ตรวจสอบสถานการณ์ทันทีเพื่อประเมินระดับความรุนแรงของอุบัติเหตุ และตรวจสอบว่ามีผู้บาดเจ็บกี่คน
- ให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้น เช่น ห้ามเลือด ประเมินการหายใจและชีพจร หรือนำผู้บาดเจ็บไปยังพื้นที่ที่ปลอดภัย

2. แจ้งเหตุฉุกเฉิน

- หากพบว่าผู้บาดเจ็บมีอาการสาหัส ให้โทรแจ้งหน่วยกู้ภัยหรือบริการการแพทย์ฉุกเฉิน เช่น 1669 และแจ้งข้อมูลสถานที่และลักษณะการบาดเจ็บ
- แจ้งผู้บริหารโรงเรียนและบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความช่วยเหลือเพิ่มเติม

3. อพยพและแยกผู้ที่ไม่ได้รับบาดเจ็บ

- เคลื่อนย้ายผู้ที่ไม่ได้รับบาดเจ็บไปยังจุดปลอดภัยเพื่อไม่ให้เกิดการช่วยเหลือน้ำท่วมและป้องกันการเกิดอุบัติเหตุเพิ่มเติม
- มอบหมายบุคลากรให้ดูแลนักเรียนกลุ่มนี้และให้คำแนะนำในการปฏิบัติตน

4. ตรวจสอบและควบคุมพื้นที่ที่เกิดเหตุ

- ปิดกั้นบริเวณที่เกิดอุบัติเหตุเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้อื่นเข้าใกล้ และป้องกันการเกิดอุบัติเหตุซ้ำ
- ตรวจสอบอุปกรณ์ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายเพิ่มเติม เช่น โตะ แก้วที่เสียหาย หรือพื้นลื่น และจัดการแก้ไขให้ปลอดภัย

5. การสื่อสารกับผู้ปกครอง

- แจ้งผู้ปกครองของนักเรียนที่ได้รับบาดเจ็บทันที พร้อมทั้งให้ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพอาการและมาตรการที่ได้ดำเนินการ
- สร้างความมั่นใจให้ผู้ปกครองว่าเด็กได้รับการดูแลอย่างเหมาะสม

6. การบันทึกเหตุการณ์และรายงาน

- บันทึกข้อมูลเหตุการณ์อย่างละเอียด เช่น สถานที่ เวลา รายละเอียดการบาดเจ็บ และขั้นตอนการช่วยเหลือ เพื่อใช้ในการประเมินและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย
- รายงานเหตุการณ์ไปยังผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการจัดทำเอกสารการปฐมพยาบาลและการแจ้งหน่วยกู้ภัย

มาตรการหลังเกิดเหตุ : อุบัติเหตุจากอาคารเรียนและห้องเรียน

หลังจากเกิดอุบัติเหตุในโรงเรียน ควรดำเนินการมาตรการฟื้นฟูและปรับปรุงเพื่อลดความเสี่ยงในอนาคตและสร้างความมั่นใจให้แก่ทุกฝ่าย ดังนี้:

1. ติดตามและดูแลผู้บาดเจ็บ

- ติดตามอาการของผู้บาดเจ็บทั้งทางร่างกายและจิตใจ โดยให้การสนับสนุนทางการแพทย์เพิ่มเติมหากจำเป็น

- ประสานงานกับผู้ปกครองในการติดตามการฟื้นฟูของผู้บาดเจ็บ และจัดเตรียมการกลับเข้ามาเรียนเมื่อผู้บาดเจ็บฟื้นตัว

2. การดูแลด้านจิตใจและให้คำปรึกษา

- จัดให้มีนักจิตวิทยาหรือผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตให้คำปรึกษากับนักเรียนและบุคลากรที่อาจได้รับผลกระทบทางจิตใจจากเหตุการณ์
- ติดตามผลทางจิตใจของนักเรียนและบุคลากรอย่างต่อเนื่อง และให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมหากจำเป็น

3. การแจ้งผู้ปกครองและการสื่อสารหลังเหตุการณ์

- แจ้งผู้ปกครองเกี่ยวกับเหตุการณ์ สถานะความปลอดภัยของนักเรียน และมาตรการป้องกันเพิ่มเติมเพื่อสร้างความมั่นใจ
- จัดประชุมผู้ปกครองหากจำเป็น เพื่อให้ข้อมูลอย่างโปร่งใสและรับฟังข้อเสนอแนะในการปรับปรุงความปลอดภัย

4. การตรวจสอบและแก้ไขปัจจัยเสี่ยงในสถานที่เกิดเหตุ

- ตรวจสอบและแก้ไขสภาพแวดล้อมที่เป็นสาเหตุของอุบัติเหตุ เช่น การซ่อมแซมอุปกรณ์หรือปรับปรุงพื้นที่ที่มีความเสี่ยง
- หากพบปัญหาที่อาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุเพิ่มเติม ควรดำเนินการซ่อมแซมทันทีเพื่อให้พื้นที่กลับมาใช้งานได้อย่างปลอดภัย

5. จัดทำรายงานและการบันทึกเหตุการณ์

- บันทึกข้อมูลเหตุการณ์อย่างละเอียด เช่น เวลาและสถานที่เกิดเหตุ การบาดเจ็บ และมาตรการที่ดำเนินการหลังเกิดเหตุ เพื่อใช้ในการวางแผนและป้องกันในอนาคต
- จัดทำรายงานสรุปเหตุการณ์และส่งให้ผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบเพื่อใช้เป็นแนวทางปรับปรุงมาตรการ

6. ประเมินผลและทบทวนมาตรการความปลอดภัย

- จัดประชุมกับบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อทบทวนเหตุการณ์ วิเคราะห์ข้อบกพร่อง และประเมินประสิทธิภาพของมาตรการที่ใช้
- รับฟังข้อเสนอแนะจากครู นักเรียน และผู้ปกครอง เพื่อปรับปรุงมาตรการป้องกันความเสี่ยงในอนาคต

7. การฝึกอบรมเพิ่มเติมเพื่อเสริมความปลอดภัย

- จัดการฝึกอบรมและฝึกซ้อมรับมือเหตุฉุกเฉินให้แก่บุคลากรและนักเรียน เพื่อให้ทุกคนมีทักษะและความพร้อมในการรับมือกับเหตุการณ์ฉุกเฉิน
- ให้ความรู้ด้านความปลอดภัยและการปฏิบัติตนในกรณีฉุกเฉินแก่บุคลากรและนักเรียนเป็นประจำ

8. การปรับปรุงแผนการรับมือเหตุฉุกเฉิน

- ปรับปรุงแผนการรับมือเหตุฉุกเฉินให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริง โดยเพิ่มมาตรการความปลอดภัยที่เข้มงวดขึ้นในพื้นที่เสี่ยง

- สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานท้องถิ่น เช่น หน่วยกู้ภัยหรือโรงพยาบาล เพื่อให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินในอนาคต

อุบัติเหตุที่เกิดจากการใช้ครุภัณฑ์และอุปกรณ์

มาตรการการป้องกันเหตุ : อุบัติเหตุที่เกิดจากการใช้ครุภัณฑ์และอุปกรณ์

เพื่อให้การใช้ครุภัณฑ์และอุปกรณ์ในโรงเรียนเป็นไปอย่างปลอดภัยและลดความเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุ ควรดำเนินมาตรการป้องกันดังนี้:

1. การตรวจสอบและบำรุงรักษาครุภัณฑ์และอุปกรณ์เป็นประจำ

- ตรวจสอบสภาพครุภัณฑ์ เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ตู้เก็บของ และอุปกรณ์อื่น ๆ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีส่วนใดชำรุดหรือเสื่อมสภาพที่อาจทำให้เกิดอุบัติเหตุ
- ดำเนินการซ่อมแซมหรือเปลี่ยนใหม่ทันทีหากพบครุภัณฑ์หรืออุปกรณ์ชำรุด เพื่อป้องกันการใช้งานที่อาจเป็นอันตราย

2. การจัดวางอุปกรณ์และครุภัณฑ์ให้เป็นระเบียบ

- จัดวางอุปกรณ์และครุภัณฑ์ให้เหมาะสมและไม่ขวางทางเดิน เพื่อป้องกันการสะดุดทกล้ม
- ควบคุมการจัดเก็บอุปกรณ์ในที่ที่ปลอดภัย เช่น ชั้นวางของที่มั่นคงและอยู่ในระดับที่หยิบใช้ได้ง่าย โดยเฉพาะอุปกรณ์ที่มีน้ำหนักมากหรือต้องใช้บ่อย

3. การติดตั้งป้ายเตือนและให้ความรู้ด้านความปลอดภัย

- ติดตั้งป้ายเตือนการใช้งานที่เหมาะสมบนอุปกรณ์หรือครุภัณฑ์ที่มีความเสี่ยง เช่น ป้ายเตือนการใช้ไฟฟ้า หรือป้ายห้ามสัมผัสบนอุปกรณ์ที่ร้อนหรืออันตราย
- ให้ความรู้แก่นักเรียนและบุคลากรเกี่ยวกับวิธีการใช้งานอุปกรณ์อย่างปลอดภัย เช่น วิธีการยกของหนัก การใช้อุปกรณ์ไฟฟ้า และการจัดเก็บอุปกรณ์หลังใช้งาน

4. การฝึกอบรมการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์เฉพาะ

- สำหรับอุปกรณ์เฉพาะทาง เช่น เครื่องมือวิทยาศาสตร์ เครื่องมือช่าง หรืออุปกรณ์กีฬา ควรมีการฝึกอบรมให้กับนักเรียนและครูที่ใช้งาน โดยครูหรือบุคลากรที่มีความรู้ด้านความปลอดภัย
- แนะนำวิธีการใช้ที่ถูกต้องและวิธีการป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้น เช่น การสวมอุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล (PPE) ขณะใช้งานอุปกรณ์ที่มีความเสี่ยง

5. จัดเตรียมอุปกรณ์ป้องกันอันตราย

- จัดเตรียมอุปกรณ์ป้องกันที่เหมาะสมในบริเวณที่มีการใช้ครุภัณฑ์ที่มีความเสี่ยง เช่น ถุงมือ แวนตาป้องกัน หรือหน้ากากกรองอากาศ
- ให้คำแนะนำและควบคุมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายทุกครั้งที่มีการใช้งานอุปกรณ์ที่ต้องการความระมัดระวัง

6. การควบคุมการเข้าถึงอุปกรณ์ที่มีความเสี่ยง

- จำกัดการเข้าถึงของนักเรียนต่ออุปกรณ์หรือครุภัณฑ์ที่มีความเสี่ยงสูง เช่น เครื่องมือช่าง อุปกรณ์ไฟฟ้า หรืออุปกรณ์วิทยาศาสตร์ที่อาจเป็นอันตราย
- จัดให้มีการดูแลหรือการอนุญาตให้ใช้อุปกรณ์เหล่านี้เฉพาะในกรณีที่มีการควบคุมและดูแลโดยครูหรือบุคลากรที่ได้รับการฝึกอบรม

7. การจัดทำคู่มือการใช้งานอุปกรณ์และการปฏิบัติตามขั้นตอน

- จัดทำคู่มือหรือคำแนะนำการใช้งานสำหรับอุปกรณ์ที่มีความซับซ้อน หรืออุปกรณ์ที่มีความเสี่ยง เช่น เครื่องมือไฟฟ้า หรือเครื่องมือวิทยาศาสตร์
- แนะนำให้นักเรียนและบุคลากรอ่านคู่มือและปฏิบัติตามขั้นตอนการใช้งานอย่างเคร่งครัดเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ

8. ติดตั้งระบบไฟฟ้าที่ปลอดภัยและการควบคุมการใช้ไฟฟ้า

- ตรวจสอบระบบไฟฟ้าและปลั๊กไฟให้ปลอดภัย รวมถึงติดตั้งสวิตช์ตัดไฟในบริเวณที่มีการใช้ไฟฟ้าสูง เช่น ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ หรือห้องเรียนคอมพิวเตอร์
- ให้คำแนะนำในการใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าอย่างปลอดภัย เช่น การถอดปลั๊กหลังใช้งาน และการไม่เสียบอุปกรณ์หลายตัวในปลั๊กไฟเดียวกัน

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ : อุบัติเหตุที่เกิดจากการใช้ครุภัณฑ์และอุปกรณ์

เมื่อเกิดอุบัติเหตุจากการใช้ครุภัณฑ์และอุปกรณ์ในโรงเรียน ควรดำเนินมาตรการช่วยเหลืออย่างรวดเร็วและปลอดภัย ดังนี้:

1. ประเมินสถานการณ์และให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้นทันที

- ตรวจสอบสถานการณ์เบื้องต้นเพื่อประเมินระดับความรุนแรงของอุบัติเหตุและสภาพของผู้บาดเจ็บ
- หากผู้บาดเจ็บได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ให้ทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้น เช่น ห้ามเลือด ล้างและปิดแผล และจัดทำให้ผู้บาดเจ็บอยู่ในสภาพที่สบายที่สุด

2. แจ้งเหตุฉุกเฉินและขอความช่วยเหลือทางการแพทย์

- หากผู้บาดเจ็บมีอาการสาหัสหรือจำเป็นต้องได้รับการรักษาเร่งด่วน ให้โทรแจ้งหน่วยกู้ภัยหรือบริการทางการแพทย์ฉุกเฉิน (โทร. 1669) พร้อมให้ข้อมูลที่ชัดเจนเกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุและอาการของผู้บาดเจ็บ
- แจ้งผู้บริหารโรงเรียนและบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความช่วยเหลือเพิ่มเติมและเตรียมการรับมือหากจำเป็น

3. แยกและดูแลนักเรียนหรือบุคลากรคนอื่นๆ

- เคลื่อนย้ายนักเรียนหรือบุคลากรที่ไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ไปยังจุดปลอดภัยเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุซ้ำและให้ความสงบในพื้นที่
- ให้คำแนะนำแก่ผู้ที่อยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวและความปลอดภัยขณะใช้อุปกรณ์

4. ควบคุมและปิดกั้นบริเวณที่เกิดเหตุ

- ปิดกั้นพื้นที่ที่เกิดอุบัติเหตุและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อป้องกันไม่ให้บุคคลอื่นเข้าไปใช้งานจนกว่าจะตรวจสอบและซ่อมแซมเรียบร้อยแล้ว
- ตรวจสอบอุปกรณ์หรือครุภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องและประเมินสาเหตุของอุบัติเหตุ เช่น ความเสียหายหรือการใช้งานที่ผิดวิธี เพื่อป้องกันการเกิดเหตุซ้ำ

5. สื่อสารกับผู้ปกครองหรือญาติของผู้บาดเจ็บ

- แจ้งผู้ปกครองของนักเรียนที่ได้รับบาดเจ็บเกี่ยวกับเหตุการณ์และสถานการณ์ความปลอดภัย รวมถึงการช่วยเหลือและการรักษาที่ได้ดำเนินการ
- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการดูแลที่โรงเรียนได้ดำเนินการเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้ปกครอง

6. บันทึกเหตุการณ์และรายงานต่อผู้บริหาร

- จัดบันทึกเหตุการณ์โดยละเอียด เช่น เวลาและสถานที่เกิดเหตุ รายละเอียดการบาดเจ็บ และขั้นตอนการช่วยเหลือ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์และป้องกันอุบัติเหตุในอนาคต
- รายงานเหตุการณ์ต่อผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ทราบและนำไปปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยในอนาคต

มาตรการหลังเกิดเหตุ : อุบัติเหตุที่เกิดจากการใช้ครุภัณฑ์และอุปกรณ์

หลังจากเกิดอุบัติเหตุจากการใช้ครุภัณฑ์และอุปกรณ์ในโรงเรียน ควรดำเนินการมาตรการฟื้นฟูและปรับปรุงความปลอดภัยเพื่อป้องกันการเกิดเหตุซ้ำ ดังนี้:

1. ติดตามอาการและให้การดูแลผู้บาดเจ็บ

- ติดตามอาการของผู้บาดเจ็บทั้งด้านร่างกายและจิตใจอย่างต่อเนื่อง โดยประสานงานกับผู้ปกครองและโรงพยาบาลเพื่อให้การดูแลที่เหมาะสม
- ให้ความช่วยเหลือทางจิตใจแก่ผู้บาดเจ็บและเพื่อนนักเรียนที่อาจได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์

2. ตรวจสอบสภาพครุภัณฑ์และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุ

- ตรวจสอบและประเมินสภาพของครุภัณฑ์หรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุอย่างละเอียด โดยหากพบว่ามี ความเสียหายหรือเสี่ยงต่อการใช้งาน ควรซ่อมแซมหรือเปลี่ยนใหม่ทันที
- ตรวจสอบอุปกรณ์อื่น ๆ ที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากอุปกรณ์ที่เสื่อมสภาพ

3. การปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยในพื้นที่ที่เกิดเหตุ

- ทบทวนและปรับปรุงมาตรการการจัดวางครุภัณฑ์และอุปกรณ์ เช่น การจัดวางให้ปลอดภัย ไม่ขวางทางเดิน และการติดตั้งที่มั่นคง
- จัดการพื้นที่โดยรอบให้ปลอดภัย เช่น เพิ่มสัญลักษณ์เตือนภัยและติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันในบริเวณที่มีความเสี่ยงสูง

4. ให้ความรู้และฝึกอบรมเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์อย่างปลอดภัย

- จัดการฝึกอบรมให้ครูและนักเรียนเกี่ยวกับวิธีการใช้อุปกรณ์และครุภัณฑ์อย่างถูกต้องและปลอดภัย โดยเฉพาะอุปกรณ์ที่มีความเสี่ยงสูง
- ให้คำแนะนำเพิ่มเติมแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการดูแลและควบคุมการใช้อุปกรณ์ให้เหมาะสมและปลอดภัย

5. สื่อสารกับผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้อง

- แจ้งผู้ปกครองเกี่ยวกับเหตุการณ์และมาตรการความปลอดภัยที่โรงเรียนดำเนินการหลังเกิดเหตุ เพื่อสร้างความมั่นใจว่าโรงเรียนมีมาตรการดูแลและป้องกันอย่างรัดกุม
- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการฟื้นฟูและการติดตามอาการของนักเรียนที่ได้รับบาดเจ็บ

6. จัดทำรายงานและบันทึกข้อมูลเหตุการณ์

- บันทึกข้อมูลเหตุการณ์อย่างละเอียด รวมถึงขั้นตอนการช่วยเหลือและการซ่อมแซมอุปกรณ์ เพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์และปรับปรุงมาตรการป้องกันในอนาคต
- จัดทำรายงานเหตุการณ์และส่งให้ผู้บริหารหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ทราบถึงเหตุการณ์และการดำเนินการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

7. ประเมินผลและทบทวนมาตรการป้องกันอุบัติเหตุ

- จัดประชุมกับบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อทบทวนเหตุการณ์และพิจารณาขอปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย
- รับฟังข้อเสนอแนะจากครู นักเรียน และผู้ปกครอง เพื่อนำไปปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยในอนาคต

8. จัดให้มีการฝึกอบรมการใช้อุปกรณ์ที่มีความเสี่ยงเป็นประจำ

- จัดให้มีการฝึกอบรมและทบทวนการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้มั่นใจว่านักเรียนและบุคลากรมีทักษะและความรู้ในการใช้อุปกรณ์อย่างปลอดภัย
- แนะนำการใช้อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล (PPE) หากมีการใช้อุปกรณ์ที่มีความเสี่ยงในการบาดเจ็บ

อุบัติเหตุภายในบริเวณโรงเรียน

มาตรการการป้องกันเหตุ : อุบัติเหตุภายในบริเวณโรงเรียน (สนามเด็กเล่น)

เพื่อให้สนามเด็กเล่นในโรงเรียนเป็นพื้นที่ปลอดภัยสำหรับนักเรียน จำเป็นต้องดำเนินการป้องกัน ดังนี้:

1. ตรวจสอบและบำรุงรักษาอุปกรณ์สนามเด็กเล่นอย่างสม่ำเสมอ
 - ตรวจสอบอุปกรณ์ เช่น ชิงช้า ไม้ลื่น และปีนปาย อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีการชำรุด
 - ซ่อมแซมหรือเปลี่ยนอุปกรณ์ที่ชำรุดทันทีเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ
2. ติดตั้งอุปกรณ์สนามเด็กเล่นให้มั่นคงและเหมาะสมกับช่วงวัย
 - เลือกใช้อุปกรณ์ที่ออกแบบมาเพื่อความปลอดภัยและเหมาะสมกับอายุของนักเรียนที่ใช้
 - ติดตั้งอุปกรณ์ในพื้นที่ที่มั่นคง โดยยึดอุปกรณ์อย่างแน่นหนาเพื่อป้องกันการโยกหรือหลุด
3. เตรียมพื้นที่สนามเด็กเล่นให้ปลอดภัย
 - ปรับพื้นสนามเด็กเล่นให้เรียบเสมอและไม่มีสิ่งกีดขวางหรือวัสดุที่อาจทำให้ลื่นหรือสะดุด
 - ปูพื้นสนามด้วยวัสดุรองรับแรงกระแทก เช่น ทราย ยางสังเคราะห์ หรือหญ้า เพื่อช่วยลดการบาดเจ็บ
4. จัดให้มีการดูแลจากครูหรือบุคลากรขณะใช้งานสนามเด็กเล่น
 - มอบหมายให้ครูหรือบุคลากรดูแลนักเรียนในช่วงเวลาที่ใช้สนามเด็กเล่นอย่างใกล้ชิด เพื่อให้ความช่วยเหลือได้ทันทีหากเกิดอุบัติเหตุ
 - คอยแนะนำวิธีการใช้อุปกรณ์อย่างถูกต้องและปลอดภัยแก่เด็ก ๆ
5. การให้ความรู้และสร้างวินัยในการใช้งานสนามเด็กเล่น
 - ให้ความรู้แก่นักเรียนเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ในสนามเด็กเล่นอย่างปลอดภัย เช่น การไม่ปีนเล่นบนโครงสร้างที่ไม่เหมาะสม การเล่นอย่างระมัดระวัง และการรอคิวใช้อุปกรณ์
 - ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักวิธีการเล่นที่มีความปลอดภัย เช่น การระวังไม่ผลักหรือดึงเพื่อนขณะเล่น
6. ติดตั้งป้ายเตือนและสัญลักษณ์ความปลอดภัย
 - ติดตั้งป้ายเตือนเกี่ยวกับการใช้งานอุปกรณ์ในสนามเด็กเล่น เช่น “โปรดใช้ชิงช้าอย่างระมัดระวัง” หรือ “เล่นอย่างระมัดระวัง” เพื่อเตือนให้นักเรียนใช้อุปกรณ์อย่างปลอดภัย
7. จัดโซนสนามเด็กเล่นให้เหมาะสม
 - แบ่งโซนสนามเด็กเล่นตามประเภทของอุปกรณ์และอายุของนักเรียน เช่น โซนสำหรับเด็กเล็กและโซนสำหรับเด็กโต เพื่อลดความเสี่ยงในการชนกันระหว่างเด็กที่มีช่วงวัยต่างกัน
 - เว้นระยะห่างระหว่างอุปกรณ์แต่ละชนิดเพื่อลดความเสี่ยงในการชนกันระหว่างนักเรียนที่เล่นในอุปกรณ์ต่าง ๆ
8. ตรวจสอบสภาพแวดล้อมสนามเด็กเล่นก่อนการใช้งาน
 - ตรวจสอบพื้นที่สนามเด็กเล่นให้ปลอดภัยจากวัสดุอันตราย เช่น แก้วแตก หินแหลม ที่อาจทำให้บาดเจ็บ

- ในสภาพอากาศที่ไม่เหมาะสม เช่น ฝนตกหนัก ควรปิดการใช้งานสนามเด็กเล่นชั่วคราวเพื่อลดความเสี่ยงการเกิดอุบัติเหตุจากพื้นลื่น

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ : อุบัติเหตุภายในบริเวณโรงเรียน (สนามเด็กเล่น)

เมื่อเกิดอุบัติเหตุในสนามเด็กเล่น ควรดำเนินการมาตรการช่วยเหลืออย่างรวดเร็วและรอบคอบ ดังนี้:

1. ประเมินสถานการณ์และให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้นทันที

- ตรวจสอบสถานการณ์เพื่อประเมินระดับความรุนแรงของอุบัติเหตุ และตรวจสอบว่ามีผู้บาดเจ็บกี่คน
- ให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้น เช่น การห้ามเลือด การประเมินการหายใจและชีพจร หรือจัดทำผู้บาดเจ็บให้อยู่ในสภาพที่ปลอดภัย
- หากบาดเจ็บเล็กน้อย เช่น แผลถลอก ให้ทำการล้างแผลและปิดแผลเพื่อป้องกันการติดเชื้อ

2. แจ้งเหตุฉุกเฉินและขอความช่วยเหลือหากจำเป็น

- หากผู้บาดเจ็บมีอาการสาหัสหรือจำเป็นต้องได้รับการดูแลทางการแพทย์ทันที ให้โทรแจ้งหน่วยกู้ภัยหรือบริการการแพทย์ฉุกเฉิน (โทร. 1669) พร้อมระบุสถานที่เกิดเหตุและอาการของผู้บาดเจ็บ
- แจ้งผู้บริหารโรงเรียนเพื่อขอความช่วยเหลือเพิ่มเติมและจัดการตามมาตรการที่โรงเรียนกำหนด

3. แยกและดูแลนักเรียนคนอื่นๆ ให้อยู่ปลอดภัย

- มอบหมายบุคลากรให้ดูแลนักเรียนคนอื่นที่อยู่ในสนามเด็กเล่นและย้ายพวกเขาไปยังจุดปลอดภัย เพื่อป้องกันการเข้าไปในพื้นที่ที่อาจมีความเสี่ยง
- ปลอดภัยนักเรียนที่อาจตกใจจากเหตุการณ์ และให้คำแนะนำในการปฏิบัติตนอย่างปลอดภัยในสนามเด็กเล่น

4. ตรวจสอบและควบคุมพื้นที่ที่เกิดเหตุ

- ปิดกั้นบริเวณที่เกิดอุบัติเหตุและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียนคนอื่นใช้งานและเกิดอุบัติเหตุซ้ำ
- ตรวจสอบอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุ เช่น ชิงช้าที่หักหรือไม้ลื่นที่มีความเสียหาย และทำการซ่อมแซมหรือปิดใช้งานชั่วคราวจนกว่าจะปลอดภัย

5. สื่อสารกับผู้ปกครองของผู้บาดเจ็บ

- แจ้งผู้ปกครองของนักเรียนที่ได้รับบาดเจ็บเกี่ยวกับเหตุการณ์ พร้อมให้ข้อมูลสถานะความปลอดภัยและการปฐมพยาบาลที่ได้ดำเนินการ
- สร้างความมั่นใจให้ผู้ปกครองว่าโรงเรียนมีมาตรการดูแลและป้องกันความปลอดภัยอย่างเหมาะสม

6. บันทึกเหตุการณ์และรายงานให้ผู้บริหารทราบ

- บันทึกข้อมูลเหตุการณ์อย่างละเอียด เช่น เวลา สถานที่ รายละเอียดการบาดเจ็บ และมาตรการการช่วยเหลือ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์และป้องกันในอนาคต
- รายงานเหตุการณ์ไปยังผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องภายในโรงเรียน พร้อมเสนอแนะเกี่ยวกับการปรับปรุงความปลอดภัยในสนามเด็กเล่น

มาตรการหลังเกิดเหตุ : อุบัติเหตุภายในบริเวณโรงเรียน (สนามเด็กเล่น)

เพื่อฟื้นฟูสภาพแวดล้อมในสนามเด็กเล่นและสร้างความมั่นใจในความปลอดภัยของนักเรียนและผู้ปกครอง ควรดำเนินการมาตรการดังนี้:

1. ติดตามอาการและให้การดูแลผู้บาดเจ็บ

- ติดตามอาการของนักเรียนที่ได้รับบาดเจ็บอย่างต่อเนื่อง และหากจำเป็น ให้คำแนะนำเพิ่มเติมหรือส่งต่อการรักษาตามคำแนะนำทางการแพทย์
- ประสานงานกับผู้ปกครองเกี่ยวกับความคืบหน้าในการรักษา เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าบุตรหลานได้รับการดูแลที่เหมาะสม

2. ตรวจสอบและซ่อมแซมอุปกรณ์สนามเด็กเล่น

- ตรวจสอบอุปกรณ์ในสนามเด็กเล่นที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุ เช่น ชิงช้า ไม้สไลด์ หรือปืนป่าย ว่าอยู่ในสภาพที่ปลอดภัยก่อนเปิดให้ใช้งานอีกครั้ง
- หากพบว่าอุปกรณ์ใดมีความเสียหาย ควรทำการซ่อมแซมหรือเปลี่ยนใหม่ทันที เพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุซ้ำ

3. ปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยในสนามเด็กเล่น

- ทบทวนมาตรการความปลอดภัยในสนามเด็กเล่น เช่น การวางตำแหน่งอุปกรณ์ให้ปลอดภัย การติดตั้งพื้นกันกระแทก และการควบคุมความสูงของอุปกรณ์
- เพิ่มมาตรการควบคุมดูแลขณะนักเรียนใช้งานสนามเด็กเล่น เช่น การจัดให้มีครูหรือบุคลากรคอยดูแลอย่างใกล้ชิด

4. สื่อสารและแจ้งผู้ปกครองหลังเหตุการณ์

- แจ้งผู้ปกครองเกี่ยวกับเหตุการณ์และมาตรการที่โรงเรียนดำเนินการหลังเกิดเหตุ เช่น การตรวจสอบอุปกรณ์ การซ่อมแซม และการปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย
- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการดูแลและติดตามนักเรียนที่ได้รับบาดเจ็บ เพื่อสร้างความมั่นใจในมาตรการความปลอดภัยของโรงเรียน

5. จัดทำรายงานและบันทึกเหตุการณ์

- บันทึกข้อมูลเหตุการณ์และการดำเนินการหลังเกิดเหตุอย่างละเอียด เช่น วันเวลา ลักษณะการบาดเจ็บ มาตรการการช่วยเหลือ และการซ่อมแซมอุปกรณ์
- จัดทำรายงานสรุปเหตุการณ์เพื่อให้ผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในโรงเรียนรับทราบ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยในอนาคต

7. ให้ความรู้และฝึกอบรมนักเรียนเกี่ยวกับการเล่นอย่างปลอดภัย

- สอนนักเรียนเกี่ยวกับการเล่นในสนามเด็กเล่นอย่างปลอดภัย เช่น การเล่นอย่างระมัดระวัง การไม่ผลักเพื่อน การรู้จักวิธีใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ อย่างถูกต้อง

- ฝึกฝนวินัยและพฤติกรรมที่เหมาะสมขณะอยู่ในสนามเด็กเล่นเพื่อสร้างบรรยากาศการเล่นที่ปลอดภัยและสนุกสนาน

อุบัติเหตุภายในบริเวณโรงเรียน

มาตรการการป้องกันเหตุ : อุบัติเหตุภายในบริเวณโรงเรียน (อุบัติเหตุจากสระน้ำ และการจมน้ำ)

เพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากสระน้ำและลดความเสี่ยงในการจมน้ำ ควรดำเนินการมาตรการป้องกันดังนี้:

1. การจัดทำรั้วและป้ายเตือน

- ติดตั้งรั้วหรือประตูรอบสระน้ำเพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียนเข้าถึงสระน้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต โดยเฉพาะในช่วงที่ไม่มีครูดูแลจากครูผู้สอน
- ติดป้ายเตือนชัดเจน เช่น “ห้ามเข้าโดยไม่ได้รับอนุญาต” หรือ “พื้นที่อันตราย” เพื่อให้ทุกคนทราบถึงความเสี่ยงในการเข้าใกล้สระน้ำ

2. การดูแลและควบคุมการเข้าถึงสระน้ำ

- จัดให้มีบุคลากรหรือครูผู้มีความเชี่ยวชาญอยู่ประจำในระหว่างการใช้สระน้ำ และควบคุมการเข้าถึงให้เป็นไปตามกำหนดเวลาและตามกฎระเบียบที่กำหนด
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าไม่มีนักเรียนเข้าใกล้สระน้ำโดยลำพังหรือเข้าถึงสระน้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต

3. การฝึกอบรมและให้ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำ

- ให้ความรู้แก่นักเรียนเกี่ยวกับการใช้งานสระน้ำอย่างปลอดภัย เช่น การไม่ผลักเพื่อนลงสระ การไม่วิ่งเล่นริมสระน้ำ และการปฏิบัติตามคำแนะนำของครูผู้สอน
- จัดการฝึกอบรมให้ครู บุคลากร และนักเรียนเกี่ยวกับทักษะการว่ายน้ำและการช่วยเหลือเบื้องต้น

4. การจัดเตรียมอุปกรณ์ช่วยชีวิต

- ติดตั้งอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น ห่วงยาง เชือกช่วยชีวิต และไม่ย่าวรอบบริเวณสระน้ำ เพื่อให้สามารถเข้าถึงได้อย่างรวดเร็วในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน
- จัดเตรียมเสื้อชูชีพหรืออุปกรณ์ลอยน้ำสำหรับนักเรียนที่ยังไม่สามารถว่ายน้ำได้อย่างคล่องแคล่ว และให้ผู้ที่ยังไม่มีทักษะการว่ายน้ำใช้อุปกรณ์นี้ทุกครั้งที่ตั้งสระ

5. การตรวจสอบสภาพสระน้ำและอุปกรณ์ในสระ

- ตรวจสอบคุณภาพน้ำ ความลึก และสภาพอุปกรณ์ภายในสระอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้แน่ใจว่าสระน้ำมีความปลอดภัยและไม่มีสิ่งนี้อาจก่อให้เกิดอันตราย
- จัดทำพื้นบริเวณรอบสระให้มีพื้นกันลื่น และมั่นใจว่าไม่มีวัสดุหรือสิ่งกีดขวางที่อาจทำให้เกิดการลื่นล้มหรืออุบัติเหตุ

6. การจัดทำแผนฉุกเฉินและการซ้อมช่วยเหลือการจมน้ำ

- จัดทำแผนฉุกเฉินในการช่วยเหลือผู้ที่จมน้ำ โดยให้ครู บุคลากร และนักเรียนทราบวิธีปฏิบัติตนในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน

7. การจำกัดจำนวนนักเรียนในการใช้สระน้ำ

- กำหนดจำนวนผู้ใช้สระน้ำในแต่ละครั้งให้เหมาะสมกับขนาดของสระและจำนวนบุคลากรที่ดูแล เพื่อให้การดูแลเป็นไปอย่างทั่วถึงและลดความเสี่ยงจากการจมน้ำ
- หากมีนักเรียนเป็นจำนวนมาก ควรแบ่งกลุ่มการใช้งานและให้ครูหรือบุคลากรดูแลอย่างใกล้ชิด

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ : อุบัติเหตุภายในบริเวณโรงเรียน (อุบัติเหตุจากสระน้ำ และการจมน้ำ)

เมื่อเกิดอุบัติเหตุจากสระน้ำหรือกรณีการจมน้ำ ควรดำเนินการช่วยเหลืออย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ดังนี้:

1. ประเมินสถานการณ์และเข้าช่วยเหลือทันที

- เมื่อพบผู้ประสบเหตุ ให้รีบประเมินสถานการณ์โดยเร็ว หากผู้ประสบเหตุยังอยู่ในน้ำ ควรใช้อุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น ห่วงยาง เชือก หรือไม้ยาว เพื่อดึงตัวผู้ประสบเหตุขึ้นมาอย่างปลอดภัย
- หากผู้ประสบเหตุหมดสติหรือไม่หายใจ ให้รีบนำตัวขึ้นจากสระน้ำและเริ่มการปฐมพยาบาลทันที

2. ปฐมพยาบาลเบื้องต้น (CPR)

- ในกรณีที่ผู้ประสบเหตุหมดสติและไม่หายใจ ให้ทำการปั๊มหัวใจ (CPR) ทันที โดยให้บุคลากรที่ได้รับการฝึกอบรมช่วยทำ CPR จนกว่าผู้ประสบเหตุจะกลับมาหายใจหรือจนกว่าความช่วยเหลือจากแพทย์จะมาถึง
- ควรมีบุคลากรที่ได้รับการฝึกอบรมการทำ CPR อยู่ในบริเวณสระน้ำเสมอ เพื่อสามารถให้ความช่วยเหลือได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. แจ้งเหตุฉุกเฉินและขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานแพทย์

- โทรแจ้งหน่วยกู้ภัยหรือบริการการแพทย์ฉุกเฉิน (โทร. 1669) เพื่อขอความช่วยเหลือเพิ่มเติม โดยระบุสถานที่เกิดเหตุและอาการของผู้ประสบเหตุ
- แจ้งผู้บริหารโรงเรียนและบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความช่วยเหลือในการจัดการสถานการณ์

4. ดูแลนักเรียนหรือบุคลากรคนอื่น ๆ ในบริเวณสระน้ำ

- นำตัวนักเรียนหรือบุคลากรคนอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องออกจากบริเวณสระน้ำเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุซ้ำและเพื่อให้การช่วยเหลือผู้ประสบเหตุเป็นไปอย่างสะดวก
- ให้คำแนะนำและปลอบโยนนักเรียนหรือบุคลากรที่อาจเกิดความตกใจจากเหตุการณ์

5. ควบคุมพื้นที่ที่เกิดเหตุและตรวจสอบความปลอดภัย

- ปิดกั้นพื้นที่บริเวณสระน้ำและตรวจสอบอุปกรณ์ช่วยชีวิตรอบสระ เช่น ห่วงยางหรือเชือกว่ามีความพร้อมสำหรับใช้ช่วยเหลือหรือไม่
- ตรวจสอบความปลอดภัยรอบสระน้ำ เช่น รั้วหรือป้ายเตือน เพื่อป้องกันไม่ให้มีการใช้งานสระน้ำ จนกว่าจะได้รับการตรวจสอบและแก้ไขปัญหที่เกี่ยวข้อง

6. สื่อสารกับผู้ปกครองของผู้ประสบเหตุ

- แจ้งผู้ปกครองของนักเรียนที่ได้รับบาดเจ็บหรือประสบอุบัติเหตุเกี่ยวกับสถานการณ์และการปฐมพยาบาลที่ได้ดำเนินการ เพื่อสร้างความมั่นใจว่าบุตรหลานได้รับการดูแลที่เหมาะสม
- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการที่โรงเรียนได้จัดเตรียมเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำ

7. บันทึกเหตุการณ์และรายงานต่อผู้บริหาร

- จัดทำบันทึกข้อมูลเหตุการณ์อย่างละเอียด เช่น เวลา สถานที่ ลักษณะของอุบัติเหตุ
- ส่งรายงานเหตุการณ์ให้กับผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยในอนาคต

มาตรการหลังเกิดเหตุ : อุบัติเหตุภายในบริเวณโรงเรียน (อุบัติเหตุจากสระน้ำ และการจมน้ำ)

หลังจากเกิดอุบัติเหตุจากสระน้ำหรือการจมน้ำ ควรดำเนินมาตรการฟื้นฟูและปรับปรุงเพื่อเพิ่มความปลอดภัยและป้องกันการเกิดเหตุซ้ำ ดังนี้:

1. ติดตามอาการและให้การดูแลผู้บาดเจ็บ

- ติดตามอาการของผู้ประสบเหตุทั้งด้านร่างกายและจิตใจอย่างต่อเนื่อง โดยทำการสื่อสารกับผู้ปกครองและโรงพยาบาลเพื่อให้การดูแลอย่างเหมาะสม
- ให้การสนับสนุนทางจิตใจแก่ผู้ประสบเหตุและนักเรียนที่อยู่ในเหตุการณ์เพื่อให้พวกเขาสามารถฟื้นตัวจากความเครียดหรือความกังวล

2. การตรวจสอบและซ่อมแซมสระน้ำและอุปกรณ์ช่วยชีวิต

- ตรวจสอบอุปกรณ์และโครงสร้างในบริเวณสระน้ำ เช่น ห่วงยาง เชือกช่วยชีวิต และรั้วรอบสระ เพื่อให้แน่ใจว่าอุปกรณ์อยู่ในสภาพพร้อมใช้งานและปลอดภัย
- ซ่อมแซมหรือเปลี่ยนอุปกรณ์ช่วยชีวิตที่ชำรุด รวมถึงตรวจสอบป้ายเตือนหรือรั้วรอบสระเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุซ้ำ

3. ปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยในการเข้าถึงสระน้ำ

- ทบทวนกฎระเบียบการเข้าถึงสระน้ำ เช่น การจำกัดเวลาการใช้งานสระ การกำหนดจำนวนบุคลากรในการดูแล รวมถึงการเข้มงวดในการดูแลนักเรียนที่ยังไม่มีทักษะการว่ายน้ำ
- จัดให้มีการฝึกอบรมเพิ่มเติมแก่ครูและบุคลากรในการดูแลนักเรียนในสระน้ำและการช่วยเหลือเบื้องต้นกรณีจมน้ำ

4. ให้ความรู้และฝึกอบรมด้านความปลอดภัยทางน้ำแก่ครูและนักเรียน

- จัดการฝึกอบรมทักษะการช่วยชีวิต เช่น CPR ให้แก่ครู บุคลากร และนักเรียน เพื่อให้ทุกคนมีความพร้อมในการช่วยเหลือกรณีเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน
- ให้ความรู้แก่นักเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติตนอย่างปลอดภัยในสระน้ำ เช่น การไม่เล่นหรือล้อกันในน้ำ การปฏิบัติตามคำแนะนำของครู และการรู้จักการใช้ห่วงยางหรือเชือกช่วยชีวิต

5. สื่อสารกับผู้ปกครองและแจ้งข้อมูลหลังเกิดเหตุ

- แจ้งผู้ปกครองเกี่ยวกับเหตุการณ์และการดูแลที่โรงเรียนได้ดำเนินการหลังเกิดเหตุ เพื่อให้ผู้ปกครองทราบถึงมาตรการดูแลความปลอดภัย
- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับแผนการปรับปรุงมาตรการป้องกันในอนาคตและความคืบหน้าในการดูแลนักเรียนที่ได้รับผลกระทบ

6. จัดทำรายงานและบันทึกเหตุการณ์เพื่อใช้ในการประเมินและปรับปรุง

- จัดทำรายงานเหตุการณ์อย่างละเอียด ซึ่งรวมถึงข้อมูลการปฐมพยาบาล การแจ้งเหตุ การติดตามผู้บาดเจ็บ และมาตรการที่ดำเนินการ
- ส่งรายงานให้กับผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องภายในโรงเรียนเพื่อใช้ในการวิเคราะห์และปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยในอนาคต

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

1. ศูนย์ MOE Safety Center กระทรวงศึกษาธิการ

- ศูนย์ให้ความช่วยเหลือด้านความปลอดภัยในโรงเรียน มีเจ้าหน้าที่ให้คำปรึกษาและประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- โทรศัพท์: 0-2126-6565

2. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ (สพฉ.)

- ให้บริการความช่วยเหลือทางการแพทย์ฉุกเฉินและส่งผู้บาดเจ็บไปยังโรงพยาบาลในกรณีเกิดเหตุการณ์รุนแรง เช่น การจมน้ำ
- สายด่วนการแพทย์ฉุกเฉิน: 1669 (24 ชั่วโมง)

3. กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

- หน่วยงานให้ความช่วยเหลือในกรณีเกิดภัยพิบัติและอุบัติเหตุขนาดใหญ่ รวมถึงการอพยพและการช่วยเหลือฉุกเฉิน
- สายด่วนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย: 1784 (24 ชั่วโมง)

4. โรงพยาบาลในพื้นที่หรือศูนย์การแพทย์ใกล้เคียง

- ติดต่อโรงพยาบาลในพื้นที่เพื่อจัดการการรักษาและการช่วยเหลือทางการแพทย์ให้แก่ผู้ประสบเหตุในกรณีฉุกเฉิน

5. ศูนย์ช่วยเหลือสังคม กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

- ให้ความช่วยเหลือด้านจิตใจและการดูแลทางสังคมแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์
- สายด่วนช่วยเหลือสังคม: 1300 (24 ชั่วโมง)

6. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.)

- สำหรับโรงเรียนเอกชน สามารถขอความช่วยเหลือและคำแนะนำด้านความปลอดภัยในโรงเรียน
- โทรศัพท์: 0-2282-1000
- เว็บไซต์: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

7. กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

- ให้บริการคำปรึกษาด้านสุขภาพจิตสำหรับนักเรียนและบุคลากรที่ได้รับผลกระทบทางจิตใจจากเหตุการณ์
- สายด่วนสุขภาพจิต: 1323 (24 ชั่วโมง)

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

เพื่อให้โรงเรียนดำเนินการด้านความปลอดภัยอย่างเหมาะสมและป้องกันอุบัติเหตุทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน กฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้องมีดังนี้:

1. พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

- กำหนดให้โรงเรียนมีหน้าที่ในการดูแลและคุ้มครองความปลอดภัยของนักเรียนจากอันตรายทุกประเภท ทั้งในและนอกโรงเรียน รวมถึงการจัดทำมาตรการป้องกันและดูแลนักเรียนเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน

2. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (และที่แก้ไขเพิ่มเติม)

- กำหนดให้โรงเรียนต้องมีมาตรการดูแลนักเรียนด้านความปลอดภัยในทุกกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เช่น การดูแลความปลอดภัยในกิจกรรมนอกสถานที่ และการจัดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยภายในโรงเรียน

3. พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2554

- กำหนดมาตรฐานด้านความปลอดภัยสำหรับโรงเรียนเอกชน เช่น การควบคุมความปลอดภัยของนักเรียนในกิจกรรมต่าง ๆ รวมถึงการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย และการจัดทำแผนป้องกันอุบัติเหตุ

4. พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

- กำหนดมาตรฐานการขนส่งเพื่อความปลอดภัยในการเดินทาง ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเดินทางไป-กลับจากโรงเรียน รวมถึงการควบคุมความปลอดภัยของยานพาหนะที่ใช้รับส่งนักเรียน เช่น รถรับส่งหรือรถโดยสารของโรงเรียน

5. พระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550

- ให้ความสำคัญในการป้องกันและบรรเทาอุบัติเหตุและเหตุภัยพิบัติ โดยโรงเรียนสามารถใช้มาตรการและแนวทางในการจัดการและป้องกันอุบัติเหตุฉุกเฉินทั้งในและนอกโรงเรียน

6. ประมวลกฎหมายอาญา (มาตรา 295 - 300)

- มาตราที่เกี่ยวข้องกับความผิดทางร่างกายและการกระทำละเมิดที่อาจเกิดขึ้นในโรงเรียน หากเกิดอุบัติเหตุที่มีการบาดเจ็บและการละเลยในการดูแลโรงเรียน อาจมีความรับผิดชอบตามกฎหมาย

7. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยในโรงเรียน

- กำหนดมาตรการความปลอดภัยในโรงเรียน เช่น การจัดทำแผนรับมือเหตุฉุกเฉิน การฝึกซ้อมอพยพ การตรวจสอบอุปกรณ์ความปลอดภัย และการจัดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยในทุกพื้นที่ของโรงเรียน

8. ระเบียบการจัดกิจกรรมนอกสถานที่ของโรงเรียน

- กำหนดให้โรงเรียนที่จัดกิจกรรมนอกสถานที่ต้องมีแผนการดูแลความปลอดภัยของนักเรียนอย่างละเอียด เช่น การกำหนดเส้นทางการเดินทาง การเลือกผู้ดูแลที่มีคุณสมบัติ การประเมินความเสี่ยงในสถานที่ และการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกรณีฉุกเฉิน

9. กฎกระทรวงสุขภาพจิต พ.ศ. 2551

- มีมาตรการดูแลสุขภาพจิตของนักเรียนและบุคลากรในกรณีที่เกิดเหตุการณ์อุบัติเหตุที่อาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ เพื่อให้มีการดูแลและฟื้นฟูสุขภาพจิตของผู้ได้รับผลกระทบอย่างเหมาะสม

ภัยธรรมชาติ

นิยาม

ภัยธรรมชาติ หมายถึง เหตุการณ์หรือสภาวะที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ หรือในบางกรณีอาจเกิดจากความประมาทของบุคคล ซึ่งส่งผลกระทบต่อชีวิต ทรัพย์สิน หรือสิ่งแวดล้อมของบุคคลหรือกลุ่มคนในวงกว้าง ภัยธรรมชาติเหล่านี้มักเกิดขึ้นโดยไม่มี การเตือนล่วงหน้า หรือแม้มีการเตือน ก็อาจควบคุมได้ยาก ภัยธรรมชาติเกิดจากสถานการณ์ที่มีความเสี่ยง เช่น อัคคีภัย แผ่นดินไหว วาตภัย และอุทกภัย เป็นต้น

อัคคีภัย

นิยาม

อัคคีภัย หมายถึง เหตุการณ์ไฟไหม้ที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจหรือไม่ได้ควบคุม ซึ่งอาจเกิดจากปัจจัยหลายอย่าง เช่น ความประมาท การทำงานของอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ขัดข้อง หรือการเกิดประกายไฟจากสารไวไฟ ส่งผลให้เกิดความเสียหายต่อชีวิต ทรัพย์สิน และสิ่งแวดล้อมโดยรอบ อัคคีภัยสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งในอาคาร บ้านเรือน โรงเรียน และสถานที่อื่น ๆ โดยมีผลกระทบที่รุนแรงและอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อบุคคลจำนวนมาก

มาตรการการป้องกันเหตุ

เพื่อป้องกันการเกิดอัคคีภัยในโรงเรียน โรงเรียนควรดำเนินการตามมาตรการป้องกันดังต่อไปนี้:

1. ติดตั้งระบบป้องกันอัคคีภัย

- **สัญญาณเตือนภัย:** ติดตั้งสัญญาณเตือนอัคคีภัยในทุกอาคารและทุกชั้น เพื่อแจ้งเตือนในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน
- **ระบบสปริงเกอร์และถังดับเพลิง:** ติดตั้งระบบสปริงเกอร์และถังดับเพลิงในทุกพื้นที่ที่เสี่ยงต่อการเกิดไฟ เช่น ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ ห้องครัว และห้องเก็บวัสดุ
- **ตรวจสอบอุปกรณ์ดับเพลิงเป็นประจำ:** ตรวจสอบสภาพถังดับเพลิงและสัญญาณเตือนอัคคีภัยทุกเดือน เพื่อให้มั่นใจว่าอุปกรณ์ทั้งหมดพร้อมใช้งาน

2. จัดทำแผนฉุกเฉินและฝึกซ้อมอพยพ

- จัดทำแผนฉุกเฉินระบุเส้นทางอพยพที่ชัดเจนและติดตั้งป้ายบอกทางหนีไฟในทุกพื้นที่ของอาคาร
- จัดการฝึกซ้อมอพยพหนีไฟอย่างน้อยปีละ 1-2 ครั้ง เพื่อให้นักเรียนและบุคลากรมีความคุ้นเคยกับแผนการอพยพและการปฏิบัติตนในกรณีฉุกเฉิน

3. ตรวจสอบระบบไฟฟ้าและการใช้เครื่องใช้ไฟฟ้าอย่างสม่ำเสมอ

- ตรวจสอบและบำรุงรักษาระบบไฟฟ้าในโรงเรียน เช่น ปลั๊กไฟ สายไฟ และเต้าเสียบ ให้แน่ใจว่าไม่มีส่วนที่ชำรุดหรือลัดวงจร
- ควบคุมการใช้เครื่องใช้ไฟฟ้าให้อยู่ในมาตรฐาน เช่น ไม่ใช้ปลั๊กหลายตัวในเต้าเสียบเดียวกัน และปิดเครื่องใช้ไฟฟ้าทุกชนิดเมื่อเลิกใช้งาน

4. จัดเก็บวัสดุไวไฟและสารเคมีอย่างปลอดภัย

- เก็บวัสดุไวไฟและสารเคมีในพื้นที่เฉพาะที่มีการควบคุมและปลอดภัย เช่น ตู้เก็บสารเคมีที่ทนไฟได้
- ห้ามจัดเก็บสารเคมีหรือวัสดุไวไฟในพื้นที่ที่มีความเสี่ยง เช่น ห้องเรียนหรือห้องที่มีการใช้งานไฟฟ้ามาก

5. ให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันอัคคีภัยแก่บุคลากรและนักเรียน

- ให้ความรู้และฝึกอบรมบุคลากรและนักเรียนเกี่ยวกับการป้องกันอัคคีภัย เช่น การใช้ถังดับเพลิงเบื้องต้น วิธีป้องกันตนเองจากควันไฟ และการปฏิบัติตัวในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน
- สอนให้นักเรียนรู้จักการปฏิบัติตนอย่างปลอดภัยในพื้นที่เสี่ยง เช่น ไม่เล่นกับเครื่องใช้ไฟฟ้าและไม่ใช้ไฟโดยไม่ได้รับอนุญาต

6. ควบคุมการเข้าถึงพื้นที่เสี่ยงต่ออัคคีภัย

- จำกัดการเข้าถึงห้องเก็บสารเคมี ห้องปฏิบัติการ และพื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูง โดยอนุญาตให้เฉพาะบุคลากรที่ได้รับการฝึกอบรมเข้าถึงเท่านั้น
- ปิดล็อกและติดตั้งป้ายเตือนในพื้นที่เสี่ยง เพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียนหรือบุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องเข้าไปในพื้นที่นั้น

7. จัดเตรียมอุปกรณ์ป้องกันและอพยพในกรณีฉุกเฉิน

- ติดตั้งป้ายทางออกฉุกเฉินและแผนที่เส้นทางอพยพในทุกชั้นของอาคาร เพื่อให้นักเรียนและบุคลากรทราบถึงทางออกที่ใกล้ที่สุดในกรณีเกิดอัคคีภัย
- ตรวจสอบทางหนีไฟให้พร้อมใช้งานเสมอและไม่มีสิ่งกีดขวางที่อาจขัดขวางการอพยพ

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เมื่อเกิดอัคคีภัยในโรงเรียน การดำเนินการช่วยเหลือที่รวดเร็วและเป็นระบบมีความสำคัญมากเพื่อลดความเสี่ยงต่อชีวิตและทรัพย์สิน ดังนี้:

1. แจ้งเตือนภัยและเริ่มการอพยพ

- เมื่อเกิดเหตุอัคคีภัย ให้กดสัญญาณเตือนไฟไหม้ทันที เพื่อแจ้งเตือนนักเรียน ครู และบุคลากรทุกคนให้อพยพออกจากอาคารโดยเร็ว
- ให้ครูหรือผู้ดูแลนำพานักเรียนออกจากห้องเรียนอย่างเป็นระเบียบตามเส้นทางอพยพที่กำหนด ห้ามใช้ลิฟต์ ควรใช้บันไดแทน

2. โทรแจ้งหน่วยดับเพลิงและบริการฉุกเฉิน

- โทรแจ้งหมายเลขฉุกเฉิน 199 เพื่อขอความช่วยเหลือจากหน่วยดับเพลิง โดยแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุและระดับความรุนแรงของไฟ
- หากมีผู้บาดเจ็บหรือได้รับผลกระทบ ให้โทรแจ้งหน่วยการแพทย์ฉุกเฉิน 1669 เพื่อขอความช่วยเหลือทางการแพทย์

3. อพยพไปยังจุดรวมพลที่ปลอดภัย

- ให้นักเรียนและนักเรียนอพยพไปยังจุดรวมพลที่กำหนดไว้บนนอกอาคารที่ปลอดภัยและห่างจากพื้นที่เกิดเหตุ และห้ามกลับเข้าไปในอาคารจนกว่าจะได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่
- ตรวจสอบรายชื่อนักเรียนและบุคลากรที่จุดรวมพล เพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนปลอดภัยและไม่มีผู้ใดตกค้างในอาคาร

4. ช่วยเหลือผู้ที่อาจติดค้างอยู่ในอาคาร

- หากมีบุคลากรที่สามารถช่วยเหลือได้อย่างปลอดภัย ให้พยายามค้นหานักเรียนหรือบุคลากรที่อาจติดค้างในอาคาร แต่ควรหลีกเลี่ยงการเข้าไปในพื้นที่เสี่ยงสูง
- ใช้เส้นทางที่ปลอดภัยและอุปกรณ์ช่วยชีวิต เช่น หน้ากากกันควันหรือผ้าชุบน้ำ เพื่อป้องกันการสูดดมควันหากต้องเข้าไปใกล้บริเวณที่มีไฟไหม้

5. ควบคุมการแพร่กระจายของไฟ (ถ้าทำได้อย่างปลอดภัย)

- หากไฟยังไม่ลุกลามมาก สามารถใช้ถังดับเพลิงที่เหมาะสมเพื่อควบคุมไฟในจุดเล็ก ๆ ได้ โดยบุคลากรที่ได้รับการฝึกอบรมควรเป็นผู้ดำเนินการ
- ห้ามใช้น้ำในการดับไฟในกรณีที่เป็นอุปกรณ์ไฟฟ้าหรือไฟจากน้ำมัน เพราะอาจทำให้เพลิงลุกลามมากขึ้น

6. การปฐมพยาบาลเบื้องต้นแก่ผู้บาดเจ็บ

- หากมีผู้ได้รับบาดเจ็บ ให้ทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้น เช่น การห้ามเลือด การทำ CPR สำหรับผู้ที่หมดสติ และการใช้ผ้าชุบน้ำเพื่อบรรเทาแผลไหม้
- พาผู้บาดเจ็บออกจากพื้นที่เสี่ยงเพื่อให้อากาศบริสุทธิ์ และแจ้งเจ้าหน้าที่หน่วยแพทย์ฉุกเฉินเพื่อขอความช่วยเหลือ

7. ป้องกันการสูดดมควันไฟ

- หากต้องอพยพผ่านบริเวณที่มีควันไฟ ให้ทุกคนใช้ผ้าชุบน้ำปิดจมูกและปาก และพยายามก้มต่ำเพื่อหลีกเลี่ยงควันไฟที่ลอยอยู่สูง
- ควันไฟอาจเป็นอันตรายต่อการหายใจ ดังนั้นควรรีบออกจากอาคารและหาพื้นที่ที่มีอากาศบริสุทธิ์

8. ประสานงานและรายงานสถานการณ์

- ให้ครูหรือบุคลากรประสานงานกับหน่วยดับเพลิงและเจ้าหน้าที่ฉุกเฉินอย่างใกล้ชิด โดยให้ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนผู้ที่ยังติดค้างและตำแหน่งสุดท้ายที่พบเห็น
- รายงานสถานการณ์ต่อผู้บริหารโรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อการติดตามและจัดการต่อไป

มาตรการหลังเกิดเหตุ

หลังจากอัคคีภัยสิ้นสุด ควรดำเนินมาตรการฟื้นฟูและปรับปรุงความปลอดภัยในโรงเรียน เพื่อป้องกันการเกิดเหตุซ้ำและสร้างความมั่นใจให้กับบุคลากร ดังนี้:

1. ติดตามและดูแลสุขภาพของผู้ได้รับผลกระทบ

- ติดตามอาการของผู้ที่ได้รับบาดเจ็บหรือได้รับผลกระทบทั้งทางร่างกายและจิตใจ เช่น การสูดดมควันหรือความเครียดหลังเหตุการณ์ โดยให้การสนับสนุนด้านการแพทย์และจิตวิทยา
- จัดให้มีนักจิตวิทยาหรือผู้เชี่ยวชาญด้านจิตใจให้คำปรึกษาแก่ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ

2. ประเมินความเสียหายและซ่อมแซมอาคารสถานที่

- ตรวจสอบความเสียหายของอาคาร สภาพระบบไฟฟ้า และอุปกรณ์ต่าง ๆ ในโรงเรียน โดยมีผู้เชี่ยวชาญเข้าตรวจสอบโครงสร้างอาคารเพื่อความปลอดภัย
- ซ่อมแซมและปรับปรุงพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบให้กลับมาพร้อมใช้งาน รวมถึงตรวจสอบและซ่อมแซมระบบไฟฟ้าอย่างละเอียดก่อนเปิดให้ใช้งาน

3. ทบทวนและปรับปรุงมาตรการป้องกันอัคคีภัย

- ทบทวนเหตุการณ์เพื่อหาข้อบกพร่องของมาตรการป้องกันที่มีอยู่ และพิจารณาวิธีการปรับปรุงเพื่อป้องกันการเกิดอัคคีภัยในอนาคต
- เพิ่มอุปกรณ์ความปลอดภัยหรือปรับปรุงมาตรการที่อาจยังไม่ครอบคลุม เช่น การติดตั้งระบบสปริงเกอร์ การเพิ่มถังดับเพลิง และการอพยพเหตุสัญญาณเตือนภัยให้ทันสมัย

4. ให้ความรู้และฝึกอบรมเพิ่มเติมแก่บุคลากรและนักเรียน

- ให้ความรู้แก่บุคลากรและนักเรียนเกี่ยวกับวิธีป้องกันและปฏิบัติตนในกรณีเกิดอัคคีภัย รวมถึงการใช้งานอุปกรณ์ดับเพลิง
- ฝึกอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอพยพหนีไฟและการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรเพื่อให้ทุกคนพร้อมในการตอบสนองต่อเหตุฉุกเฉินในอนาคต

5. สื่อสารกับผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้อง

- แจ้งผู้ปกครองให้ทราบถึงเหตุการณ์และมาตรการที่โรงเรียนดำเนินการหลังเกิดเหตุ รวมถึงแผนฟื้นฟูและการปรับปรุงมาตรการด้านความปลอดภัย
- รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้ปกครองและชุมชนเกี่ยวกับการพัฒนามาตรการความปลอดภัยเพิ่มเติม

6. จัดทำรายงานและบันทึกข้อมูลเหตุการณ์

- จัดทำรายงานสรุปเหตุการณ์ รายละเอียดของความเสียหายและขั้นตอนการช่วยเหลือ โดยระบุข้อบกพร่องและแนวทางแก้ไข เพื่อให้ใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงมาตรการด้านความปลอดภัย
- ส่งรายงานให้ผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้รับทราบสถานการณ์และเตรียมการสนับสนุนตามความจำเป็น

7. ฟื้นฟูและคืนสภาพแวดล้อมให้กลับสู่ปกติ

- ทำความสะอาดพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากควันไฟและคราบเขม่า รวมถึงตรวจสอบคุณภาพอากาศภายในอาคาร

- คืบสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนและเตรียมพื้นที่ให้กลับมาพร้อมใช้งานได้อย่างปลอดภัย

8. จัดให้มีการฝึกซ้อมอพยพเป็นประจำ

- จัดการฝึกซ้อมอพยพหนีไฟอย่างต่อเนื่องและเป็นประจำ เพื่อให้นักเรียนและบุคลากรคุ้นเคยกับแผนฉุกเฉินและมีความพร้อมในการอพยพออกจากอาคารอย่างรวดเร็วและปลอดภัย

แผ่นดินไหว

นิยาม

แผ่นดินไหว หมายถึง การสั่นสะเทือนของพื้นดินที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน เนื่องจากการเคลื่อนตัวของแผ่นเปลือกโลกหรือการเคลื่อนตัวของรอยเลื่อนใต้ผิวโลก ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดการสั่นสะเทือนในพื้นที่กว้างและส่งผลกระทบต่ออาคาร สิ่งปลูกสร้าง และความปลอดภัยของบุคคลในบริเวณใกล้เคียง แผ่นดินไหวสามารถสร้างความเสียหายอย่างรุนแรง โดยเฉพาะในบริเวณที่มีอาคารสูงหรือโครงสร้างที่ไม่แข็งแรง

มาตรการการป้องกันเหตุ

เพื่อให้โรงเรียนมีความปลอดภัยและลดความเสี่ยงจากแผ่นดินไหว โรงเรียนควรดำเนินการป้องกันดังนี้:

1. ออกแบบและก่อสร้างอาคารให้ปลอดภัย

- ก่อสร้างและปรับปรุงอาคารให้แข็งแรงตามมาตรฐานการป้องกันแผ่นดินไหว รวมถึงเสริมโครงสร้างให้ทนทานต่อแรงสั่นสะเทือน
- ตรวจสอบและบำรุงรักษาโครงสร้างอาคารเป็นประจำ โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูงต่อแผ่นดินไหว

2. จัดทำแผนฉุกเฉินรับมือแผ่นดินไหว

- จัดทำแผนฉุกเฉินที่ระบุขั้นตอนการอพยพและจุดรวมพลเมื่อเกิดแผ่นดินไหว รวมถึงการสอนวิธีป้องกันตัวเองในขณะเกิดเหตุ เช่น การหลบใต้โต๊ะหรือเฟอร์นิเจอร์ที่มั่นคง
- ติดตั้งแผนที่แสดงเส้นทางอพยพและจุดรวมพลในทุกอาคาร

3. จัดเก็บวัสดุและอุปกรณ์อย่างปลอดภัย

- จัดเก็บวัสดุและอุปกรณ์ที่อาจล้มลงมาได้ในกรณีเกิดแผ่นดินไหว เช่น ชั้นวางหนังสือ ตู้เก็บของ ควรยึดติดกับผนังให้มั่นคง
- ไม่จัดวางสิ่งของหนักไว้บนชั้นสูง เพื่อป้องกันการตกหล่น

4. ติดตั้งอุปกรณ์ความปลอดภัย

- ติดตั้งอุปกรณ์ความปลอดภัย เช่น ถังดับเพลิง และอุปกรณ์ช่วยชีวิตอื่น ๆ ในบริเวณที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย และมีการตรวจสอบความพร้อมใช้งานเป็นประจำ
- ติดตั้งสัญญาณเตือนภัยและระบบไฟฉุกเฉินในอาคารเพื่อช่วยในการอพยพ

5. ฝึกอบรมและซ้อมแผนฉุกเฉินอย่างสม่ำเสมอ

- จัดการฝึกอบรมและฝึกซ้อมอพยพหนีภัยจากแผ่นดินไหวเป็นประจำอย่างน้อยปีละ 1-2 ครั้ง เพื่อให้ นักเรียนและบุคลากรคุ้นเคยกับแผนการอพยพ
- ให้ความรู้แก่บุคลากรและนักเรียนเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติตนในขณะเกิดแผ่นดินไหว เช่น การก้ม หมอบ ป้องกันศีรษะ และการอพยพอย่างปลอดภัย

6. ให้ความรู้แก่บุคลากรและนักเรียนเกี่ยวกับการเตรียมตัวรับมือแผ่นดินไหว

- จัดทำสื่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับแผ่นดินไหวและมาตรการความปลอดภัยในกรณีเกิดเหตุ รวมถึง อธิบายสาเหตุของแผ่นดินไหวและวิธีการรับมือ
- แนะนำการเตรียมตัวในชีวิตประจำวัน เช่น การจัดเตรียมอุปกรณ์ฉุกเฉินพื้นฐาน (เช่น ยา น้ำดื่ม อาหารแห้ง) และการจัดเตรียมสิ่งของที่จำเป็นในกรณีฉุกเฉิน

7. ตรวจสอบและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยเป็นระยะ

- ตรวจสอบและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยตามความเหมาะสม โดยอาจพิจารณาจากการฝึกซ้อม ฉุกเฉิน ผลการตรวจสอบอาคาร หรือคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญด้านความปลอดภัย

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เมื่อเกิดแผ่นดินไหวในโรงเรียน การดำเนินการช่วยเหลือที่รวดเร็วและเป็นระบบจะช่วยลดความเสี่ยงในการบาดเจ็บและการเสียชีวิต ดังนี้:

1. ประเมินสถานการณ์และเริ่มการปฏิบัติทันที

- เมื่อรู้สึกถึงการสั่นสะเทือน ให้ทุกคนรีบดำเนินการตามมาตรการ "ก้ม หมอบ ป้องกันศีรษะ" โดยหาที่ หลบภัยใต้โต๊ะหรือเฟอร์นิเจอร์ที่มั่นคง และใช้มือป้องกันศีรษะเพื่อลดความเสี่ยงจากสิ่งของตกหล่น
- หลีกเลี่ยงการอยู่ใกล้หน้าต่าง ตู้หนังสือ และสิ่งของที่อาจล้มใส่

2. แจ้งเตือนภัยและประสานงานภายใน

- ให้บุคลากรและครูในแต่ละห้องเรียนควบคุมการเคลื่อนไหวของนักเรียน ให้ทุกคนอยู่ในพื้นที่ปลอดภัย ภายในห้องเรียนจนกว่าการสั่นสะเทือนจะหยุด
- ใช้สัญญาณเตือนภัยหรือเสียงประกาศภายในโรงเรียน (ถ้ามี) เพื่อแจ้งสถานการณ์ให้ทุกคนทราบ

3. ปฏิบัติตามแผนฉุกเฉินและเส้นทางอพยพ

- หลังการสั่นสะเทือนหยุดลง ให้บุคลากรและนักเรียนอพยพไปยังจุดรวมพลนอกอาคารตามเส้นทางที่กำหนด โดยเดินอย่างมีระเบียบและหลีกเลี่ยงการวิ่งเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ
- ครูและบุคลากรตรวจสอบความเรียบร้อยในห้องเรียน ตรวจสอบรายชื่อที่นักเรียน และตรวจสอบให้แน่ใจว่าไม่มีใครตกค้างในอาคารก่อนออกจากพื้นที่

4. ช่วยเหลือผู้บาดเจ็บเบื้องต้น

- หากมีผู้ได้รับบาดเจ็บ ให้ทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้น เช่น ห้ามเลือด บรรเทาอาการเจ็บปวด และตรวจสอบการหายใจ หากบาดเจ็บสาหัสหรือหมดสติ ให้เคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บไปยังจุดที่ปลอดภัยและแจ้งขอความช่วยเหลือจากหน่วยกู้ภัย
- ใช้ยาหรืออุปกรณ์ปฐมพยาบาลเบื้องต้นจากชุดปฐมพยาบาลที่มีอยู่ในโรงเรียน

5. ป้องกันอันตรายจากการสูดดมฝุ่นหรือควัน

- หากมีฝุ่นหรือเศษหินที่เกิดจากการสันสะเทือน ให้ทุกคนใช้ผ้าหรือเสื้อผ้าชุบน้ำปิดจมูกและปากเพื่อป้องกันการสูดดมฝุ่น
- หลีกเลี่ยงการเดินผ่านพื้นที่ที่มีกลิ่นแก๊สหรือควัน หากได้กลิ่นให้รีบแจ้งเจ้าหน้าที่ทันที

6. รายงานสถานการณ์และขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานภายนอก

- แจ้งเหตุฉุกเฉินกับหน่วยกู้ภัยหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เจ้าหน้าที่ภายนอกมาช่วยเหลือและประเมินความเสียหาย
- ส่งข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนผู้บาดเจ็บ พื้นที่ที่เกิดความเสียหาย และสถานการณ์ที่อาจเสี่ยงต่อความปลอดภัยให้กับเจ้าหน้าที่

7. ตรวจสอบและจัดการความปลอดภัยในจุดรวมพล

- ครูและบุคลากรตรวจสอบจุดรวมพลและเช็คชื่อ เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนและบุคลากรทุกคนอยู่ในพื้นที่ปลอดภัย
- ให้ทุกคนอยู่ในจุดรวมพลจนกว่าจะได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ว่าปลอดภัยและสามารถกลับเข้าอาคารได้

มาตรการหลังเกิดเหตุ

หลังจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวสิ้นสุดลง โรงเรียนควรดำเนินการฟื้นฟูและประเมินความปลอดภัยเพื่อป้องกันอันตรายเพิ่มเติมและให้ความมั่นใจแก่ทุกฝ่าย ดังนี้:

1. ตรวจสอบความปลอดภัยของอาคารและสิ่งปลูกสร้าง

- ให้ผู้เชี่ยวชาญหรือวิศวกรตรวจสอบโครงสร้างของอาคาร เช่น ผนัง พื้น ฝ้าเพดาน เพื่อประเมินความเสียหายและความปลอดภัยก่อนที่จะอนุญาตให้กลับเข้าใช้งานอาคาร
- หากพบความเสียหายรุนแรงให้ปิดพื้นที่นั้นและไม่ให้บุคลากรเข้าใกล้จนกว่าจะซ่อมแซมเรียบร้อยแล้ว

2. ประเมินความปลอดภัยของอุปกรณ์และเฟอร์นิเจอร์ภายในอาคาร

- ตรวจสอบอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น ชั้นวางของ โต๊ะ เก้าอี้ ว่ามีความเสียหายหรือไม่ และจัดเก็บหรือซ่อมแซมเฟอร์นิเจอร์ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายหากใช้งานต่อ
- ตรวจสอบระบบไฟฟ้าและระบบน้ำประปา หากพบการเสียหาย ควรปิดการใช้งานชั่วคราวและซ่อมแซมทันที

3. ติดตามและดูแลสุขภาพของนักเรียนและบุคลากร

- ตรวจสอบสภาพร่างกายและจิตใจของนักเรียนและบุคลากรหลังเหตุการณ์ โดยเฉพาะผู้ที่อาจเกิดความเครียดหรืออาการตกใจ
- จัดให้มีนักจิตวิทยาหรือผู้เชี่ยวชาญด้านจิตใจให้คำปรึกษาแก่ผู้ที่ต้องการการดูแลทางจิตใจ

4. ให้ความรู้และสื่อสารกับผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้อง

- แจ้งผู้ปกครองเกี่ยวกับเหตุการณ์และมาตรการที่ดำเนินการหลังเกิดเหตุ เพื่อสร้างความมั่นใจว่ามีการดูแลความปลอดภัยในโรงเรียน
- จัดประชุมหรือส่งเอกสารสรุปถึงมาตรการป้องกันและการฟื้นฟูหลังแผ่นดินไหว

5. จัดทำรายงานและบันทึกข้อมูลเหตุการณ์

- จัดทำรายงานสรุปเหตุการณ์ รายละเอียดความเสียหาย จำนวนผู้บาดเจ็บ (ถ้ามี) และมาตรการที่ดำเนินการหลังเกิดเหตุ
- บันทึกข้อมูลและส่งรายงานให้ผู้บริหารโรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปใช้วิเคราะห์และปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยในอนาคต

6. ปรับปรุงแผนฉุกเฉินและเส้นทางอพยพ

- ประเมินแผนฉุกเฉินที่ใช้ในเหตุการณ์และปรับปรุงแผนตามข้อบกพร่องที่พบ เช่น เส้นทางอพยพที่ต้องปรับให้เหมาะสมหรือการจัดเตรียมจุดรวมพล
- แก้ไขแผนและให้ความรู้แก่บุคลากรเกี่ยวกับการปรับปรุงเพื่อเตรียมพร้อมรับมือหากเกิดเหตุซ้ำ

7. ซ่อมแซมและฟื้นฟูพื้นที่ที่ได้รับความเสียหาย

- ทำความสะอาดและซ่อมแซมพื้นที่ที่เสียหาย เช่น ทาสีใหม่ ซ่อมแซมพื้น หรือเปลี่ยนชิ้นส่วนที่ชำรุดในอาคาร
- คำนึงสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมและปลอดภัยสำหรับการเรียนการสอนและการใช้งานโดยเร็วที่สุด

8. ฝึกอบรมและฝึกซ้อมการรับมือเหตุแผ่นดินไหวเพิ่มเติม

- จัดการฝึกซ้อมอพยพในกรณีเกิดแผ่นดินไหวอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ทุกคนมีความคุ้นเคยกับแผนการอพยพ
- ให้ความรู้และทบทวนวิธีการปฏิบัติตนที่เหมาะสมในกรณีเกิดแผ่นดินไหว เช่น การหลบใต้โต๊ะ การปิดปากป้องกันฝุ่น และการอพยพที่ปลอดภัย

วาทภัย

นิยาม

วาทภัย หมายถึง ภัยพิบัติที่เกิดจากพายุหรือลมแรงที่มีความเร็วสูงกว่าปกติ ซึ่งอาจทำให้เกิดความเสียหายต่ออาคารบ้านเรือน ต้นไม้ ระบบสาธารณูปโภค และส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยของบุคคลในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ วาทภัยอาจรวมถึงพายุฤดูร้อน พายุหมุนเขตร้อน และพายุลมแรงในฤดูหนาว

มาตรการการป้องกันเหตุ

เพื่อเตรียมความพร้อมและป้องกันความเสี่ยงจากวาทภัยในโรงเรียน ควรดำเนินมาตรการป้องกันดังนี้:

1. เสริมความแข็งแรงของอาคารและสิ่งปลูกสร้าง

- ตรวจสอบโครงสร้างอาคารให้แข็งแรงและทนทาน โดยเฉพาะหลังคาและกระจกหน้าต่าง ควรติดตั้งอุปกรณ์เสริมเพื่อยึดให้อยู่ในสภาพมั่นคง
- ติดตั้งแผงกันลมหรือวัสดุป้องกันลมที่บริเวณประตูและหน้าต่างในพื้นที่ที่มีความเสี่ยง

2. ตรวจสอบและจัดเก็บสิ่งของที่อาจก่อให้เกิดอันตราย

- จัดเก็บสิ่งของที่อาจถูกลมพัดปลิวได้ เช่น แผ่นป้าย ป้ายโฆษณา และอุปกรณ์กีฬาภายนอกให้อยู่ในที่ปลอดภัยเมื่อมีการแจ้งเตือนวาทภัย

3. จัดทำแผนฉุกเฉินสำหรับวาทภัย

- จัดทำแผนฉุกเฉินที่ระบุขั้นตอนการอพยพนักเรียนและบุคลากรไปยังพื้นที่ปลอดภัยภายในอาคารเมื่อมีการแจ้งเตือนวาทภัย
- ติดตั้งป้ายบอกเส้นทางอพยพและกำหนดจุดรวมพลในพื้นที่ที่ปลอดภัยจากลมแรง

4. ให้ความรู้และฝึกอบรมบุคลากรและนักเรียน

- ให้ความรู้แก่บุคลากรและนักเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในขณะเกิดวาทภัย เช่น การอยู่ห่างจากหน้าต่าง การปิดประตูให้แน่น และการหมอบต่ำในพื้นที่ปลอดภัย
- จัดการฝึกซ้อมอพยพและการปฏิบัติตนเมื่อเกิดวาทภัยอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ทุกคนมีความพร้อม

5. ติดตามประกาศแจ้งเตือนภัยและจัดการตามความเหมาะสม

- ติดตามข่าวสารและประกาศแจ้งเตือนจากกรมอุตุนิยมวิทยาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อเตรียมการและแจ้งเตือนบุคลากรและนักเรียน
- ประกาศให้ทุกคนทราบถึงการเตรียมพร้อม เช่น ให้อยู่เข้าไปในอาคารที่ปลอดภัยและเตรียมตัวตามแผนฉุกเฉินเมื่อมีการแจ้งเตือนลมแรง

6. เตรียมพร้อมอุปกรณ์ฉุกเฉินและการติดต่อสื่อสาร

- เตรียมพร้อมอุปกรณ์ฉุกเฉิน เช่น ไฟฉาย ชุดปฐมพยาบาล และอุปกรณ์สื่อสารที่พร้อมใช้งานในกรณีที่เกิดเหตุขัดข้องจากวาทภัย

- จัดให้มีหมายเลขโทรศัพท์ฉุกเฉินและช่องทางการสื่อสารกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ศูนย์ความปลอดภัย กระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยกู้ภัยในพื้นที่

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เมื่อเกิดอุบัติเหตุในโรงเรียน การช่วยเหลืออย่างรวดเร็วและมีระบบจะช่วยลดความเสี่ยงและเพิ่มความปลอดภัย ดังนี้:

1. แจ้งเตือนและนำทุกคนไปยังพื้นที่ปลอดภัย

- เมื่อมีสัญญาณเตือนภัยหรือเริ่มรู้สึกถึงลมแรง ให้แจ้งเตือนนักเรียนและบุคลากรให้หยุดกิจกรรมกลางแจ้งทันที และรีบเข้าไปยังอาคารที่มั่นคง
- นำทุกคนไปยังพื้นที่ปลอดภัยภายในอาคาร เช่น ห้องที่ไม่มีหน้าต่างหรือบริเวณที่ห่างจากกระจก

2. ให้ทุกคนอยู่ในท่าปลอดภัย

- แนะนำให้นักเรียนและบุคลากรหมอบลงและใช้มือป้องศีรษะ เพื่อป้องกันตัวจากเศษสิ่งของที่อาจปลิวมาทางหน้าต่างหรือประตู
- หากอยู่ใกล้หน้าต่าง ให้หาที่หลบหรืออยู่ในมุมห้องที่ห่างจากกระจก เพื่อลดความเสี่ยงจากกระจกแตก

3. ปิดประตูและหน้าต่างให้แน่น

- บุคลากรที่อยู่ใกล้ประตูและหน้าต่างควรปิดล็อกให้แน่น เพื่อป้องกันไม่ให้ลมพัดเปิดหรือสิ่งของปลิวเข้ามาภายในอาคาร
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการปิดผ้าม่านหรือใช้วัสดุป้องกันหากกระจกแตก

4. หลีกเลี่ยงการใช้ลิฟต์

- ห้ามใช้ลิฟต์ขณะเกิดอุบัติเหตุ เพราะอาจเกิดไฟฟ้าช็อตช็อก ทำให้ติดค้างในลิฟต์ได้ ควรใช้บันไดแทนหากจำเป็นต้องย้ายชั้นภายในอาคาร

5. ดูแลผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ

- ครูและบุคลากรควรให้ความช่วยเหลือเด็กเล็ก ผู้สูงอายุ หรือผู้ที่มีความต้องการพิเศษ ให้เคลื่อนย้ายไปยังพื้นที่ปลอดภัยและอยู่ในความดูแลอย่างใกล้ชิด

6. ตรวจสอบและระมัดระวังสิ่งนี้อาจก่อให้เกิดอันตรายภายในอาคาร

- หากมีเฟอร์นิเจอร์ที่อาจเคลื่อนย้ายได้ง่าย เช่น ชั้นวางของหรือโต๊ะขนาดใหญ่ ควรระมัดระวังและให้บุคลากรเฝ้าระวังเพื่อป้องกันการล้มลง
- เคลื่อนย้ายสิ่งของขนาดใหญ่ที่อาจล้มใส่นักเรียนไปยังพื้นที่ปลอดภัย

7. สื่อสารและประสานงานกับหน่วยงานภายนอก

- หากจำเป็นต้องติดต่อหน่วยงานฉุกเฉิน เช่น ศูนย์ความปลอดภัย กระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยกู้ภัยในพื้นที่ เพื่อขอความช่วยเหลือ
- รายงานสถานการณ์และจำนวนผู้ที่อยู่ในความเสี่ยงเพื่อให้หน่วยงานภายนอกสามารถเตรียมการช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสม

8. ติดตามประกาศสถานการณ์จนกว่าภัยจะสิ้นสุด

- ติดตามประกาศจากกรมอุตุนิยมวิทยาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อทราบสถานการณ์ของวาตภัย และปฏิบัติตามคำแนะนำจากหน่วยงาน
- ห้ามออกจากที่หลบภัยจนกว่าจะได้รับการยืนยันว่าปลอดภัยและวาตภัยได้สิ้นสุดลง

มาตรการหลังเกิดเหตุ

หลังจากเหตุวาตภัยสิ้นสุดลง โรงเรียนควรดำเนินการฟื้นฟูและประเมินความปลอดภัยเพื่อลดความเสี่ยงในอนาคต ดังนี้:

1. ตรวจสอบความเสียหายของอาคารและสิ่งปลูกสร้าง

- ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบโครงสร้างของอาคาร เช่น หลังคา หน้าต่าง ประตู เพื่อประเมินว่ามีความเสียหายหรือไม่ โดยเฉพาะในส่วนที่ได้รับผลกระทบจากลมแรง
- หากพบความเสียหายที่อาจก่อให้เกิดอันตราย ให้ทำการซ่อมแซมหรือปิดพื้นที่นั้นจนกว่าจะแก้ไขเรียบร้อยแล้ว

2. ตรวจสอบความปลอดภัยของอุปกรณ์และเฟอร์นิเจอร์

- ตรวจสอบเฟอร์นิเจอร์และอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น โต๊ะ เก้าอี้ และชั้นวางของ ว่ายังอยู่ในสภาพปลอดภัยหรือไม่ หากพบอุปกรณ์ที่ชำรุดควรทำการซ่อมแซมหรือเปลี่ยนใหม่
- ตรวจสอบระบบไฟฟ้าและน้ำประปาภายในอาคาร เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีความเสียหายที่อาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุเพิ่มเติม

3. ทำความสะอาดและฟื้นฟูบริเวณที่ได้รับผลกระทบ

- เก็บกวาดเศษสิ่งของที่ปลิวมาในบริเวณโรงเรียน และทำความสะอาดพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากวาตภัย เช่น เศษกระจกหรือเศษวัสดุต่าง ๆ
- คินสภาพแวดล้อมการเรียนการสอนให้พร้อมใช้งานโดยเร็วเพื่อให้นักเรียนกลับมาเรียนได้ตามปกติ

4. ติดตามอาการและดูแลสุขภาพของนักเรียนและบุคลากร

- หากมีนักเรียนหรือบุคลากรได้รับบาดเจ็บหรือมีอาการตกใจ ให้ตรวจสอบและดูแลสุขภาพของพวกเขาอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะการให้คำปรึกษาทางจิตใจในกรณีที่ต้องการการสนับสนุน
- จัดหานักจิตวิทยาหรือผู้เชี่ยวชาญด้านจิตใจเพื่อให้คำปรึกษาแก่ผู้ที่อาจได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์

5. รายงานความเสียหายและประเมินการตอบสนอง

- จัดทำรายงานสรุปเหตุการณ์ รายละเอียดความเสียหาย จำนวนผู้ได้รับผลกระทบ และมาตรการที่ดำเนินการหลังเกิดเหตุ
- ประเมินประสิทธิภาพของแผนฉุกเฉินและการตอบสนองระหว่างเหตุการณ์ เพื่อวางแผนปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยในอนาคต

6. สื่อสารกับผู้ปกครองและชุมชน

- แจ้งผู้ปกครองเกี่ยวกับเหตุการณ์และมาตรการที่ดำเนินการหลังเกิดเหตุ เพื่อให้ผู้ปกครองรับทราบว่ามี การดูแลความปลอดภัยอย่างเหมาะสม
- รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้ปกครองเกี่ยวกับการพัฒนามาตรการความปลอดภัย

7. ปรับปรุงและซ่อมแผนฉุกเฉินรับมือवादภัย

- ทบทวนและปรับปรุงแผนฉุกเฉินและแนวทางการปฏิบัติตนในกรณีเกิดवादภัย โดยเรียนรู้จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันและการตอบสนอง
- จัดการฝึกซ้อมอพยพและการรับมือवादภัยเป็นประจำ เพื่อให้นักเรียนและบุคลากรมีความพร้อมในอนาคต

อุทกภัย

นิยาม

อุทกภัย หมายถึง ภัยพิบัติที่เกิดจากการมีปริมาณน้ำมากเกินไปกว่าปกติ ทำให้น้ำท่วมบริเวณพื้นดินหรือสิ่งก่อสร้าง อันเป็นผลมาจากฝนตกหนัก การล้นของแม่น้ำ การปล่อยน้ำจากเขื่อน หรือการที่น้ำไม่สามารถระบายได้ทัน ซึ่งส่งผลให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน อาคาร และสภาพแวดล้อมในบริเวณที่น้ำท่วม รวมถึงมีผลกระทบต่อ การดำเนินชีวิตและความปลอดภัยของผู้คน

มาตรการการป้องกันเหตุ

เพื่อป้องกันและลดผลกระทบจากอุทกภัยในโรงเรียน โรงเรียนควรดำเนินการป้องกันดังนี้:

1. จัดทำแผนฉุกเฉินสำหรับอุทกภัย

- จัดทำแผนฉุกเฉินที่ระบุขั้นตอนการอพยพนักเรียนและบุคลากรในกรณีเกิดน้ำท่วม รวมถึงกำหนดพื้นที่ปลอดภัยภายในโรงเรียนสำหรับการหลบภัย
- จัดเตรียมแผนที่แสดงเส้นทางอพยพและจุดรวมพลในกรณีเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน และทำให้บุคลากรทุกคนทราบถึงแผนฉุกเฉินนี้

2. ติดตามข่าวสารและประกาศเตือนภัย

- ติดตามข่าวสารและประกาศเตือนภัยจากกรมอุตุนิยมวิทยาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด เพื่อให้สามารถเตรียมความพร้อมและแจ้งเตือนนักเรียนและบุคลากรได้ทันที
- จัดให้มีการสื่อสารที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพเพื่อแจ้งเตือนบุคลากร นักเรียน และผู้ปกครองในกรณีที่มีความเสี่ยงเกิดอุทกภัย

3. ปรับปรุงสภาพแวดล้อมและระบบระบายน้ำ

- ตรวจสอบและทำความสะอาดระบบระบายน้ำรอบโรงเรียนเป็นประจำ เพื่อป้องกันการอุดตันและช่วยให้ระบายน้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- ปรับปรุงพื้นที่รอบโรงเรียนให้มีการป้องกันน้ำท่วม เช่น การสร้างกำแพงหรือแนวกันน้ำชั่วคราวในกรณีที่โรงเรียนตั้งอยู่ในพื้นที่เสี่ยง

4. จัดเตรียมอุปกรณ์และสิ่งของสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉิน

- จัดเตรียมอุปกรณ์ฉุกเฉิน เช่น ไฟฉาย วิทยุแบบพกพา ชุดปฐมพยาบาล อาหารแห้ง และน้ำดื่มสะอาด ให้พร้อมใช้งานในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน

- จัดเตรียมเสื้อชูชีพหรืออุปกรณ์ช่วยชีวิตสำหรับนักเรียนและบุคลากร โดยเฉพาะในพื้นที่เสี่ยงต่อน้ำท่วมสูง

5. จัดการฝึกซ้อมอพยพและการปฏิบัติตนในสถานการณ์อุทกภัย

- จัดการฝึกซ้อมอพยพในกรณีเกิดอุทกภัยเป็นประจำอย่างน้อยปีละ 1-2 ครั้ง เพื่อให้นักเรียนและบุคลากรมีความคุ้นเคยกับแผนการอพยพและความพร้อมในการปฏิบัติตนเมื่อเกิดเหตุ
- ให้ความรู้แก่นักเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติตนเมื่อเกิดน้ำท่วม เช่น การอยู่ห่างจากแหล่งน้ำ การหลีกเลี่ยงพื้นที่ที่มีน้ำท่วมสูง และการฟังคำสั่งจากครูผู้ดูแล

6. ควบคุมการใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้าในกรณีฉุกเฉิน

- กำหนดให้มีการปิดระบบไฟฟ้าในอาคารที่เสี่ยงต่อน้ำท่วม เพื่อป้องกันการเกิดไฟฟ้ารั่วหรืออุบัติเหตุที่เกี่ยวข้องกับไฟฟ้าในระหว่างเกิดน้ำท่วม
- แจ้งเตือนบุคลากรให้ระมัดระวังการใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าในช่วงที่มีน้ำท่วมและให้มั่นใจว่าอุปกรณ์ทั้งหมดปิดอยู่เมื่อไม่ได้ใช้งาน

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เมื่อเกิดอุทกภัยในโรงเรียน การช่วยเหลือที่รวดเร็วและเป็นระบบจะช่วยลดความเสี่ยงและเพิ่มความปลอดภัย ดังนี้:

1. แจ้งเตือนและอพยพไปยังพื้นที่ปลอดภัย

- ใช้ระบบแจ้งเตือนฉุกเฉินเพื่อแจ้งให้นักเรียนและบุคลากรทราบว่ากำลังเกิดอุทกภัย และให้ทุกคนรีบอพยพไปยังพื้นที่ปลอดภัยภายในโรงเรียนที่กำหนดไว้ในแผนฉุกเฉิน เช่น ชั้นบนของอาคาร
- ครูและบุคลากรควบคุมนักเรียนให้เดินตามเส้นทางอพยพที่กำหนดไว้ โดยไม่วิ่งและหลีกเลี่ยงพื้นที่น้ำท่วมขัง

2. ให้ทุกคนอยู่ในพื้นที่ที่ปลอดภัยและรอคำสั่งต่อไป

- เมื่อนักเรียนและบุคลากรอยู่ในจุดปลอดภัย ให้ครูหรือผู้ดูแลตรวจสอบจำนวนคนในความรับผิดชอบ และจัดให้ทุกคนอยู่ในพื้นที่ที่ปลอดภัยต่อการเคลื่อนย้ายหากสถานการณ์รุนแรงขึ้น
- หลีกเลี่ยงการออกจากพื้นที่ปลอดภัยจนกว่าจะได้รับคำสั่งจากเจ้าหน้าที่หรือบุคลากรที่มีอำนาจในการควบคุมสถานการณ์

3. ปิดระบบไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้าเพื่อป้องกันไฟฟ้ารั่ว

- เจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ปิดระบบไฟฟ้าในอาคารที่น้ำเริ่มเข้าถึง เพื่อป้องกันการเกิดไฟฟ้ารั่วหรืออุบัติเหตุจากไฟฟ้า
- ห้ามใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าทุกชนิดในพื้นที่น้ำท่วมเพื่อลดความเสี่ยงจากการสัมผัสไฟฟ้า

4. ดูแลและช่วยเหลือผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ

- ให้ครูและบุคลากรช่วยเหลือเด็กเล็ก ผู้สูงอายุ และผู้ที่มีข้อจำกัดในการเคลื่อนไหว ให้เคลื่อนย้ายไปยังพื้นที่ปลอดภัยและอยู่ในความดูแลอย่างใกล้ชิด
- เตรียมอุปกรณ์ช่วยเหลือพิเศษ เช่น เสื่อชูชีพและเชือกสำหรับช่วยในการอพยพในกรณีที่มีน้ำท่วมสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

5. ให้คำแนะนำในการป้องกันตัวเองระหว่างอุทกภัย

- แนะนำให้นักเรียนและบุคลากรนั่งรออยู่ในพื้นที่ปลอดภัย ห้ามเล่นน้ำหรือสัมผัสน้ำที่ท่วมขัง เพราะอาจปนเปื้อนสิ่งสกปรกหรือสารเคมี
- ให้ใช้ผ้าปิดจมูกและปากหากมีการระบายอากาศที่ไม่ดี และดูแลการระบายอากาศภายในอาคารให้เหมาะสม

6. จัดการสื่อสารและขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานภายนอก

- ติดต่อหน่วยงานฉุกเฉิน เช่น กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยหรือหน่วยงานกู้ภัยในพื้นที่ เพื่อขอความช่วยเหลือหากสถานการณ์รุนแรงหรือจำเป็นต้องอพยพเพิ่มเติม
- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนคนที่อยู่ในโรงเรียน สถานะความปลอดภัย และความต้องการเพิ่มเติมให้กับหน่วยงานที่มาช่วยเหลือ

7. ติดตามประกาศและสถานการณ์อย่างใกล้ชิด

- ติดตามประกาศจากกรมอุตุนิยมวิทยาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด และปฏิบัติตามคำแนะนำของหน่วยงานนั้น ๆ
- ห้ามออกจากที่ปลอดภัยจนกว่าจะได้รับการยืนยันว่าสามารถออกได้อย่างปลอดภัย

8. ตรวจสอบสภาพและอาการของนักเรียนและบุคลากร

- ครูและบุคลากรตรวจสอบสภาพและอาการของนักเรียนทุกคน หากมีใครแสดงอาการป่วยหรืออ่อนเพลีย ให้ทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้นและดูแลให้ได้รับการช่วยเหลืออย่างเหมาะสม
- จัดให้มีชุดปฐมพยาบาลพร้อมยาและอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับผู้ที่ต้องการการดูแลทางการแพทย์

มาตรการหลังเกิดเหตุ

หลังจากเหตุอุทกภัยสิ้นสุดลง โรงเรียนควรดำเนินมาตรการฟื้นฟูและประเมินความปลอดภัยเพื่อลดผลกระทบและป้องกันการเกิดเหตุซ้ำ ดังนี้:

1. ตรวจสอบความเสียหายของอาคารและสิ่งปลูกสร้าง

- ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบสภาพของอาคาร โครงสร้าง พื้น และผนัง เพื่อประเมินความเสียหายและตรวจสอบว่าพร้อมสำหรับการใช้งานหรือไม่
- ซ่อมแซมหรือปิดพื้นที่ที่มีความเสี่ยงต่อความปลอดภัย เช่น พื้นที่ที่น้ำกัดเซาะหรือท่อระบายน้ำอุดตัน เพื่อป้องกันปัญหาในอนาคต

2. ตรวจสอบระบบไฟฟ้าและอุปกรณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน

- ตรวจสอบระบบไฟฟ้าโดยละเอียดเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีส่วนใดที่เสียหายหรือเป็นอันตรายจากการสัมผัส น้ำ
- ตรวจสอบและซ่อมแซมอุปกรณ์ไฟฟ้า เช่น ปลั๊กไฟ และเครื่องใช้ไฟฟ้าที่อาจเสียหายจากน้ำท่วมก่อนการใช้งานใหม่

3. ทำความสะอาดและฟื้นฟูพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ

- ทำความสะอาดพื้นที่ที่น้ำท่วม รวมถึงพื้น ผนัง เพอร์นิเจอร์ และอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อป้องกันการปนเปื้อนของเชื้อโรคหรือสารเคมีที่อาจมาจากน้ำท่วม
- ตรวจสอบและทำความสะอาดระบบระบายน้ำให้สามารถใช้งานได้ตามปกติ และป้องกันการอุดตันในอนาคต

4. ดูแลสุขภาพของนักเรียนและบุคลากร

- ตรวจสอบอาการของนักเรียนและบุคลากรที่อาจได้รับผลกระทบจากอุทกภัย เช่น การสัมผัสน้ำสกปรก โรคติดเชื้อ หรือปัญหาทางสุขภาพจิต
- จัดให้มีการให้คำปรึกษาทางจิตใจสำหรับนักเรียนและบุคลากรที่อาจเกิดความเครียดหรือวิตกกังวลหลังเหตุการณ์

5. ประเมินและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย

- ทบทวนมาตรการที่ใช้ในเหตุการณ์ และปรับปรุงแผนฉุกเฉินเพื่อให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยเรียนรู้จากปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างอุทกภัย
- ปรับปรุงหรือเพิ่มการเตรียมพร้อมสำหรับเหตุการณ์น้ำท่วมในอนาคต เช่น การเสริมกำลังแนวกันน้ำ การเพิ่มอุปกรณ์ช่วยชีวิต และการปรับแผนการอพยพ

6. จัดทำรายงานและบันทึกข้อมูลเหตุการณ์

- จัดทำรายงานสรุปเหตุการณ์อุทกภัย รายละเอียดความเสียหาย จำนวนผู้ได้รับผลกระทบ และมาตรการที่ดำเนินการหลังเกิดเหตุ
- ส่งรายงานให้ผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อประเมินและวางแผนการป้องกันในอนาคต

7. สื่อสารกับผู้ปกครองและชุมชน

- แจ้งผู้ปกครองเกี่ยวกับเหตุการณ์และมาตรการที่โรงเรียนได้ดำเนินการหลังเกิดอุทกภัย เพื่อสร้างความมั่นใจในการดูแลความปลอดภัยในโรงเรียน
- รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้ปกครองและชุมชนเกี่ยวกับการพัฒนามาตรการความปลอดภัยเพิ่มเติม

8. ฝึกซ้อมและเพิ่มความรู้เรื่องการป้องกันอุทกภัย

- จัดการฝึกซ้อมและให้ความรู้แก่นักเรียนและบุคลากรเกี่ยวกับการป้องกันและการเตรียมพร้อมรับมืออุทกภัย เพื่อให้ทุกคนมีความรู้และความพร้อมในการปฏิบัติตนเมื่อเกิดเหตุ
- ส่งเสริมให้บุคลากรและนักเรียนรู้จักการใช้อุปกรณ์ช่วยชีวิตและการปฐมพยาบาลเบื้องต้น

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

เมื่อเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติ เช่น อัคคีภัย แผ่นดินไหว วาตภัย หรืออุทกภัย คุณสามารถติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความช่วยเหลือดังนี้:

1. กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย (ปภ.)

- **หน้าที่:** ประสานงานและให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติทั่วประเทศ
- **เบอร์ติดต่อ:** 1784 (ตลอด 24 ชั่วโมง)

2. สภากาชาดไทย

- **หน้าที่:** ให้ความช่วยเหลือด้านการแพทย์และบรรเทาทุกข์แก่ผู้ประสบภัย
- **เบอร์ติดต่อ:** 1664

3. มูลนิธิกระจกเงา

- **หน้าที่:** ช่วยเหลือและฟื้นฟูผู้ประสบภัย รวมถึงจัดหาอุปกรณ์และสิ่งของจำเป็น
- **เบอร์ติดต่อ:** 02-973-2236-7

4. ศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติ

- **หน้าที่:** เผ่าระวังและแจ้งเตือนภัยพิบัติทางธรรมชาติ
- **เบอร์ติดต่อ:** 02-399-4114

5. สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กรุงเทพมหานคร

- **หน้าที่:** ให้ความช่วยเหลือและประสานงานในกรุงเทพมหานคร
- **เบอร์ติดต่อ:** 199

6. กรมอุตุนิยมวิทยา

- **หน้าที่:** ให้ข้อมูลพยากรณ์อากาศและแจ้งเตือนภัยธรรมชาติ
- **เบอร์ติดต่อ:** 1182

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

การจัดการและป้องกันภัยพิบัติทางธรรมชาติในประเทศไทยมีการกำหนดกฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้องหลายฉบับ เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับมาตรฐานสากล ดังนี้:

1. พระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550

- **เนื้อหา:** กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย รวมถึงการจัดตั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบและการประสานงานระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ
- **หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง:** กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย (ปภ.)

2. พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2554

- **เนื้อหา:** กำหนดมาตรฐานและข้อกำหนดในการจัดตั้งและดำเนินงานของโรงเรียนเอกชน รวมถึงมาตรการความปลอดภัยและการป้องกันอุบัติเหตุภายในโรงเรียน

- **หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง:** สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน
- 3. **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม**
 - **เนื้อหา:** วางรากฐานการจัดการศึกษาในประเทศไทย รวมถึงการกำหนดมาตรการความปลอดภัยในโรงเรียน
 - **หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง:** กระทรวงศึกษาธิการ
- 4. **พระราชบัญญัติการป้องกันและระงับอัคคีภัย พ.ศ. 2542**
 - **เนื้อหา:** กำหนดมาตรการและวิธีการในการป้องกันและระงับอัคคีภัย รวมถึงการจัดตั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบ
 - **หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง:** กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- 5. **นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2558-2562**
 - **เนื้อหา:** กำหนดแนวทางและมาตรการในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในระดับชาติ
 - **หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง:** กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

อุบัติเหตุจากสัตว์ทำร้าย

นิยาม

อุบัติเหตุจากสัตว์ทำร้าย หมายถึง เหตุการณ์ที่บุคคลได้รับบาดเจ็บหรืออันตรายจากการถูกสัตว์กัด ข่วน หรือตอย ซึ่งอาจเกิดจากสัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า หรือสัตว์มีพิษ โดยการโจมตีหรือพฤติกรรมของสัตว์เหล่านี้สามารถส่งผลกระทบต่อสุขภาพร่างกายและจิตใจ รวมถึงอาจทำให้เกิดการติดเชื้อหรืออาการแพ้

มาตรการการป้องกันเหตุ

เพื่อป้องกันเหตุการณ์ที่นักเรียนหรือบุคลากรได้รับบาดเจ็บจากสัตว์ทำร้าย โรงเรียนควรดำเนินการมาตรการป้องกันดังนี้:

1. ควบคุมพื้นที่และสภาพแวดล้อมในโรงเรียน

- ตรวจสอบและทำความสะอาดพื้นที่ต่าง ๆ ของโรงเรียนเป็นประจำ เช่น สวน สนามเด็กเล่น และบริเวณรอบ ๆ อาคาร เพื่อให้ปลอดภัยจากสัตว์อันตราย เช่น สุนัขจรจัด งู และแมลงมีพิษ
- ติดตั้งรั้วหรือแนวกันเพื่อป้องกันสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ป่าเข้ามาในบริเวณโรงเรียน โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีต้นไม้หรือพุ่มไม้หนาแน่น

2. จัดการกับขยะและแหล่งอาหาร

- จัดเก็บขยะให้เรียบร้อยและปิดฝากลังขยะให้มิดชิด เพื่อไม่ให้เป็นแหล่งดึงดูดสัตว์จรจัดหรือสัตว์มีพิษ
- ควบคุมการเก็บอาหารในห้องครัวหรือโรงอาหารอย่างเหมาะสม เพื่อป้องกันไม่ให้สัตว์ เช่น หนูหรือแมลงต่าง ๆ เข้ามาใกล้

3. ให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและปฏิบัติตนอย่างเหมาะสม

- ให้ความรู้แก่นักเรียนและบุคลากรเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติตนเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกสัตว์ทำร้าย เช่น การไม่เหยยหรือเข้าใกล้สัตว์ที่ไม่รู้จัก และการอยู่ห่างจากสัตว์จรจัด
- สอนวิธีสังเกตสัตว์มีพิษที่อาจพบในพื้นที่ เช่น งูหรือแมลงมีพิษ และวิธีปฏิบัติตนในกรณีที่พบเห็นสัตว์ดังกล่าว

4. จัดเตรียมอุปกรณ์ป้องกันและอุปกรณ์ปฐมพยาบาล

- จัดเตรียมชุดปฐมพยาบาลเบื้องต้น เช่น ยารักษาแผล ยาทาแก้พิษแมลง และอุปกรณ์ปฐมพยาบาลอื่น ๆ ให้พร้อมใช้งาน
- ควรมีอุปกรณ์ฉุกเฉิน เช่น ถุงมือ หรืออุปกรณ์จับสัตว์ เพื่อให้บุคลากรสามารถจัดการกับสัตว์ที่อาจเป็นอันตรายได้อย่างปลอดภัย

5. จัดทำแผนฉุกเฉินและการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

- จัดทำแผนฉุกเฉินที่ระบุขั้นตอนการดูแลและการให้ความช่วยเหลือหากเกิดเหตุการณ์นักเรียนหรือบุคลากรถูกสัตว์ทำร้าย
- ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สถานีอนามัยหรือหน่วยกู้ภัย เพื่อขอความช่วยเหลือในกรณีฉุกเฉินหรือเพื่อจัดการสัตว์จรจัดที่เข้ามาในพื้นที่

6. การฝึกอบรมและซ้อมแผนรับมือเหตุฉุกเฉิน

- จัดการฝึกอบรมและฝึกซ้อมเกี่ยวกับวิธีการปฐมพยาบาลเบื้องต้นสำหรับอุบัติเหตุที่เกิดจากสัตว์ทำร้าย ให้บุคลากรมีความพร้อมในการดูแลนักเรียนในกรณีฉุกเฉิน
- ฝึกซ้อมการอพยพหรือการปฏิบัติตนเมื่อมีสัตว์อันตรายเข้ามาในบริเวณโรงเรียน

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่มีนักเรียนหรือบุคลากรถูกสัตว์ทำร้าย การช่วยเหลืออย่างรวดเร็วและเป็นระบบจะช่วยลดอันตรายและผลกระทบ ดังนี้:

1. ประเมินสถานการณ์และป้องกันอันตรายเพิ่มเติม

- นำผู้ที่ถูกสัตว์ทำร้ายออกจากพื้นที่ที่อาจมีสัตว์เพิ่มเติมทันที และตรวจสอบบริเวณเพื่อป้องกันการโจมตีซ้ำ
- แจ้งให้บุคลากรทราบถึงเหตุการณ์เพื่อให้ทุกคนอยู่ห่างจากบริเวณดังกล่าว และประสานกับเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการฝึกอบรมในการจัดการสัตว์

2. ปฐมพยาบาลเบื้องต้นตามลักษณะของอุบัติเหตุ

- สำหรับการกัด ข่วน หรือตอย: ล้างบาดแผลด้วยน้ำสะอาดและสบู่เพื่อลดการติดเชื้อ จากนั้นทำการฆ่าเชื้อแผลด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อและปิดแผลด้วยผ้าก๊อซ
- กรณีถูกสัตว์มีพิษกัดหรือตอย: ให้ผู้บาดเจ็บนั่งนิ่ง ๆ เพื่อลดการแพร่กระจายของพิษ ใช้ผ้าพันแผลปิดเหนือบริเวณที่ถูกกัด แล้วรีบนำส่งโรงพยาบาลหรือเรียกหน่วยกู้ภัยทันที

3. ป้องกันการแพร่กระจายของพิษและอาการแพ้

- หากผู้บาดเจ็บมีอาการแพ้ เช่น หายใจลำบาก ให้รีบใช้ยาแก้แพ้ (ถ้ามี) และรีบพาผู้บาดเจ็บไปพบแพทย์ทันที
- ห้ามให้ผู้บาดเจ็บเคลื่อนไหวส่วนที่ถูกกัดหรือตอยเกินความจำเป็น เพื่อลดการแพร่กระจายของพิษ

4. แจ้งผู้ปกครองและประสานหน่วยกู้ภัยหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

- แจ้งเหตุการณ์แก่ผู้ปกครองของนักเรียนที่ได้รับบาดเจ็บ เพื่อให้ทราบถึงสถานการณ์และแผนการดูแล
- ติดต่อหน่วยกู้ภัยหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สถานีอนามัยหรือศูนย์ควบคุมสัตว์ในพื้นที่ เพื่อจัดการกับสัตว์ที่เป็นอันตรายหรือเพื่อขอความช่วยเหลือเพิ่มเติม

5. การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บไปยังสถานพยาบาล

- ในกรณีที่บาดเจ็บสาหัสหรือถูกสัตว์มีพิษกัด ควรพาผู้บาดเจ็บไปยังสถานพยาบาลที่ใกล้ที่สุดทันที โดยระมัดระวังการเคลื่อนไหวเพื่อไม่ให้พิษแพร่กระจาย

6. จัดการกับสัตว์ที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุอย่างปลอดภัย

- หากสามารถทำได้โดยปลอดภัย ให้นำสัตว์ที่ทำร้ายผู้บาดเจ็บไปให้เจ้าหน้าที่เพื่อตรวจสอบและป้องกันการแพร่เชื้อ เช่น โรคพิษสุนัขบ้า
- หากเป็นสัตว์มีพิษหรือสัตว์จรจัด ควรแจ้งหน่วยควบคุมสัตว์เพื่อจัดการอย่างเหมาะสม

7. ติดตามดูแลและให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติม

- ติดตามอาการของผู้บาดเจ็บอย่างใกล้ชิด รวมถึงตรวจสอบว่าได้รับวัคซีนที่จำเป็น เช่น วัคซีนป้องกันพิษสุนัขบ้าและบาดทะยัก
- ให้การสนับสนุนทางจิตใจแก่ผู้บาดเจ็บและนักเรียนที่อาจรู้สึกหวาดกลัว เพื่อช่วยฟื้นฟูสภาพจิตใจหลังเหตุการณ์

มาตรการหลังเกิดเหตุ

หลังจากเกิดเหตุการณ์สัตว์ทำร้าย ควรดำเนินการฟื้นฟูและประเมินความปลอดภัยในโรงเรียนเพื่อป้องกันการเกิดเหตุซ้ำและดูแลผู้ได้รับผลกระทบ ดังนี้:

1. ติดตามอาการและดูแลสุขภาพของผู้บาดเจ็บ

- ติดตามอาการของผู้บาดเจ็บอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะในกรณีที่ถูกสัตว์มีพิษกัดหรือเป็นสัตว์จรจัด ควรตรวจสอบว่าผู้บาดเจ็บได้รับวัคซีนที่จำเป็น เช่น วัคซีนป้องกันพิษสุนัขบ้าและบาดทะยัก
- ให้การสนับสนุนด้านจิตใจแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องเกิดความหวาดกลัวหรือวิตกกังวลหลังเหตุการณ์

2. ตรวจสอบพื้นที่และจัดการกับสัตว์ที่อาจก่อให้เกิดอันตราย

- ตรวจสอบบริเวณที่เกิดเหตุว่ามีสัตว์ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายหรือไม่ และดำเนินการป้องกัน เช่น จัดเก็บขยะ ปิดฝาถังขยะให้มิดชิด และทำความสะอาดพื้นที่ที่อาจดึงดูดสัตว์จรจัด
- แจ้งหน่วยควบคุมสัตว์ในพื้นที่เพื่อดำเนินการหากพบว่ามีสัตว์อันตรายอยู่ใกล้บริเวณโรงเรียน

3. ปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยและป้องกันเหตุซ้ำ

- ทบทวนเหตุการณ์และวิเคราะห์ปัจจัยที่นำไปสู่อุบัติเหตุ พร้อมปรับปรุงมาตรการป้องกัน เช่น การติดตั้งแก๊สน้ำดับ การจัดพื้นที่เก็บขยะที่ปลอดภัย หรือการใช้บริการควบคุมสัตว์จรจัดเป็นประจำ
- จัดทำแผนฉุกเฉินใหม่หรือปรับปรุงแผนที่มีอยู่เพื่อให้สามารถรับมือกับเหตุการณ์สัตว์ทำร้ายได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

4. สื่อสารกับผู้ปกครองและบุคลากรในโรงเรียน

- แจ้งผู้ปกครองเกี่ยวกับเหตุการณ์และมาตรการที่โรงเรียนได้ดำเนินการเพื่อความปลอดภัยของนักเรียน เช่น การดูแลผู้บาดเจ็บ การจัดการกับสัตว์ที่ก่อเหตุ และการปรับปรุงมาตรการป้องกัน
- รับฟังข้อเสนอแนะจากผู้ปกครองและบุคลากรในโรงเรียนเพื่อนำไปปรับปรุงการดูแลและการป้องกัน

5. จัดการฝึกอบรมและให้ความรู้เพิ่มเติม

- จัดอบรมให้บุคลากรและนักเรียนเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติตนเมื่อพบสัตว์อันตราย วิธีปฐมพยาบาลเบื้องต้นในกรณีถูกสัตว์ทำร้าย และการป้องกันตนเองอย่างเหมาะสม
- สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการรับมือกับสัตว์จรจัดและสัตว์มีพิษ โดยจัดการอบรมหรือให้ข้อมูลเพิ่มเติมเป็นประจำ

6. จัดเตรียมอุปกรณ์ฉุกเฉินและปรับปรุงการดูแลพื้นที่

- ตรวจสอบและจัดเตรียมอุปกรณ์ปฐมพยาบาลเบื้องต้น เช่น ยาทาฆ่าเชื้อ ยาทาแก้พิษแมลง และอุปกรณ์ที่ใช้ในกรณีฉุกเฉินให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งานเสมอ
- พิจารณาปรับภูมิทัศน์ของโรงเรียน เช่น การกำจัดพุ่มไม้หนาที่อาจเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์มีพิษ และการติดตั้งรั้วป้องกันสัตว์ในพื้นที่สำคัญ

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

1 กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข

- **หน้าที่:** ให้คำแนะนำด้านการป้องกันโรคจากสัตว์ เช่น โรคพิษสุนัขบ้า และการติดตามอาการในกรณีที่ถูกสัตว์กัด
- **เบอร์ติดต่อ:** 1422

2 กรมปศุสัตว์

- **หน้าที่:** ให้คำแนะนำและจัดการกับสัตว์ที่อาจเป็นอันตราย หรือส่งเจ้าหน้าที่เพื่อดูแลและควบคุมสัตว์จรจัดในบริเวณโรงเรียน
- **เบอร์ติดต่อ:** 02-653-4444

3 สถานีอนามัยหรือโรงพยาบาลใกล้เคียง

- **หน้าที่:** ให้การดูแลและรักษาผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากสัตว์ทำร้าย รวมถึงให้วัคซีนที่จำเป็น เช่น วัคซีนพิษสุนัขบ้าและบาดทะยัก

- **เบอร์ติดต่อ:** ตรวจสอบเบอร์ติดต่อของสถานพยาบาลที่ใกล้โรงเรียน

4 หน่วยกู้ภัยท้องถิ่น

- **หน้าที่:** ช่วยเหลือในกรณีฉุกเฉิน เช่น หากต้องการเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บไปโรงพยาบาลอย่างเร่งด่วน
- **เบอร์ติดต่อฉุกเฉิน:** 1669

5 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (เทศบาล/องค์การบริหารส่วนตำบล)

- **หน้าที่:** ช่วยจัดการกับสัตว์จรจัดและให้การสนับสนุนด้านการควบคุมสัตว์ในพื้นที่โรงเรียน
- **เบอร์ติดต่อ:** ติดต่อหน่วยงานท้องถิ่นตามพื้นที่ที่โรงเรียนตั้งอยู่

6 มูลนิธิหรือหน่วยงานกู้ภัยสัตว์

- **หน้าที่:** ให้ความช่วยเหลือในการจับหรือควบคุมสัตว์ที่อาจเป็นอันตรายและเคลื่อนย้ายสัตว์ออกจากพื้นที่โรงเรียน
- **เบอร์ติดต่อ:** ตรวจสอบหน่วยงานกู้ภัยสัตว์ในพื้นที่

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

เมื่อเกิดอุบัติเหตุจากสัตว์ทำร้ายในโรงเรียน มีข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องดังนี้:

1. **พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557**
 - **เนื้อหา:** กำหนดหน้าที่ของเจ้าของสัตว์ในการดูแลและป้องกันไม่ให้สัตว์ก่อความเดือดร้อนหรืออันตรายต่อผู้อื่น
 - **ความรับผิดชอบ:** หากเจ้าของสัตว์ปล่อยปละละเลยจนสัตว์ไปทำร้ายผู้อื่น เจ้าของอาจมีความผิดตามกฎหมาย
2. **ประมวลกฎหมายอาญา**
 - **มาตรา 377:** ผู้ใดควบคุมสัตว์ดุร้ายหรือปล่อยสัตว์ดุร้ายโดยประมาทจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
 - **มาตรา 378:** ผู้ใดปล่อยสัตว์ดุร้ายตามลำพังโดยไม่มีการควบคุม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
3. **ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์**
 - **มาตรา 433:** เจ้าของหรือผู้ควบคุมสัตว์ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่สัตว์ก่อขึ้น เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้ว

ภาวะจิตเวช ติดเกม ภัยไซเบอร์ การพนันและการติดยาเสพติด

นิยาม

ภาวะจิตเวช หมายถึง กลุ่มอาการทางจิตใจหรือพฤติกรรมที่ทำให้ผู้ป่วยมีความบกพร่อง ในกิจวัตรต่าง ๆ หรือเกิดความทุกข์ทรมาน ซึ่งหลายคนไม่รู้ตัวตัวเองป่วย หรือบางคนรู้แต่ไม่มาพบแพทย์ ทำให้อาการหนักขึ้นเรื่อย ๆ จนนำไปสู่ภาวะแทรกซ้อนที่อันตรายถึงชีวิต หากพบความผิดปกติหรือส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิต ควรรีบปรึกษาจิตแพทย์เพื่อวินิจฉัยและวางแผนรักษาก่อนอาการรุนแรง

ภาวะที่ผู้ป่วยมีความผิดปกติทางความคิด อารมณ์หรือพฤติกรรมซึ่งเกิดขึ้นอย่างเฉียบพลัน และรุนแรง เช่น ก้าวร้าวคลุ้มคลั่งสับสน อยู่ไม่นิ่ง ทำร้ายตนเอง/ผู้อื่น มีอาการซึมเศร้าหรือวิตกกังวลมาก ฯลฯ อาการดังกล่าวก่อให้เกิดอันตรายต่อตนเองและผู้อื่น หรือเกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน เพื่อความปลอดภัยของทุกฝ่ายโดยการประเมินอาการ/พฤติกรรม และวางแผน ดูแลรักษาอย่างเหมาะสม

การติดเกม/ภัยไซเบอร์ หมายถึง นักเรียนที่หมกมุ่นกับการเล่นเกม/อินเทอร์เน็ต และไม่สามารถควบคุมตนเองในเวลาที่กำหนด ถ้าไม่ได้เล่นจะกระวนกระวายใจมาก บางคนเล่นข้ามวันข้ามคืน การติดเกมหรืออินเทอร์เน็ตส่งผลกระทบต่อตัวนักเรียน เช่น ไม่สนใจเรียน การเรียนตกต่ำ ขาดความรับผิดชอบ หนีเรียน เพื่อไปเล่นเกมส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและสัมพันธภาพทางสังคม

การพนัน หมายถึง นักเรียนที่มีพฤติกรรมเล่นการพนัน จัดให้มีการเล่นการพนัน หรือมั่วสุ่มในวงการพนัน ประพฤติตนไม่สมควรกับสภาพการเป็นนักเรียน มีพฤติกรรมการเล่นเอาเงินและสิ่งของมีค่า ด้วยความเสี่ยงโชค หรือใช้ความสามารถโดยคาดเดาผลที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ความชำนาญ เล่ห์เหลี่ยม ไหวพริบ และฝีมือ รวมทั้งเสี่ยงโชค ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมเล่นการพนันจนติดเป็นนิสัย จะส่งผลให้นักเรียนขาด ความซื่อสัตย์ ขาดความรับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัว และสังคม

การติดยาเสพติด หมายถึง สารเคมีหรือวัตถุชนิดใด ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดย รับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยวิธีการใด ๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจ ในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องเพิ่มขนาดการเสพขึ้นเป็นลำดับ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพทั้งร่างกายและจิตใจ อย่างรุนแรงอยู่ตลอดเวลา และสุขภาพโดยทั่วไปจะทรุดโทรมลง

มาตรการการป้องกันเหตุ

เพื่อป้องกันและลดความเสี่ยงของปัญหาดังกล่าวในนักเรียน โรงเรียนสามารถดำเนินมาตรการต่าง ๆ ดังนี้:

1. การให้ความรู้และส่งเสริมทักษะการจัดการอารมณ์

- จัดกิจกรรมให้ความรู้เกี่ยวกับภาวะจิตเวช เช่น ความวิตกกังวลและภาวะซึมเศร้า เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจอารมณ์ของตนเองและสามารถหาวิธีจัดการได้อย่างเหมาะสม
- จัดให้มีการอบรมเรื่องการจัดการอารมณ์ ความเครียด และการเสริมสร้างทักษะทางสังคม เพื่อให้ นักเรียนมีความเข้มแข็งทางจิตใจและรู้จักวิธีการป้องกันปัญหาทางจิตใจ

2. ให้ความรู้เกี่ยวกับภัยไซเบอร์และการใช้สื่อออนไลน์อย่างปลอดภัย

- ให้ความรู้แก่นักเรียนเกี่ยวกับการใช้สื่อออนไลน์อย่างปลอดภัย เช่น การป้องกันข้อมูลส่วนบุคคล และการไม่เปิดเผยข้อมูลสำคัญในโลกออนไลน์
- จัดการอบรมเรื่องผลกระทบของการติคเกมและภัยไซเบอร์ เพื่อให้ให้นักเรียนทราบถึงความเสี่ยงและวิธีการใช้เทคโนโลยีอย่างรับผิดชอบ

3. ส่งเสริมทักษะในการรับมือกับความเสี่ยงของการพนันและยาเสพติด

- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับโทษของการพนันและยาเสพติด รวมถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับสุขภาพและชีวิต
- จัดกิจกรรมที่เสริมสร้างการรับรู้เกี่ยวกับการเลือกทางที่เหมาะสมในการตัดสินใจเมื่อเจอสถานการณ์ที่อาจนำไปสู่การพนันหรือยาเสพติด

4. สร้างสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่สนับสนุนสุขภาพจิต

- ส่งเสริมการสื่อสารที่ดีระหว่างนักเรียน ครู และผู้ปกครอง เพื่อให้นักเรียนรู้สึกถึงการสนับสนุนและสามารถพูดคุยปัญหาที่ตนพบได้อย่างเปิดเผย
- สร้างบรรยากาศในห้องเรียนที่เป็นมิตรและปลอดภัยเพื่อสนับสนุนการพัฒนาทางจิตใจและสังคมของนักเรียน

5. จัดระบบการดูแลและสนับสนุนนักเรียน

- จัดให้มีทีมที่ปรึกษาหรือครูที่มีความรู้ด้านสุขภาพจิตสำหรับให้คำปรึกษาและติดตามพฤติกรรมของนักเรียนที่อาจมีความเสี่ยง
- จัดให้มีการตรวจสุขภาพจิตเป็นประจำเพื่อค้นหาปัญหาที่อาจเกิดขึ้น และส่งนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงเข้ารับการรักษาและดูแลจากผู้เชี่ยวชาญ

6. การฝึกอบรมให้ครูและบุคลากรมีความรู้เกี่ยวกับการรับมือปัญหาภาวะจิตเวช

- จัดการฝึกอบรมให้ครูและบุคลากรสามารถสังเกตและระบุอาการที่เป็นสัญญาณของปัญหาภาวะจิตเวช ติคเกม ภัยไซเบอร์ การพนัน และการใช้ยาเสพติด เพื่อการแนะนำอย่างเหมาะสม
- ให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีการสนับสนุนและให้กำลังใจนักเรียนที่มีปัญหาทางจิตใจ

7. จัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์เพื่อดึงจุดความสนใจของนักเรียน

- จัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ เช่น กีฬา ดนตรี หรือศิลปะ เพื่อให้ให้นักเรียนมีโอกาใช้เวลว่างอย่างสร้างสรรค์และลดการหมกมุ่นในกิจกรรมที่อาจเป็นอันตราย

8. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการป้องกันและดูแลนักเรียน

- ประสานงานกับผู้ปกครองในการให้ข้อมูลและสนับสนุนการเฝ้าระวังพฤติกรรมที่เสี่ยง เช่น การติคเกมหรือการเล่นพนัน
- จัดประชุมหรือเวิร์กช็อปให้ผู้ปกครองมีความรู้เกี่ยวกับวิธีการดูแลสุขภาพจิตของบุตรหลาน รวมถึงวิธีสื่อสารและให้คำแนะนำที่เหมาะสม

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงหรือปัญหาด้านสุขภาพจิตที่ต้องการความช่วยเหลือทันที โรงเรียนควรดำเนินการดังนี้:

1. ประเมินสถานการณ์และดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด

- หากนักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าว วิตกกังวล หรือซึมเศร้ารุนแรง ครูหรือบุคลากรที่พบควรประเมินความรุนแรงของสถานการณ์อย่างรวดเร็ว
- นำพานักเรียนไปยังสถานที่ปลอดภัยและเงียบสงบ เพื่อให้เขาสงบและรู้สึกปลอดภัย โดยหลีกเลี่ยงการกระทำที่อาจเพิ่มความเครียด

2. จัดให้มีผู้ดูแลที่ได้รับการฝึกอบรมด้านสุขภาพจิต

- บุคลากรที่มีความรู้ด้านสุขภาพจิตหรือครูที่ผ่านการฝึกอบรมควรเป็นผู้ให้การช่วยเหลือเบื้องต้น โดยแสดงออกถึงความเข้าใจและรับฟังปัญหาของนักเรียน
- หลีกเลี่ยงการตำหนิหรือการตัดสิน และให้ความสำคัญกับการรับฟังเพื่อให้นักเรียนรู้สึกว่ามีที่พึ่งและคนที่เข้าใจ

3. ให้การสนับสนุนด้านสุขภาพจิตเบื้องต้น

- ใช้เทคนิคผ่อนคลายความเครียด เช่น การหายใจลึก ๆ เพื่อช่วยให้นักเรียนสงบในเบื้องต้น หากนักเรียนมีอาการวิตกกังวลรุนแรงหรือโกรธง่าย
- ให้คำแนะนำเบื้องต้นในการจัดการความเครียดและปัญหาที่พบ เพื่อให้เขารู้สึกมั่นใจว่าสามารถควบคุมสถานการณ์ได้

4. จำกัดการเข้าถึงสื่อหรืออุปกรณ์ที่อาจก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยง

- หากพบว่านักเรียนติดเกมหรือประสบปัญหาภัยไซเบอร์ ให้ครูหรือบุคลากรจำกัดการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ชั่วคราว โดยควรแจ้งเหตุผลให้นักเรียนเข้าใจถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น
- ประสานกับผู้ปกครองในการดูแลการใช้สื่อของนักเรียนเมื่อกลับบ้าน โดยให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการควบคุมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม

5. ให้คำปรึกษาด้านการพนันและยาเสพติด

- หากพบว่านักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับการพนันหรือยาเสพติด ควรประสานกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในโรงเรียนเพื่อให้การช่วยเหลือทันที
- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบของการพนันและยาเสพติดแก่นักเรียน เพื่อสร้างความเข้าใจและเสริมสร้างการตัดสินใจที่เหมาะสม

6. แจ้งผู้ปกครองและประสานกับผู้เชี่ยวชาญ

- แจ้งผู้ปกครองให้ทราบถึงสถานการณ์และความเสี่ยงที่พบ รวมถึงมาตรการที่โรงเรียนจะดำเนินการเพื่อช่วยเหลือนักเรียน

- ประสานกับนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตในการให้การช่วยเหลือเพิ่มเติม หากนักเรียนมีปัญหาภาวะจิตเวชหรือพฤติกรรมเสี่ยงที่ต้องการการดูแลอย่างต่อเนื่อง

7. ดูแลนักเรียนที่ได้รับผลกระทบทางจิตใจ

- หากนักเรียนแสดงอาการซึมเศร้า วิตกกังวล หรือหวาดกลัว ควรจัดให้มีการดูแลอย่างใกล้ชิด พร้อมให้กำลังใจและสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร
- ให้คำแนะนำเรื่องการดูแลตัวเอง เช่น การพักผ่อนให้เพียงพอ การทำกิจกรรมที่ช่วยคลายเครียด และการพูดคุยกับคนที่ไว้วางใจ

8. ติดตามผลและประเมินความปลอดภัยหลังเหตุการณ์

- ติดตามอาการและพฤติกรรมของนักเรียนอย่างต่อเนื่องหลังจากเหตุการณ์ เพื่อประเมินว่ายังมีพฤติกรรมเสี่ยงหรือปัญหาด้านสุขภาพจิตหรือไม่
- จัดให้มีที่ปรึกษาหรือบุคลากรที่สามารถให้คำปรึกษาในระยะยาว เพื่อให้ความมั่นใจว่ามีผู้ให้การสนับสนุนในทุกขั้นตอนของการฟื้นฟู

มาตรการหลังเกิดเหตุ

หลังจากเกิดเหตุการณ์ที่นักเรียนมีปัญหาทางจิตใจหรือพฤติกรรมเสี่ยง โรงเรียนควรดำเนินมาตรการฟื้นฟูและติดตามเพื่อช่วยเหลือนักเรียน ดังนี้:

1. ติดตามและดูแลสุขภาพจิตของนักเรียน

- ติดตามอาการและความเป็นอยู่ของนักเรียนที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในช่วงแรกหลังเหตุการณ์ เพื่อดูว่านักเรียนกลับสู่สภาวะปกติหรือไม่
- จัดให้มีการพูดคุยหรือให้คำปรึกษาแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงทางจิตใจและให้ความมั่นใจในการรับมือกับความเครียดหรือปัญหาที่เกิดขึ้น

2. ให้การสนับสนุนจากผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิต

- หากนักเรียนยังมีปัญหาหรืออาการทางจิตเวช โรงเรียนควรประสานงานกับผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิต เช่น นักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ เพื่อให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสม
- ส่งเสริมนักเรียนให้เข้ารับการบำบัดหรือเข้าร่วมโปรแกรมดูแลสุขภาพจิตเพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจและพัฒนาทักษะการจัดการอารมณ์

3. ประเมินและปรับปรุงมาตรการป้องกันเหตุ

- ทบทวนมาตรการการป้องกันที่มีอยู่ โดยวิเคราะห์จุดอ่อนและข้อบกพร่องในกระบวนการ เพื่อปรับปรุงแผนฉุกเฉินและมาตรการป้องกันสำหรับเหตุการณ์ในอนาคต
- ปรับปรุงหรือเพิ่มกิจกรรมที่เน้นการป้องกัน เช่น การอบรมหรือให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการความเครียด ภัยไซเบอร์ การพนัน และการป้องกันการติดยาเสพติด

4. สื่อสารกับผู้ปกครองและบุคลากร

- แจ้งผู้ปกครองเกี่ยวกับเหตุการณ์และแนวทางการดูแลนักเรียนหลังเกิดเหตุ เพื่อสร้างความมั่นใจว่ามีการสนับสนุนที่เพียงพอ
- ประสานกับครูและบุคลากรเพื่อร่วมกันดูแลนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยง โดยให้ข้อมูลและแนวทางการดูแลเฉพาะด้านที่เหมาะสม

5. เสริมสร้างบรรยากาศที่สนับสนุนสุขภาพจิตในโรงเรียน

- สร้างบรรยากาศในโรงเรียนที่สนับสนุนสุขภาพจิต เช่น การส่งเสริมการสื่อสารอย่างเปิดเผย และการสนับสนุนให้พื้นที่ปลอดภัยสำหรับการพูดคุยหรือปรึกษาปัญหาต่าง ๆ
- จัดกิจกรรมเสริมสร้างความสัมพันธ์และการสื่อสารที่ดีระหว่างนักเรียน ครู และบุคลากรเพื่อส่งเสริมสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตร

6. ให้ความรู้และการฝึกอบรมด้านสุขภาพจิตแก่ครูและบุคลากร

- จัดการฝึกอบรมให้ครูและบุคลากรมีความรู้เกี่ยวกับการสังเกตและดูแลสุขภาพจิตของนักเรียน รวมถึงการให้การช่วยเหลือเบื้องต้นในกรณีที่เกิดปัญหา
- ฝึกอบรมให้บุคลากรมีความเข้าใจเกี่ยวกับการรับมือกับเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการติดเกม ภัยไซเบอร์ การพนัน และการติดยาเสพติด เพื่อให้สามารถให้คำแนะนำได้อย่างเหมาะสม

7. สร้างระบบสนับสนุนอย่างยั่งยืนสำหรับนักเรียน

- จัดให้มีการติดตามผลอย่างต่อเนื่องในกรณีที่นักเรียนยังคงมีพฤติกรรมเสี่ยงหรือความต้องการการดูแลพิเศษ
- จัดทำแผนการสนับสนุนที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่อาจต้องการการดูแลในระยะยาว โดยทำงานร่วมกับผู้เชี่ยวชาญหรือองค์กรภายนอกที่เกี่ยวข้อง

8. ส่งเสริมกิจกรรมสร้างสรรค์และการใช้เวลาว่างอย่างเหมาะสม

- ส่งเสริมกิจกรรมสร้างสรรค์ เช่น กีฬา ศิลปะ ดนตรี เพื่อดึงดูดให้นักเรียนใช้เวลาว่างอย่างมีประโยชน์ และลดการหมกมุ่นกับเกมหรือการเสี่ยงภัย
- จัดสรรกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางอารมณ์และสังคม เพื่อให้นักเรียนรู้สึกมีความสุขและปลอดภัยในสภาพแวดล้อมที่โรงเรียนจัดให้

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

- 1 **กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข**
 - **หน้าที่:** ให้บริการและคำปรึกษาด้านสุขภาพจิต รวมถึงจัดนักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์เพื่อให้คำปรึกษาแก่นักเรียนที่มีปัญหาทางจิตใจ
 - **เบอร์ติดต่อ:** 1323 (สายด่วนสุขภาพจิต ตลอด 24 ชั่วโมง)
- 2 **ศูนย์ปรึกษาปัญหาสุขภาพจิต โรงพยาบาลราชานุกูล**
 - **หน้าที่:** ให้การช่วยเหลือและคำปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาสุขภาพจิตในเด็กและวัยรุ่น
 - **เบอร์ติดต่อ:** 02-354-6744-5
- 3 **ศูนย์ช่วยเหลือเด็กและเยาวชน สายด่วน 1300 กรมกิจการเด็กและเยาวชน (ตย.)**
 - **หน้าที่:** ให้คำปรึกษาและช่วยเหลือเด็กและเยาวชนที่ประสบปัญหาทางจิตใจ หรือที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสังคม เช่น การใช้ยาเสพติด การถูกละเมิด และการพนัน
 - **เบอร์ติดต่อ:** 1300 (สายด่วน ตลอด 24 ชั่วโมง)
- 4 **ศูนย์รับแจ้งเบาะแสภัยไซเบอร์ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม**
 - **หน้าที่:** รับแจ้งปัญหาภัยไซเบอร์ การละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล และการช่วยเหลือในกรณีที่นักเรียนตกเป็นเหยื่อภัยไซเบอร์
 - **เบอร์ติดต่อ:** 1212 (สายด่วน)
- 5 **สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินและการพนันออนไลน์**
 - **หน้าที่:** ช่วยเหลือและให้คำแนะนำในกรณีที่พบปัญหานักเรียนเกี่ยวข้องกับการพนันออนไลน์
 - **เบอร์ติดต่อ:** 1710
- 6 **สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.)**
 - **หน้าที่:** ให้ความช่วยเหลือด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาคาการใช้ยาเสพติด รวมถึงการฟื้นฟูผู้ที่มีพฤติกรรมเสพติด
 - **เบอร์ติดต่อ:** 1386 (สายด่วน ตลอด 24 ชั่วโมง)
- 7 **สถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์**
 - **หน้าที่:** ให้บริการด้านสุขภาพจิตแก่เด็กและวัยรุ่น รวมถึงการจัดการกับพฤติกรรมเสี่ยงต่าง ๆ เช่น การติดเกมและการพนัน
 - **เบอร์ติดต่อ:** 02-248-8999
- 8 **ศูนย์ปรึกษาปัญหาการติดเกม สถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่น**
 - **หน้าที่:** ให้คำปรึกษาและการช่วยเหลือผู้ที่มีปัญหาการติดเกมหรือมีพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อสุขภาพจิต
 - **เบอร์ติดต่อ:** 1323 (สายด่วนสุขภาพจิต)

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กฎหมายและอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในโรงเรียน

1. พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
 - กำหนดหลักเกณฑ์การดูแล คุ้มครอง และปกป้องสิทธิของเด็ก โดยมุ่งเน้นให้เด็กได้รับการดูแลและพัฒนาในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเหมาะสม
2. พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำทารุณแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550
 - มุ่งเน้นการป้องกันความทารุณแรงในครอบครัว รวมถึงการคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่อาจเป็นเหยื่อของการกระทำทารุณแรง เพื่อสร้างความปลอดภัยและความสงบสุขในครอบครัว
3. พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550
 - ส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนในทุกมิติ ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม รวมถึงการสร้างโอกาสในการเรียนรู้และการพัฒนาทักษะเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเป็นพลเมืองที่ดี
4. พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2562
 - กำหนดข้อบังคับในการจ้างงานเด็กและเยาวชน เพื่อป้องกันการเอารัดเอาเปรียบแรงงานและสร้างสภาพแวดล้อมการทำงานที่ปลอดภัยสำหรับเด็กที่ได้รับอนุญาตให้ทำงาน
5. อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก
 - อนุสัญญาสากลที่รับรองสิทธิของเด็กในด้านต่าง ๆ เช่น สิทธิในการมีชีวิตอยู่ สิทธิในการได้รับการศึกษาที่เหมาะสม และสิทธิในการป้องกันจากการถูกทารุณกรรมและเอารัดเอาเปรียบ
6. อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดแรงงานเด็กในรูปแบบที่เลวร้าย (หมายเลขที่ 182)
 - กำหนดให้ประเทศภาคีดำเนินการขจัดการใช้แรงงานเด็กในลักษณะที่เป็นอันตรายและไม่เหมาะสม รวมถึงการป้องกันไม่ให้เด็กตกเป็นเหยื่อของการทำงานที่ไม่ปลอดภัยและแรงงานบังคับ

โรคระบาด โรคติดต่อในโรงเรียน

นิยาม

โรคระบาด หมายถึง โรคที่แพร่กระจายอย่างรวดเร็วในกลุ่มคนจำนวนมากในพื้นที่เดียวกันในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ อาจเกิดจากเชื้อไวรัส แบคทีเรีย หรือปรสิต โดยสามารถติดต่อผ่านทางหายใจ สัมผัส หรืออาหาร เช่น ไข้หวัดใหญ่ หัด

โรคติดต่อ หมายถึง โรคที่เกิดจากเชื้อโรคที่สามารถแพร่กระจายจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่งได้ผ่านการสัมผัสโดยตรง การไอ จาม หรือผ่านการใช้อุปกรณ์ร่วมกัน เช่น โรคไข้หวัด โรคมือ เท้า ปาก

มาตรการการป้องกันเหตุ

เพื่อป้องกันการแพร่กระจายของโรคระบาดและโรคติดต่อ โรงเรียนควรดำเนินการป้องกันดังนี้:

1. การเฝ้าระวังและตรวจสอบสุขภาพนักเรียนและบุคลากร

- ตรวจสอบอาการของนักเรียนและบุคลากรทุกเช้า เช่น ไข้ ไอ หรือจาม หากพบผู้ที่มีอาการควรแยกออกและแจ้งผู้ปกครองให้ทราบ
- จัดทำระบบบันทึกข้อมูลสุขภาพ เช่น การตรวจวัดอุณหภูมิในช่วงที่มีโรคระบาด เพื่อเฝ้าระวังและป้องกันการแพร่เชื้อในโรงเรียน

2. จัดให้มีอุปกรณ์และมาตรการสุขอนามัย

- จัดเตรียมจุดล้างมือด้วยสบู่และน้ำสะอาดในหลายจุดของโรงเรียน เช่น หน้าห้องเรียน ห้องน้ำ และโรงอาหาร
- ติดตั้งแอลกอฮอล์เจลในบริเวณที่จำเป็น และส่งเสริมให้นักเรียนล้างมือเป็นประจำ โดยเฉพาะก่อนรับประทานอาหารและหลังเข้าห้องน้ำ

3. ส่งเสริมการรักษาความสะอาดและการจัดการขยะอย่างเหมาะสม

- ทำความสะอาดห้องเรียน พื้นผิวสัมผัส และสิ่งของที่ใช้ร่วมกัน เช่น โต๊ะเรียน และอุปกรณ์กีฬา เป็นประจำด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อ
- จัดการขยะและสิ่งปฏิกูลอย่างถูกวิธี โดยเฉพาะขยะที่อาจปนเปื้อนเชื้อโรค เช่น ทิชชูใช้แล้ว หรือหน้ากากอนามัยที่ใช้แล้ว

4. ส่งเสริมการเว้นระยะห่างทางสังคม

- กำหนดพื้นที่นั่งในห้องเรียนให้มีระยะห่างระหว่างนักเรียนเพื่อลดการแพร่กระจายของเชื้อ
- ลดการทำกิจกรรมที่มีการรวมตัวกันของนักเรียนจำนวนมาก เช่น กิจกรรมกีฬา หรือกิจกรรมกลุ่ม

5. จัดให้มีการสวมหน้ากากอนามัยในช่วงที่มีโรคระบาด

- ให้นักเรียนและบุคลากรสวมหน้ากากอนามัยในช่วงที่มีการแพร่ระบาดของโรคติดต่อทางเดินหายใจ เช่น ไข้หวัดใหญ่
- แจกจ่ายหน้ากากอนามัยและแนะนำวิธีการสวมใส่และทิ้งหน้ากากอย่างถูกต้อง

6. จัดอบรมและให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อ

- ให้ความรู้แก่นักเรียนและบุคลากรเกี่ยวกับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการติดเชื้อ เช่น การล้างมืออย่างถูกวิธี การหลีกเลี่ยงการสัมผัสใบหน้า และการใช้สิ่งของส่วนตัว
- จัดกิจกรรมหรือแสดงสื่อให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อ เพื่อสร้างความเข้าใจและทักษะในการป้องกันตนเอง

7. ประสานงานกับหน่วยงานสาธารณสุข

- ติดต่อกับหน่วยงานสาธารณสุขในพื้นที่เพื่อติดตามข้อมูลโรคระบาดและโรคติดต่อ รวมถึงรับคำแนะนำและการสนับสนุนในการป้องกันการแพร่ระบาด
- หากมีกรณีผู้ติดเชื้อในโรงเรียน ให้แจ้งหน่วยงานสาธารณสุขเพื่อขอคำแนะนำในการจัดการและควบคุมการแพร่ระบาด

8. จัดทำแผนฉุกเฉินและพื้นที่แยกสำหรับนักเรียนที่แสดงอาการ

- จัดทำแผนฉุกเฉินสำหรับการรับมือกรณีพบผู้ที่มีอาการในโรงเรียน เช่น การจัดพื้นที่แยกสำหรับนักเรียนที่มีไข้หรือมีอาการต้องสงสัย
- กำหนดขั้นตอนในการดูแลนักเรียนที่มีอาการและการแจ้งให้ผู้ปกครองรับทราบอย่างทันท่วงที

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เมื่อพบว่ามีภาวะระบาดของโรคหรือโรคติดต่อในโรงเรียน ควรดำเนินการช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนเพื่อลดการแพร่กระจายของเชื้อ ดังนี้:

1. แยกนักเรียนหรือบุคลากรที่มีอาการ

- เมื่อตรวจพบว่านักเรียนหรือบุคลากรมีอาการที่สื่อถึงการติดเชื้อ เช่น ไข้ ไอ จาม ควรแยกบุคคลดังกล่าวไปยังพื้นที่แยกชั่วคราวที่จัดเตรียมไว้
- แจ้งผู้ปกครองให้มารับนักเรียนกลับบ้านทันที พร้อมแนะนำให้พาไปพบแพทย์เพื่อตรวจวินิจฉัยเพิ่มเติม

2. แจ้งเตือนและให้ข้อมูลกับนักเรียนและบุคลากร

- แจ้งให้ครู นักเรียน และบุคลากรทราบถึงสถานการณ์การระบาดที่เกิดขึ้น และให้คำแนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการแพร่กระจาย เช่น การล้างมือบ่อย ๆ และการใช้หน้ากากอนามัย
- แนะนำให้ทุกคนงดสัมผัสใกล้ชิดและหลีกเลี่ยงการสัมผัสพื้นที่เสี่ยง

3. ทำความสะอาดและฆ่าเชื้อพื้นที่ที่เกี่ยวข้องทันที

- ทำความสะอาดและฆ่าเชื้อพื้นผิวที่บุคคลที่มีอาการใช้ เช่น โต๊ะเรียน เก้าอี้ ห้องน้ำ และอุปกรณ์การเรียนต่าง ๆ
- เน้นการทำมาสะอาดบริเวณที่มีการสัมผัสบ่อย เช่น ลูกบิดประตู และอุปกรณ์ต่าง ๆ ในห้องเรียน และพื้นที่ส่วนกลาง

4. ส่งเสริมการรักษาระยะห่างระหว่างบุคคล

- ลดการรวมตัวของนักเรียนในพื้นที่เดียวกัน เช่น การเลื่อนเวลาพักเบรกหรือการจัดพื้นที่เรียนให้มีระยะห่างระหว่างที่นั่ง
- จัดกิจกรรมที่จำเป็นเท่านั้นและลดกิจกรรมกลุ่มใหญ่ที่อาจทำให้การแพร่กระจายของโรคเพิ่มขึ้น

5. ให้อาหารและนักเรียนสวมหน้ากากอนามัย

- สนับสนุนให้ทุกคนสวมหน้ากากอนามัย โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีการรวมตัวกัน เช่น ห้องเรียนและโรงอาหาร
- แจกหน้ากากอนามัยให้กับนักเรียนและบุคลากรที่ไม่มี พร้อมแนะนำวิธีการสวมใส่และถอดหน้ากากอย่างถูกต้อง

6. สื่อสารกับผู้ปกครองและชุมชน

- แจ้งผู้ปกครองให้ทราบถึงสถานการณ์การแพร่ระบาดในโรงเรียนและแนวทางการปฏิบัติตัวของนักเรียนเมื่อกลับบ้าน
- ให้ข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับมาตรการป้องกันโรคที่โรงเรียนกำลังดำเนินการ เพื่อสร้างความมั่นใจว่ามีการจัดการอย่างเหมาะสม

7. จัดเตรียมอุปกรณ์ป้องกันและชุดปฐมพยาบาล

- จัดเตรียมชุดปฐมพยาบาลและอุปกรณ์ป้องกัน เช่น ถุงมือ หน้ากากอนามัย และแอลกอฮอล์เจล เพื่อใช้ในการป้องกันและดูแลบุคคลที่มีอาการ
- ให้การช่วยเหลือเบื้องต้นแก่ผู้ที่มีอาการรุนแรงและพิจารณานำส่งโรงพยาบาลในกรณีที่เป็น

8. ประสานงานกับหน่วยงานสาธารณสุข

- ติดต่อหน่วยงานสาธารณสุขในพื้นที่เพื่อรายงานสถานการณ์การระบาด และขอคำแนะนำในการจัดการโรค
- รับคำแนะนำจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุขเกี่ยวกับการดำเนินมาตรการเพิ่มเติม เช่น การปิดเรียนชั่วคราวหรือการกักตัวผู้ที่มีความเสี่ยง

9. ติดตามอาการของนักเรียนและบุคลากรอย่างใกล้ชิด

- จัดให้มีการตรวจสอบสุขภาพของนักเรียนและบุคลากรเป็นประจำ เพื่อคัดกรองผู้ที่มีอาการใหม่
- บันทึกข้อมูลสุขภาพเพื่อใช้ในการติดตามและประเมินการแพร่กระจายของโรค

มาตรการหลังเกิดเหตุ

หลังจากที่โรคระบาดหรือโรคติดต่อภายในโรงเรียนได้รับการควบคุม ควรดำเนินมาตรการฟื้นฟูและประเมินความปลอดภัย ดังนี้:

1. ทำความสะอาดและฆ่าเชื้อภายในโรงเรียนอย่างทั่วถึง

- ดำเนินการทำความสะอาดและฆ่าเชื้อในพื้นที่ต่าง ๆ เช่น ห้องเรียน ห้องน้ำ โรงอาหาร และพื้นที่ส่วนกลาง เพื่อให้มั่นใจว่าไม่มีการหลงเหลือของเชื้อโรค
- เน้นการฆ่าเชื้อพื้นผิวที่มีการสัมผัสบ่อย เช่น ลูกบิดประตู โต๊ะเรียน และอุปกรณ์การเรียน

2. ติดตามสุขภาพของนักเรียนและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง

- ติดตามอาการของนักเรียนและบุคลากรที่เคยมีการสัมผัสกับผู้ติดเชื้ออย่างใกล้ชิด รวมถึงตรวจสอบสุขภาพเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีการติดเชื้อเพิ่มเติม
- กำหนดระยะเวลาพักตัวให้กับผู้ที่เพิ่งหายจากโรคระบาดหรือผู้ที่ยังมีความเสี่ยงตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข

3. ประเมินมาตรการและปรับปรุงแผนการรับมือโรคระบาด

- ทบทวนและประเมินมาตรการที่ใช้ระหว่างเกิดเหตุ เช่น การควบคุมการเข้า-ออก การเว้นระยะห่าง และการจัดการสุขอนามัย หากพบข้อบกพร่องให้ปรับปรุงตามความเหมาะสม
- อัปเดตแผนฉุกเฉินและมาตรการป้องกันให้ทันสมัย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการรับมือกับโรคระบาดในอนาคต

4. จัดการอบรมและให้ความรู้เรื่องสุขอนามัยต่อเนื่อง

- จัดกิจกรรมหรือสื่อการเรียนรู้ที่ช่วยให้ความรู้แก่นักเรียนและบุคลากรเกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อ การล้างมืออย่างถูกต้อง และการปฏิบัติตนอย่างปลอดภัยในชีวิตประจำวัน
- สร้างความตระหนักถึงความสำคัญของการดูแลสุขอนามัยส่วนบุคคล เพื่อเสริมสร้างความรู้และวัฒนธรรมการดูแลสุขภาพในโรงเรียน

5. สื่อสารกับผู้ปกครองและชุมชน

- แจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงสถานการณ์ปัจจุบันของโรงเรียนและมาตรการที่โรงเรียนได้ดำเนินการหลังการระบาด รวมถึงให้คำแนะนำเกี่ยวกับการดูแลนักเรียนเมื่อกลับบ้าน
- สื่อสารถึงความพร้อมของโรงเรียนในการเปิดทำการตามปกติ และความปลอดภัยที่นักเรียนจะได้รับเพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ปกครอง

6. จัดให้มีอุปกรณ์ป้องกันที่เพียงพอในกรณีที่มีการแพร่ระบาดซ้ำ

- จัดเตรียมหน้ากากอนามัย แอลกอฮอล์เจล และอุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคลให้พร้อมใช้งานในโรงเรียนอย่างเพียงพอในกรณีที่มีความเสี่ยงในการระบาดซ้ำ
- ตรวจสอบและเติมเต็มอุปกรณ์สุขอนามัยเป็นประจำเพื่อเตรียมพร้อมรับมือกับสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นอีก

7. สร้างระบบการเฝ้าระวังและรายงานอาการอย่างต่อเนื่อง

- จัดทำระบบการรายงานสุขภาพของนักเรียนและบุคลากร โดยให้ครูหรือเจ้าหน้าที่ที่สามารถสังเกตและรายงานอาการที่อาจเป็นสัญญาณของโรคติดต่อได้ทันที

- ติดตามข้อมูลการระบาดของโรคในพื้นที่และปฏิบัติตามคำแนะนำของหน่วยงานสาธารณสุขอย่างใกล้ชิด

8. ปรับปรุงการจัดสรรพื้นที่เพื่อส่งเสริมสุขภาพ

- พิจารณาการปรับเปลี่ยนการจัดห้องเรียน พื้นที่นั่งเรียน และจุดพักเพื่อให้มีระยะห่างระหว่างกัน ลดการรวมกลุ่มใหญ่และเพิ่มพื้นที่ส่วนบุคคลในโรงเรียน
- สร้างพื้นที่สำหรับการล้างมือที่เพียงพอและสะดวกในการใช้งาน โดยเน้นการส่งเสริมการล้างมือในจุดที่เหมาะสม

9. ติดตามผลและเตรียมแผนรับมือสำหรับเหตุการณ์ในอนาคต

- สร้างทีมติดตามผลและคณะทำงานภายในโรงเรียนเพื่อตรวจสอบและพัฒนาการรับมือเหตุการณ์โรคระบาด
- เตรียมแผนและจัดซ้อมรับมือโรคระบาดเป็นระยะ เพื่อให้นักเรียนและบุคลากรมีความพร้อมและคุ้นเคยกับมาตรการฉุกเฉิน

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

เมื่อเกิดการระบาดของโรคติดต่อในโรงเรียนในจังหวัดสมุทรปราการ การติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นสิ่งสำคัญเพื่อรับคำแนะนำและความช่วยเหลือที่เหมาะสม ดังนี้:

1. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดกรุงเทพมหานคร
 - **หน้าที่:** ฝ้าระวัง ป้องกัน และควบคุมโรคติดต่อในพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร
 - **เบอร์ติดต่อ:** 0-2203-2872
2. สำนักงานเขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร
 - **หน้าที่:** กำกับดูแลและสนับสนุนการจัดการสถานการณ์โรคติดต่อในโรงเรียน
 - **เบอร์ติดต่อ:** 0-2354-5252
3. โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์
 - **หน้าที่:** ให้บริการทางการแพทย์และคำปรึกษาเกี่ยวกับโรคติดต่อ
 - **เบอร์ติดต่อ:** 0-2838-5555
4. ศูนย์บริการสาธารณสุข ศูนย์ 47
 - **หน้าที่:** ให้บริการด้านสาธารณสุขและคำปรึกษาเกี่ยวกับโรคติดต่อในชุมชน
 - **เบอร์ติดต่อ:** 0-2410-1810

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

การจัดการและควบคุมโรคติดต่อในโรงเรียนจำเป็นต้องอ้างอิงกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ดังนี้:

1. พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558
 - เนื้อหา: กำหนดมาตรการในการป้องกัน ควบคุม และกำจัดโรคติดต่อ รวมถึงการเฝ้าระวัง และการรายงานโรค
 - โรงเรียนต้องปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนด เช่น การรายงานกรณีพบโรคติดต่อ การเฝ้าระวัง และการป้องกันการแพร่ระบาดในโรงเรียน

2. พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535
 - เนื้อหา: วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการสาธารณสุข การป้องกันและควบคุมโรค รวมถึงการรักษา ความสะอาดและสุขอนามัย
 - โรงเรียนต้องรักษามาตรฐานสุขอนามัย เช่น การจัดการขยะ การรักษาความสะอาดของ สถานที่ และการป้องกันการแพร่กระจายของโรค

3. ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรการป้องกันและควบคุมสถานการณ์การแพร่ระบาดของ โรคติดต่อเชื้อไวรัสโคโรนา 2019
 - เนื้อหา: กำหนดมาตรการเฉพาะสำหรับโรงเรียนในการป้องกันและควบคุมการแพร่ระบาดของ โรคโควิด-19
 - โรงเรียนต้องปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนด เช่น การตรวจคัดกรอง การสวมหน้ากากอนามัย และการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม

4. แนวทางการปฏิบัติสำหรับโรงเรียนเพื่อป้องกันและควบคุมการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 (COVID-19)
 - เนื้อหา: ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการป้องกันและควบคุมการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ใน โรงเรียน
 - โรงเรียนสามารถนำแนวทางนี้มาใช้ในการวางแผนและดำเนินมาตรการป้องกันโรคภายใน โรงเรียน

อาหารเป็นพิษ / โรคติดต่อทางอาหารและน้ำ

นิยาม

อาหารเป็นพิษ (Food poisoning) หมายถึง โรคติดต่อทางอาหารและน้ำชนิดหนึ่ง เกิดจาก การรับประทานอาหารและน้ำที่ปนเปื้อนเชื้อโรคหรือสารพิษจากพืช สัตว์ สารเคมี และโลหะหนัก ส่งผลให้เกิดอาการคลื่นไส้ อาเจียน ถ่ายอุจจาระเหลวเป็นน้ำหรือมีมูกเลือดปน ปวดมวนท้อง อาจมีไข้ ปวดเมื่อยร่างกาย ปวดศีรษะ หรือผื่นขึ้นตามร่างกาย

โรคติดต่อทางอาหารและน้ำ (Food and water borne disease) หมายถึง โรคที่เกิดจาก การรับประทานอาหารและน้ำที่ปนเปื้อนเชื้อโรค หรือสารพิษ ซึ่งอาจจะมีอยู่ตั้งแต่แรกในอาหารและน้ำ หรือปนเปื้อนภายหลังจากสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของสุขวิทยาส่วนบุคคล เช่น โรคอุจจาระร่วง อาหารเป็นพิษ บิด อหิวาตกโรค และไทฟอยด์ เป็นต้น

มาตรการการป้องกันเหตุ

เพื่อป้องกันการเกิดเหตุอาหารเป็นพิษและโรคติดต่อที่เกี่ยวข้องกับอาหารและน้ำ โรงเรียนควรดำเนินการมาตรการป้องกันดังนี้:

1. ควบคุมความสะอาดและความปลอดภัยในการจัดเตรียมอาหาร

- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าอาหารที่จัดเตรียมมาจากแหล่งที่สะอาด ปลอดภัย และปราศจากการปนเปื้อน
- อาหารทุกชนิดควรผ่านการปรุงสุกและเก็บรักษาในอุณหภูมิที่เหมาะสมเพื่อป้องกันการเติบโตของเชื้อโรค
- พนักงานที่จัดเตรียมและเสิร์ฟอาหารควรล้างมือให้สะอาดก่อนปรุงอาหาร และสวมใส่ชุดป้องกัน เช่น ถุงมือ หมวกคลุมผม และหน้ากาก

2. จัดให้มีสุขอนามัยที่ดีในห้องครัวและโรงอาหาร

- ทำความสะอาดห้องครัว โรงอาหาร โต๊ะ เก้าอี้ และอุปกรณ์การปรุงอาหารเป็นประจำ รวมถึงพื้นผิวที่อาจปนเปื้อนอาหาร
- กำจัดขยะและของเหลืออย่างถูกวิธี และรักษาความสะอาดของพื้นที่โรงอาหารอยู่เสมอ
- จัดการแยกอุปกรณ์ที่ใช้ในการปรุงและเสิร์ฟอาหารดิบและอาหารสุกเพื่อลดความเสี่ยงในการปนเปื้อน

3. จัดให้มีแหล่งน้ำที่สะอาดและปลอดภัย

- ตรวจสอบคุณภาพน้ำดื่มและน้ำใช้เป็นประจำ เช่น การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องกรองน้ำ หรือติดตั้งระบบการกรองที่ได้มาตรฐาน
- ให้บริการน้ำดื่มที่สะอาด และจัดหาน้ำดื่มที่มีการบรรจุอย่างถูกสุขลักษณะให้นักเรียนและบุคลากร

4. ให้ความรู้เกี่ยวกับการล้างมือและสุขอนามัยส่วนบุคคล

- สอนนักเรียนและบุคลากรให้ล้างมือด้วยสบู่และน้ำสะอาดก่อนรับประทานอาหาร หลังเข้าห้องน้ำ และหลังจากสัมผัสสิ่งสกปรก

- ติดตั้งจุดล้างมือที่สะดวกและมีสบู่หรือน้ำยาฆ่าเชื้อโรคในบริเวณต่าง ๆ ของโรงเรียน เช่น โรงอาหาร และห้องน้ำ

5. ตรวจสอบสุขภาพและเฝ้าระวังอาการของนักเรียนและบุคลากร

- ตรวจสอบสุขภาพประจำปีให้กับพนักงานที่ทำหน้าที่จัดเตรียมอาหาร และจัดการตรวจสอบสุขภาพในกรณีที่มีอาการป่วย เพื่อป้องกันการแพร่กระจายของเชื้อ
- หากพบนักเรียนหรือบุคลากรที่มีอาการของอาหารเป็นพิษ ให้แยกบุคคลดังกล่าวออกจากพื้นที่อาหาร และส่งไปพบแพทย์ทันที

6. ส่งเสริมการใช้ภาชนะส่วนตัวและหลีกเลี่ยงการใช้ร่วมกัน

- ส่งเสริมให้นักเรียนและบุคลากรนำภาชนะและอุปกรณ์ส่วนตัวมารับประทานอาหารเพื่อลดการใช้ร่วมกัน ซึ่งช่วยลดความเสี่ยงของการแพร่กระจายเชื้อ
- หากมีการใช้ภาชนะร่วมกัน ควรล้างทำความสะอาดและฆ่าเชื้ออุปกรณ์ทุกครั้งหลังใช้งาน

7. ควบคุมและติดตามคุณภาพอาหาร

- ตรวจสอบคุณภาพของอาหารที่จัดเตรียมทุกวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่มีอากาศร้อนซึ่งเสี่ยงต่อการเน่าเสียของอาหาร
- หากพบอาหารที่ไม่ได้มาตรฐาน เช่น มีกลิ่นผิดปกติ ควรยกเลิกการใช้ทันทีและห้ามนำมาเสิร์ฟให้กับนักเรียน

8. จัดให้มีการอบรมและให้ความรู้เรื่องอาหารปลอดภัยแก่บุคลากร

- จัดการอบรมให้กับพนักงานครัวเกี่ยวกับวิธีการจัดการอาหารอย่างปลอดภัยและสุขอนามัยในการทำงาน
- ให้ความรู้กับครูและนักเรียนเกี่ยวกับวิธีการเลือกและบริโภคอาหารที่ปลอดภัย รวมถึงความเสี่ยงของอาหารเป็นพิษและโรคติดต่อ

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

หากมีการพบเหตุการณ์อาหารเป็นพิษหรือโรคติดต่อในโรงเรียน การช่วยเหลืออย่างทันที่ที่สามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบได้ ดังนี้:

1. แยกนักเรียนหรือบุคลากรที่มีอาการทันที

- เมื่อพบว่ามึนนักเรียนหรือบุคลากรมีอาการคลื่นไส้ อาเจียน ท้องร่วง หรือมีอาการอื่น ๆ ที่สื่อถึงอาหารเป็นพิษ ให้รีบแยกออกจากกลุ่มทันทีเพื่อลดการแพร่เชื้อ
- นำบุคคลที่มีอาการไปยังพื้นที่เงียบและปลอดภัย เช่น ห้องพยาบาล เพื่อเฝ้าระวังอาการและทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้น

2. ให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้น

- ให้นักเรียนหรือบุคลากรดื่มน้ำสะอาดในปริมาณเล็กน้อยเพื่อชดเชยการสูญเสียน้ำจากอาการท้องร่วงหรืออาเจียน แต่ไม่ควรดื่มในปริมาณมากในครั้งเดียว
- หากมีอาการรุนแรงหรืออาการไม่ทุเลาลง ควรนำส่งโรงพยาบาลทันที

3. แจ้งผู้ปกครองและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

- แจ้งผู้ปกครองของนักเรียนที่มีอาการป่วยให้ทราบถึงสถานการณ์และให้คำแนะนำในการพาไปพบแพทย์หากมีอาการต่อเนื่อง
- ติดต่อหน่วยงานสาธารณสุขในพื้นที่เพื่อรายงานสถานการณ์และขอคำแนะนำในการจัดการเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดเพิ่มเติม

4. หยุดการใช้และกำจัดอาหารที่ต้องสงสัย

- หยุดการเสิร์ฟอาหารที่อาจเป็นสาเหตุของอาการอาหารเป็นพิษทันที และเก็บตัวอย่างอาหารนั้นไว้สำหรับการตรวจสอบโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- กำจัดอาหารที่ไม่ได้มาตรฐานหรือนำส่งสลายออกจากระบบอาหารของโรงเรียนอย่างถูกวิธี เพื่อลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นอีก

5. ทำความสะอาดและฆ่าเชื้อบริเวณที่เกี่ยวข้อง

- ทำความสะอาดและฆ่าเชื้อบริเวณที่ผู้ป่วยใช้งาน เช่น ห้องพยาบาล ห้องเรียน หรือโรงอาหาร เพื่อลดการแพร่กระจายของเชื้อโรค
- ให้พนักงานครัวและบุคลากรที่ดูแลอาหารทำความสะอาดอุปกรณ์ทำอาหารอย่างละเอียด รวมถึงพื้นผิวที่สัมผัสอาหาร

6. ติดตามอาการและเฝ้าระวังผู้ที่อาจสัมผัสอาหารที่ปนเปื้อน

- ติดตามอาการของนักเรียนและบุคลากรคนอื่น ๆ ที่อาจบริโภคอาหารเดียวกันเพื่อเฝ้าระวังอาการอย่างใกล้ชิด
- หากพบว่ามีอาการเพิ่มขึ้น ให้ดำเนินมาตรการแยกและปฐมพยาบาลตามขั้นตอน

7. จัดระบบการตรวจสอบอาหารและน้ำในโรงเรียน

- ตรวจสอบความสะอาดและคุณภาพของน้ำและอาหารที่ให้บริการในโรงเรียน เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีการปนเปื้อนหรือสิ่งแปลกปลอมที่อาจเป็นสาเหตุของการแพร่โรค
- สร้างมาตรการควบคุมความสะอาดและการจัดการอาหารอย่างเข้มงวดในโรงเรียน

8. ให้ความรู้และคำแนะนำเรื่องการรักษาอาหารเป็นพิษ

- ให้ความรู้แก่นักเรียนและบุคลากรเกี่ยวกับวิธีการดูแลสุขอนามัยและการป้องกันตนเอง เช่น การล้างมือก่อนรับประทานอาหาร
- แนะนำให้หลีกเลี่ยงอาหารที่สงสัยว่าอาจมีความเสี่ยงหรืออาหารที่มีกลิ่นและลักษณะที่ผิดปกติ

มาตรการหลังเกิดเหตุ

หลังจากที่เหตุการณ์อาหารเป็นพิษหรือโรคติดต่อทางอาหารและน้ำได้รับการควบคุมแล้ว โรงเรียนควรดำเนินการตามมาตรการฟื้นฟูและป้องกันการเกิดเหตุซ้ำ ดังนี้:

1. ทำความสะอาดและฆ่าเชื้อภายในโรงเรียนอย่างละเอียด

- ดำเนินการทำความสะอาดและฆ่าเชื้อบริเวณที่เกี่ยวข้อง เช่น ห้องครัว โรงอาหาร ห้องน้ำ รวมถึงอุปกรณ์ที่ใช้ในการเตรียมและเสิร์ฟอาหารทั้งหมด
- ทำความสะอาดบริเวณที่นักเรียนหรือบุคลากรที่มีอาการใช้บริการ เช่น ห้องพยาบาลหรือห้องเรียนที่ใช้ในช่วงเกิดเหตุ เพื่อป้องกันการแพร่กระจายของเชื้อโรค

2. ติดตามและตรวจสอบสุขภาพของผู้ที่มีอาการ

- ติดตามอาการของนักเรียนและบุคลากรที่ป่วยจนกว่าจะหายดี หากมีผู้ที่ยังมีอาการหรือมีอาการกลับมาใหม่ ควรให้ได้รับการตรวจสอบสุขภาพเพิ่มเติม
- ให้คำแนะนำในการดูแลสุขภาพที่บ้านกับผู้ปกครองของนักเรียนที่มีอาการป่วย เพื่อป้องกันการกลับมาติดเชื้อซ้ำ

3. ปรับปรุงมาตรการการจัดการอาหารและน้ำในโรงเรียน

- ทบทวนและปรับปรุงขั้นตอนการจัดการอาหาร น้ำดื่ม และสุขอนามัยในโรงเรียน โดยเฉพาะการตรวจสอบแหล่งที่มาและวิธีการจัดเตรียมอาหาร
- เพิ่มความเข้มงวดในการตรวจสอบคุณภาพของอาหารและน้ำ รวมถึงการเก็บรักษาและการเสิร์ฟ เพื่อให้แน่ใจว่ามีความสะอาดและปลอดภัย

4. สื่อสารกับผู้ปกครองและชุมชน

- แจ้งผู้ปกครองให้ทราบถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและมาตรการที่โรงเรียนได้ดำเนินการเพื่อป้องกันการเกิดซ้ำ
- รับฟังข้อเสนอแนะและคำถามจากผู้ปกครองเพื่อนำไปปรับปรุงมาตรการด้านสุขอนามัยและความปลอดภัยในโรงเรียน

5. จัดอบรมและให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางอาหารและน้ำ

- จัดการอบรมให้กับบุคลากรในโรงเรียนเกี่ยวกับการจัดการอาหารและน้ำอย่างปลอดภัยและวิธีการป้องกันการปนเปื้อน
- ให้ความรู้แก่นักเรียนเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพอนามัยส่วนบุคคล เช่น การล้างมือ การเลือกบริโภคอาหารที่สะอาด และการต้มน้ำจากแหล่งที่ปลอดภัย

6. ปรับปรุงระบบการตรวจสอบและเฝ้าระวัง

- จัดให้มีระบบตรวจสอบคุณภาพอาหาร น้ำดื่ม และสุขอนามัยอย่างสม่ำเสมอ โดยอาจทำการสุ่มตรวจวัตถุดิบและน้ำในโรงเรียนเพื่อเฝ้าระวังการปนเปื้อน

- บันทึกข้อมูลการตรวจสอบอาหารและน้ำในโรงเรียนอย่างเป็นระบบ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการประเมินและปรับปรุงมาตรการในอนาคต

7. จัดเตรียมอุปกรณ์ปฐมพยาบาลและเพิ่มการเข้าถึงน้ำสะอาด

- ตรวจสอบและจัดเตรียมอุปกรณ์ปฐมพยาบาลให้เพียงพอและพร้อมใช้งานในกรณีที่เกิดเหตุอีก
- ติดตั้งจุดน้ำดื่มที่สะอาดและปลอดภัยในหลายจุดของโรงเรียน เพื่อให้แน่ใจว่ามีน้ำสะอาดเพียงพอสำหรับนักเรียนและบุคลากร

8. ประสานงานกับหน่วยงานสาธารณสุขเพื่อการติดตามและป้องกัน

- รายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้หน่วยงานสาธารณสุขทราบและขอคำแนะนำเพิ่มเติมสำหรับการป้องกันเหตุการณ์ในอนาคต
- รับคำแนะนำจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุขในการปรับปรุงมาตรการด้านสุขอนามัยและการจัดการอาหารในโรงเรียน

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือเมื่อเกิดเหตุอาหารเป็นพิษหรือโรคติดต่อทางอาหารและน้ำในโรงเรียนในจังหวัดกรุงเทพมหานคร

1. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดกรุงเทพมหานคร
 - **หน้าที่:** ฝ้าระวัง ป้องกัน และควบคุมโรคติดต่อในพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร
 - **เบอร์ติดต่อ:** 0-2203-2872
2. สำนักงานเขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร
 - **หน้าที่:** กำกับดูแลและสนับสนุนการจัดการสถานการณ์โรคติดต่อในโรงเรียน
 - **เบอร์ติดต่อ:** 0-2354-5252
3. โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์
 - **หน้าที่:** ให้บริการทางการแพทย์และคำปรึกษาเกี่ยวกับโรคติดต่อ
 - **เบอร์ติดต่อ:** 0-2838-5555
4. ศูนย์บริการสาธารณสุข ศูนย์ 47
 - **หน้าที่:** ให้บริการด้านสาธารณสุขและคำปรึกษาเกี่ยวกับโรคติดต่อในชุมชน
 - **เบอร์ติดต่อ:** 0-2410-1810

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

การป้องกันและควบคุมโรคอาหารเป็นพิษและโรคติดต่อทางอาหารและน้ำในโรงเรียน จำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง ดังนี้:

1. พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558

- **เนื้อหา:** กำหนดมาตรการในการป้องกัน ควบคุม และกำจัดโรคติดต่อ รวมถึงการเฝ้าระวัง และการรายงานโรค
 - โรงเรียนต้องปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนด เช่น การรายงานกรณีพบโรคติดต่อ การเฝ้าระวัง และการป้องกันการแพร่ระบาดในโรงเรียน
2. พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535
- **เนื้อหา:** วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการสาธารณสุข การป้องกันและควบคุมโรค รวมถึงการรักษา ความสะอาดและสุขอนามัย
 - โรงเรียนต้องรักษามาตรฐานสุขอนามัย เช่น การจัดการขยะ การรักษาความสะอาดของ สถานที่ และการป้องกันการแพร่กระจายของโรค
3. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง มาตรฐานสถานที่จำหน่ายอาหารในโรงเรียน
- **เนื้อหา:** กำหนดมาตรฐานด้านสุขาภิบาลอาหารสำหรับสถานที่จำหน่ายอาหารในโรงเรียน เพื่อความปลอดภัยของนักเรียน
 - โรงเรียนต้องปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนด เช่น การจัดการอาหารที่ถูกสุขลักษณะ การ ตรวจสอบคุณภาพอาหาร และการฝึกอบรมบุคลากรที่เกี่ยวข้อง
4. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง มาตรฐานสุขาภิบาลอาหารสำหรับโรงอาหารในโรงเรียน
- **เนื้อหา:** กำหนดมาตรฐานสุขาภิบาลอาหารสำหรับโรงอาหารในโรงเรียน เพื่อป้องกันการเกิด โรคอาหารเป็นพิษ
 - โรงเรียนต้องดำเนินการตามมาตรฐานที่กำหนด เช่น การจัดระบบสุขาภิบาลอาหารที่ดี การ ตรวจสอบสุขภาพผู้ปรุงอาหาร และการเฝ้าระวังคุณภาพอาหาร

ความปลอดภัย การเข้าออกภายในโรงเรียน

นิยาม

ความปลอดภัยในการเข้าออกภายในโรงเรียน หมายถึง การจัดการและมาตรการที่โรงเรียนกำหนด เพื่อควบคุมและตรวจสอบการเข้าและออกของนักเรียน บุคลากร ผู้ปกครอง และบุคคลภายนอก เพื่อป้องกัน อันตรายและรักษาความปลอดภัยในพื้นที่โรงเรียน มาตรการเหล่านี้รวมถึงการตรวจสอบบัตรประจำตัว การ ควบคุมเวลาการเข้าออก และการจัดระบบการรับ-ส่งที่ปลอดภัย

มาตรการการป้องกันเหตุ

เพื่อให้โรงเรียนมีความปลอดภัยและลดความเสี่ยงในการเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ โรงเรียนควรดำเนิน มาตรการดังนี้:

1. การควบคุมการเข้า-ออกของบุคคลภายนอก

- จัดให้มีการตรวจสอบบัตรประจำตัวหรือใบอนุญาตเข้า-ออกของบุคคลภายนอกที่ต้องการเข้ามาในโรงเรียน
- กำหนดให้บุคคลภายนอกต้องลงทะเบียนและรับบัตรผ่าน โดยแจ้งวัตถุประสงค์ในการเข้าพบ พร้อมแสดงบัตรประจำตัวประชาชน

2. การควบคุมเวลาเข้า-ออกของนักเรียนและบุคลากร

- กำหนดเวลาเข้า-ออกที่ชัดเจนสำหรับนักเรียนและบุคลากร โดยมีการบันทึกข้อมูลการเข้า-ออกสำหรับบุคลากรและนักเรียน
- ตรวจสอบเวลาการเข้า-ออกอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนเข้า-ออกในเวลาที่กำหนดและมีการติดตามหากพบนักเรียนขาดหาย

3. ติดตั้งระบบรักษาความปลอดภัย

- ติดตั้งกล้องวงจรปิด (CCTV) ในจุดสำคัญ เช่น ประตูเข้า-ออก ทางเดิน และบริเวณที่อาจเกิดความเสี่ยง เพื่อช่วยในการตรวจสอบและติดตาม
- มีระบบสัญญาณเตือนภัยและอุปกรณ์ป้องกันอัคคีภัยในบริเวณที่มีความสำคัญ เช่น ห้องเรียน ทางเดิน และประตูโรงเรียน

4. จัดการระบบรับ-ส่งนักเรียน

- จัดพื้นที่รับ-ส่งนักเรียนให้ปลอดภัยและสะดวก โดยมีบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ดูแลการรับ-ส่งในช่วงเวลาเช้าและเย็น
- กำหนดให้ผู้ปกครองหรือบุคคลที่ได้รับอนุญาตเท่านั้นที่จะสามารถรับนักเรียนได้ และควรมีการตรวจสอบหรือบันทึกข้อมูลของบุคคลที่มารับนักเรียน

5. กำหนดมาตรการเฝ้าระวังและตรวจสอบพื้นที่ภายในโรงเรียน

- ให้บุคลากรตรวจสอบพื้นที่ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนเป็นประจำ เพื่อดูแลความเรียบร้อยและตรวจหาสิ่งผิดปกติที่อาจก่อให้เกิดอันตราย
- สร้างความร่วมมือกับนักเรียนและบุคลากรในการเฝ้าระวัง และให้รายงานเหตุการณ์ที่น่าสงสัยต่อเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบ

6. ให้ความรู้และฝึกอบรมด้านความปลอดภัยแก่บุคลากรและนักเรียน

- จัดการอบรมเรื่องการปฏิบัติตนอย่างปลอดภัย การระวังตัวและป้องกันการตกเป็นเป้าหมายของอาชญากรรม
- ฝึกซ้อมการอพยพฉุกเฉินและการปฏิบัติตัวเมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ เช่น การหลบซ่อนหรือการขอความช่วยเหลือ

7. สร้างความร่วมมือกับหน่วยงานท้องถิ่น

- ติดต่อหน่วยงานท้องถิ่น เช่น สถานีตำรวจหรือหน่วยกู้ภัย เพื่อขอการสนับสนุนด้านความปลอดภัยในพื้นที่ใกล้เคียงโรงเรียน

- ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อตรวจสอบความปลอดภัยในโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอและขอความช่วยเหลือเมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในการเข้าออกของโรงเรียน การช่วยเหลืออย่างรวดเร็วและเป็นระบบจะช่วยลดความเสี่ยงและเพิ่มความปลอดภัย ดังนี้:

1. แจ้งเตือนและปิดกั้นพื้นที่เสี่ยง

- เมื่อรับทราบเหตุการณ์ ให้บุคลากรที่รับผิดชอบแจ้งเตือนนักเรียนและบุคลากรในโรงเรียนผ่านระบบประกาศหรือสัญญาณเตือน
- ปิดกั้นพื้นที่เสี่ยง เช่น ประตูเข้า-ออก หรือพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง เพื่อลดการเคลื่อนย้ายของนักเรียนและบุคลากรไปยังจุดเสี่ยง

2. จัดการอพยพนักเรียนไปยังพื้นที่ปลอดภัย

- หากเกิดเหตุการณ์ที่มีอันตราย เช่น บุคคลภายนอกบุกรุก ให้ทำการอพยพนักเรียนไปยังจุดรวมพลหรือพื้นที่ที่ปลอดภัยภายในโรงเรียนตามแผนฉุกเฉิน
- ครูและบุคลากรควบคุมนักเรียนในความรับผิดชอบ ตรวจสอบให้แน่ใจว่าไม่มีใครตกค้างในพื้นที่เสี่ยง

3. ให้บุคลากรประสานงานกับหน่วยงานภายนอก

- แจ้งเหตุการณ์และขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ตำรวจหรือหน่วยกู้ภัย เพื่อให้การสนับสนุนในสถานการณ์ฉุกเฉิน
- ให้ข้อมูลสำคัญแก่หน่วยงานภายนอก เช่น ลักษณะของเหตุการณ์ จำนวนผู้ที่เกี่ยวข้อง และตำแหน่งของบุคคลที่ต้องการความช่วยเหลือ

4. ตรวจสอบรายชื่อนักเรียนและบุคลากร

- ครูและเจ้าหน้าที่ทำการตรวจสอบรายชื่อนักเรียนและบุคลากรในพื้นที่ปลอดภัย เพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนอยู่ในพื้นที่ที่ปลอดภัยและไม่มีผู้ใดขาดหาย
- หากพบว่ามึนนักเรียนหรือบุคลากรขาดหาย ให้แจ้งข้อมูลไปยังหน่วยกู้ภัยที่เกี่ยวข้องเพื่อการค้นหาและช่วยเหลือ

5. ดูแลนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ

- จัดให้บุคลากรดูแลเด็กเล็กหรือผู้ที่มีความต้องการพิเศษได้รับความช่วยเหลืออย่างเหมาะสมในการอพยพและการเฝ้าระวัง
- ตรวจสอบสุขภาพและอารมณ์ของนักเรียนและบุคลากรที่อาจเกิดความเครียดจากเหตุการณ์ และให้การสนับสนุนด้านจิตใจหากจำเป็น

6. ให้คำแนะนำและปฏิบัติตามแผนการรับมือเหตุฉุกเฉิน

- สอนนักเรียนและบุคลากรให้ปฏิบัติตนอย่างมีสติ และหลีกเลี่ยงการเคลื่อนไหวที่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงในระหว่างเกิดเหตุ
- ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการหลบซ่อนหรือป้องกันตัวหากพบผู้ที่มีพฤติกรรมไม่ปลอดภัย

7. จัดระบบการสื่อสารและอัปเดตสถานการณ์

- สื่อสารกับผู้ปกครองเพื่อให้ทราบถึงสถานการณ์เบื้องต้น และอัปเดตข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัยของนักเรียน
- ให้ข้อมูลที่ถูกต้องและชัดเจนกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง รวมถึงบุคลากรและหน่วยงานภายนอก

มาตรการหลังเกิดเหตุ

หลังจากเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในการเข้าออกสิ้นสุดลง โรงเรียนควรดำเนินการตามมาตรการฟื้นฟูและประเมินความปลอดภัยดังนี้:

1. ตรวจสอบและประเมินความเสียหาย

- ตรวจสอบความเสียหายของพื้นที่ เช่น ประตู รั้ว ระบบกล้องวงจรปิด และจุดเข้าออกที่อาจได้รับผลกระทบ
- หากพบความเสียหายให้ดำเนินการซ่อมแซมและปรับปรุงระบบความปลอดภัยในทันที

2. ประเมินและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย

- ทบทวนและประเมินมาตรการที่ใช้ระหว่างเกิดเหตุ เช่น การอพยพ การแจ้งเตือน และระบบการเข้าออก หากพบข้อบกพร่องหรือจุดที่ควรปรับปรุง ควรดำเนินการทันที
- ปรับปรุงแผนฉุกเฉินและมาตรการความปลอดภัยให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเหตุการณ์ในอนาคต

3. ติดตามและให้คำปรึกษาด้านจิตใจแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบ

- จัดให้มีการติดตามอาการของนักเรียนและบุคลากรที่อาจได้รับผลกระทบทางจิตใจจากเหตุการณ์ โดยให้การสนับสนุนทางจิตใจหรือคำปรึกษาหากมีความจำเป็น
- จัดหานักจิตวิทยาหรือบุคลากรที่เชี่ยวชาญเพื่อให้คำปรึกษากับผู้ที่มีอาการเครียดหรือวิตกกังวล

4. สื่อสารกับผู้ปกครองและชุมชน

- แจ้งผู้ปกครองถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รายละเอียดของมาตรการที่โรงเรียนดำเนินการ และแผนการป้องกันที่จะเพิ่มขึ้นหลังเหตุการณ์
- รับฟังข้อเสนอแนะและคำถามจากผู้ปกครอง เพื่อสร้างความมั่นใจว่ามีการดูแลความปลอดภัยอย่างเหมาะสม

5. ฝึกอบรมและทบทวนความรู้แก่บุคลากรและนักเรียน

- จัดการฝึกอบรมและทบทวนแผนการรับมือเหตุฉุกเฉินให้กับบุคลากร เพื่อให้มีความพร้อมในกรณีเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน
- จัดการฝึกซ้อมให้กับนักเรียนเกี่ยวกับวิธีการอพยพและปฏิบัติตนเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน เพื่อสร้างความมั่นใจและความรู้ในการป้องกันตนเอง

6. ปรับปรุงระบบการตรวจสอบและควบคุมการเข้าออก

- เสริมระบบการตรวจสอบบุคคลที่เข้าออกอย่างเข้มงวด เช่น การใช้บัตรประจำตัว การตรวจบันทึกผู้ที่เข้ามาในโรงเรียน และการติดตั้งระบบกล้องวงจรปิดเพิ่มเติมในจุดสำคัญ
- พิจารณาเพิ่มระบบการสแกนหรือการระบุบัตรผ่านสำหรับผู้ที่เข้าออกโรงเรียน เพื่อเพิ่มความปลอดภัยในการควบคุม

7. บันทึกและจัดทำรายงานเหตุการณ์

- จัดทำรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยระบุรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ ความเสียหาย จำนวนผู้ได้รับผลกระทบ และมาตรการที่โรงเรียนดำเนินการหลังเหตุ
- เก็บข้อมูลเหล่านี้ไว้เพื่อใช้ในการประเมินและปรับปรุงแผนฉุกเฉิน และเพื่อเป็นข้อมูลให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในอนาคต

8. สร้างระบบการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก

- ประสานงานกับหน่วยงานท้องถิ่น เช่น สถานีตำรวจ หน่วยกู้ภัย เพื่อให้การสนับสนุนเพิ่มเติมในกรณีที่เกิดเหตุฉุกเฉินในอนาคต
- จัดเตรียมหมายเลขติดต่อฉุกเฉินและระบบการแจ้งเตือน เพื่อให้สามารถประสานงานได้รวดเร็วหากเกิดเหตุการณ์ซ้ำ

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

เพื่อเสริมสร้างความปลอดภัยในการเข้าออกภายในโรงเรียนในจังหวัดสมุทรปราการ คุณสามารถติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้:

1. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดกรุงเทพมหานคร
 - **หน้าที่:** ฝ้าระวัง ป้องกัน และควบคุมโรคติดต่อในพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร
 - **เบอร์ติดต่อ:** 0-2203-2872
2. สำนักงานเขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร
 - **หน้าที่:** กำกับดูแลและสนับสนุนการจัดการสถานการณ์โรคติดต่อในโรงเรียน
 - **เบอร์ติดต่อ:** 0-2354-5252
3. ศูนย์บริการสาธารณสุข ศูนย์ 47
 - **หน้าที่:** ให้บริการด้านสาธารณสุขและคำปรึกษาเกี่ยวกับโรคติดต่อในชุมชน

- เบอร์ติดต่อ: 0-2410-1810
- 4. สถานีตำรวจภูธรบางเสาธง
 - **หน้าที่:** ดูแลความปลอดภัยและรักษาความสงบเรียบร้อยในพื้นที่ รวมถึงการให้คำแนะนำด้านความปลอดภัยในโรงเรียน
 - เบอร์ติดต่อ: 0-2338-1234

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

การรักษาความปลอดภัยและการควบคุมการเข้าออกภายในโรงเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง เพื่อปกป้องนักเรียน ครู และบุคลากรทางการศึกษา ดังนี้:

1. พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

มาตรา 63 ระบุว่า "โรงเรียนและโรงเรียน ต้องจัดให้มีระบบงานและกิจกรรมในการแนะแนว ให้คำปรึกษา และฝึกอบรมแก่นักเรียน นักศึกษา และผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมความประพฤติที่เหมาะสม ความรับผิดชอบต่อสังคมและความปลอดภัยแก่นักเรียน นักศึกษา ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง"

2. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษา ที่เปิดสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2549 กำหนดให้โรงเรียนต้องมีมาตรการรักษาความปลอดภัยตลอดเวลาที่ดำเนินการเรียนการสอน

3. คู่มือการดำเนินงานความปลอดภัยโรงเรียน

กระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำคู่มือการดำเนินงานความปลอดภัยโรงเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการจัดระบบความปลอดภัยภายในโรงเรียน ครอบคลุมการป้องกัน ปลูกฝัง และปราบปราม โดยเน้นการมีส่วนร่วมของนักเรียน ครู และชุมชน

4. มาตรฐานโรงเรียนคุ้มครองเด็ก

มาตรฐานนี้กำหนดให้โรงเรียนจัดระบบที่คำนึงถึงความปลอดภัยของนักเรียน เช่น การตรวจสอบสภาพรถรับ-ส่ง การตรวจสอบประวัติและความพร้อมของคนขับรถ และการจัดให้มีผู้ใหญ่ดูแลในรถรับ-ส่ง

ความปลอดภัยในด้านโภชนาการของโรงเรียน

นิยาม

ความปลอดภัยด้านโภชนาการของโรงเรียน หมายถึง การจัดการและควบคุมให้บริการอาหารและเครื่องดื่มในโรงเรียนเป็นไปอย่างถูกต้องตามหลักสุขอนามัย มีคุณค่าทางโภชนาการที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน และปลอดภัยจากการปนเปื้อนของเชื้อโรค สารเคมี หรือสิ่งแปลกปลอมที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ โดยมีการตรวจสอบคุณภาพอาหาร การเตรียม การเก็บรักษา และการเสิร์ฟที่ถูกต้องสุขลักษณะ รวมทั้งการให้ความรู้เกี่ยวกับโภชนาการแก่นักเรียนเพื่อส่งเสริมการเลือกรับประทานอาหารที่ดีต่อสุขภาพ

มาตรการการป้องกันเหตุ

มาตรการการป้องกันเหตุด้านโภชนาการในโรงเรียนประกอบด้วย การดำเนินงานและแนวทางเพื่อให้มั่นใจว่าอาหารและเครื่องดื่มที่ให้บริการแก่นักเรียนมีความปลอดภัย ถูกสุขลักษณะ และมีคุณค่าทางโภชนาการที่เหมาะสม โดยมาตรการดังกล่าวประกอบด้วย:

1. **การคัดเลือกวัตถุดิบอย่างปลอดภัย** – โรงเรียนควรเลือกวัตถุดิบที่สด สะอาด และปลอดภัยจากสารปนเปื้อนหรือสารเคมีที่อาจเป็นอันตราย รวมถึงการตรวจสอบมาตรฐานของแหล่งจัดหาวัตถุดิบอย่างสม่ำเสมอ
2. **การเก็บรักษาและจัดเก็บวัตถุดิบที่ถูกต้อง** – ควรมีระบบจัดเก็บวัตถุดิบในอุณหภูมิที่เหมาะสม แยกประเภทอาหารสด อาหารแห้ง และอาหารแช่แข็งเพื่อป้องกันการปนเปื้อนข้ามกัน
3. **การตรวจสอบสุขอนามัยของพนักงานในครัว** – พนักงานที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมอาหารต้องผ่านการตรวจสอบสุขภาพและฝึกอบรมด้านสุขอนามัยอาหาร เช่น การล้างมือ การสวมใส่ผ้ากันเปื้อน และการใช้อุปกรณ์ป้องกันต่างๆ เพื่อป้องกันการแพร่เชื้อโรค
4. **การทำความสะอาดและการฆ่าเชื้อในครัวและอุปกรณ์** – ครัวและอุปกรณ์ประกอบอาหารควรได้รับการทำความสะอาดและฆ่าเชื้ออย่างสม่ำเสมอ เพื่อป้องกันการสะสมของเชื้อโรคและสิ่งปนเปื้อน
5. **การเตรียมและปรุงอาหารด้วยมาตรฐานที่ถูกต้อง** – ปฏิบัติตามหลักสุขาภิบาลอาหารในการเตรียมและปรุงอาหาร เช่น การใช้อุณหภูมิที่เหมาะสม การแยกประเภทอาหารดิบและสุก และการหลีกเลี่ยงการใช้วัตถุดิบหมดอายุหรือใกล้หมดอายุ
6. **การตรวจสอบคุณภาพอาหารก่อนเสิร์ฟ** – ควรมีการตรวจสอบความสดใหม่และความสะอาดของอาหารก่อนการเสิร์ฟให้นักเรียน รวมถึงการตรวจสอบสภาพอุณหภูมิและคุณภาพของอาหารที่เตรียมไว้เสมอ
7. **การให้ความรู้เรื่องโภชนาการแก่นักเรียนและผู้ปกครอง** – ส่งเสริมให้นักเรียนและผู้ปกครองมีความรู้เกี่ยวกับโภชนาการที่ดีและการเลือกอาหารที่ปลอดภัย พร้อมให้คำแนะนำเรื่องอาหารที่มีประโยชน์เพื่อการเจริญเติบโต
8. **การควบคุมและการจัดเก็บบันทึกการตรวจสอบสุขอนามัย** – โรงเรียนควรจัดทำบันทึกการตรวจสอบและการทำความสะอาดอุปกรณ์และสถานที่ พร้อมทั้งบันทึกการฝึกอบรมพนักงานในเรื่องการดูแลสุขอนามัยอย่างเป็นระเบียบ

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุด้านความปลอดภัยในโภชนาการของโรงเรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อเตรียมพร้อมในการตอบสนองอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่อาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพ

นักเรียนจากการบริโภคอาหารหรือเครื่องดื่มที่ไม่ปลอดภัย เช่น การเกิดอาการแพ้ อาหารเป็นพิษ หรือการปนเปื้อนของสารเคมีในอาหาร โดยมีแนวทางดังนี้:

1. **การสังเกตอาการและประเมินสถานการณ์เบื้องต้น** – ครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้องควรสังเกตอาการผิดปกติ เช่น อาการคลื่นไส้ อาเจียน ท้องเสีย หรืออาการแพ้ในนักเรียน และประเมินว่าเป็นอาการที่รุนแรงหรือไม่ เพื่อดำเนินการช่วยเหลือเบื้องต้นทันที
2. **การให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้น** – โรงเรียนควรมีบุคลากรที่ผ่านการฝึกอบรมด้านการปฐมพยาบาลประจำการที่สถานที่ให้บริการอาหาร เพื่อช่วยเหลือนักเรียนทันทีเมื่อเกิดอาการไม่พึงประสงค์ เช่น การให้น้ำเกลือแร่สำหรับอาการท้องเสีย หรือการให้ยาคัดวนสำหรับผู้แพ้อาหารรุนแรง
3. **การติดต่อหน่วยแพทย์และบริการฉุกเฉิน** – ในกรณีที่นักเรียนมีอาการรุนแรงหรือไม่สามารถบรรเทาอาการได้ด้วยการปฐมพยาบาลเบื้องต้น โรงเรียนควรมีเบอร์ติดต่อฉุกเฉินของโรงพยาบาลหรือหน่วยแพทย์ใกล้เคียงและดำเนินการติดต่อทันที
4. **การแจ้งผู้ปกครองของนักเรียน** – ในกรณีที่เกิดเหตุ โรงเรียนต้องรีบแจ้งผู้ปกครองของนักเรียนที่ได้รับผลกระทบเพื่อให้รับทราบสถานการณ์และประสานงานในเรื่องการดูแลรักษาต่อไป
5. **การเก็บตัวอย่างอาหารและน้ำดื่มที่เกี่ยวข้อง** – หากสงสัยว่าอาหารหรือเครื่องดื่มเป็นสาเหตุของอาการไม่พึงประสงค์ โรงเรียนควรเก็บตัวอย่างอาหารและน้ำดื่มที่เกี่ยวข้องเพื่อส่งตรวจสอบคุณภาพในห้องปฏิบัติการ
6. **การควบคุมและกักกันอาหารที่สงสัยว่าเป็นต้นเหตุ** – หยุดการเสิร์ฟอาหารที่สงสัยว่าเป็นสาเหตุของปัญหาและนำออกจากพื้นที่ให้บริการทันทีเพื่อป้องกันการแพร่กระจายของอาการในนักเรียนคนอื่นๆ
7. **การสอบสวนและบันทึกเหตุการณ์** – โรงเรียนควรมีระบบบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงการสอบสวนหาสาเหตุและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการปรับปรุงมาตรการป้องกันในอนาคต
8. **การแจ้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง** – หากเกิดเหตุที่มีนักเรียนได้รับผลกระทบเป็นจำนวนมากหรือเป็นเหตุการณ์ที่ร้ายแรง โรงเรียนควรแจ้งหน่วยงานสาธารณสุขในท้องถิ่นเพื่อให้การช่วยเหลือและสอบสวนอย่างเหมาะสม

มาตรการหลังเกิดเหตุ

มาตรการหลังเกิดเหตุด้านความปลอดภัยในโภชนาการของโรงเรียน เป็นแนวทางการดำเนินงานที่มุ่งเน้นการประเมินผลและปรับปรุงการจัดการด้านโภชนาการให้ดียิ่งขึ้น เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุซ้ำและรักษาความปลอดภัยด้านสุขภาพของนักเรียนในระยะยาว โดยมีแนวทางดังนี้:

1. **การสืบสวนและวิเคราะห์เหตุการณ์** – รวบรวมข้อมูลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น สาเหตุของการปนเปื้อนในอาหาร ลำดับเหตุการณ์ อากาศที่พบในนักเรียน และมาตรการตอบสนองที่ใช้ เพื่อทำการวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหา
2. **การทบทวนมาตรการและขั้นตอนการทำงาน** – ประเมินมาตรการและกระบวนการด้านโภชนาการเดิม เช่น การคัดเลือกวัตถุดิบ การเตรียมอาหาร และการเก็บรักษาอาหาร ว่ามีจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องที่ต้องแก้ไขหรือไม่
3. **การให้คำแนะนำและการฝึกอบรมเพิ่มเติมแก่พนักงาน** – จัดการอบรมเพิ่มเติมให้พนักงานในครัวและบุคลากรที่เกี่ยวข้องให้มีความเข้าใจในการจัดการและเตรียมอาหารอย่างถูกต้องลักษณะ เช่น การป้องกันการปนเปื้อนข้าม และการตรวจสอบคุณภาพของอาหาร
4. **การติดตามสุขภาพของนักเรียนที่ได้รับผลกระทบ** – โรงเรียนควรจัดให้มีการติดตามสุขภาพของนักเรียนที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ เพื่อตรวจสอบอาการและให้คำแนะนำในการฟื้นฟูสุขภาพในกรณีที่เป็น
5. **การปรับปรุงมาตรการป้องกันและมาตรฐานการตรวจสอบ** – ปรับปรุงมาตรการป้องกัน เช่น การเพิ่มความถี่ในการตรวจสอบคุณภาพอาหาร การปรับปรุงระบบการจัดเก็บวัตถุดิบ และการกำหนดขั้นตอนใหม่ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันการเกิดเหตุซ้ำ
6. **การสื่อสารและแจ้งข้อมูลให้ผู้ปกครองทราบ** – แจ้งผู้ปกครองถึงการดำเนินการที่โรงเรียนได้ทำหลังเกิดเหตุ และแนวทางที่โรงเรียนจะปฏิบัติต่อไป เพื่อสร้างความมั่นใจและความเชื่อมั่นในความปลอดภัยด้านโภชนาการของโรงเรียน
7. **การตรวจสอบและรับรองมาตรฐานจากหน่วยงานภายนอก** – พิจารณาให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทางด้านสุขอนามัยอาหารเข้ามาตรวจสอบและให้คำแนะนำ เพื่อยืนยันว่าโรงเรียนปฏิบัติตามมาตรฐานและปลอดภัย
8. **การทบทวนและพัฒนาแผนการป้องกันเหตุในระยะยาว** – ร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาแผนป้องกันเหตุในระยะยาว เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและสร้างสภาพแวดล้อมด้านโภชนาการที่ปลอดภัยสำหรับนักเรียนในอนาคต

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

หากโรงเรียนต้องการความช่วยเหลือด้านความปลอดภัยทางโภชนาการ สามารถติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้:

1. **สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดกรุงเทพมหานคร**
 - **หน้าที่:** ฝ้าระวัง ป้องกัน และควบคุมโรคติดต่อในพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร
 - **เบอร์ติดต่อ:** 0-2203-2872

2. สำนักงานเขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร

- **หน้าที่:** กำกับดูแลและสนับสนุนการจัดการสถานการณ์โรคติดต่อในโรงเรียน
- **เบอร์ติดต่อ:** 0-2354-5252

3. โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์

- **หน้าที่:** ให้บริการทางการแพทย์และคำปรึกษาเกี่ยวกับโรคติดต่อ
- **เบอร์ติดต่อ:** 0-2838-5555

4. ศูนย์บริการสาธารณสุข ศูนย์ 47

- **หน้าที่:** ให้บริการด้านสาธารณสุขและคำปรึกษาเกี่ยวกับโรคติดต่อในชุมชน
- **เบอร์ติดต่อ:** 0-2410-1810

หน่วยงานเหล่านี้ดูแลและกำกับดูแลโรงเรียนในพื้นที่ สามารถให้คำแนะนำและสนับสนุนด้านโภชนาการและความปลอดภัยของอาหารในโรงเรียน

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

การรักษาความปลอดภัยด้านโภชนาการในโรงเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้มั่นใจว่าอาหารและเครื่องดื่มที่นักเรียนได้รับมีคุณภาพและปลอดภัย กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องมีดังนี้:

1. พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522

กฎหมายฉบับนี้กำหนดมาตรฐานและข้อบังคับเกี่ยวกับการผลิต การจำหน่าย และการบริโภคอาหาร เพื่อป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากอาหารที่ไม่ปลอดภัย

2. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542

มาตรา 22 ระบุว่า "การจัดการศึกษาต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้เรียน" ซึ่งรวมถึงการจัดการด้านโภชนาการที่ปลอดภัยในโรงเรียน

3. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดการอาหารกลางวันในโรงเรียน พ.ศ. 2543

ระเบียบนี้กำหนดแนวทางการจัดการอาหารกลางวันในโรงเรียนให้มีคุณภาพและปลอดภัยสำหรับนักเรียน

4. มาตรฐานระบบการจัดการอาหารและโภชนาการในโรงเรียน

คู่มือมาตรฐานระบบการจัดการอาหารและโภชนาการในโรงเรียน จัดทำโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการอาหารและโภชนาการที่ปลอดภัยในโรงเรียน

การตรวจโรคและเฝ้าระวังสุขภาพผู้เรียน

นิยาม

การตรวจโรคและเฝ้าระวังสุขภาพผู้เรียน หมายถึง กระบวนการในการตรวจสอบสุขภาพของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อประเมินสภาพร่างกายและจิตใจ รวมถึงการเฝ้าระวังและติดตามอาการเจ็บป่วยหรือโรคติดต่อที่อาจเกิดขึ้นในโรงเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อลดความเสี่ยงในการแพร่ระบาดของโรค ส่งเสริมสุขภาพของนักเรียน และสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยในโรงเรียน

การตรวจโรคและเฝ้าระวังสุขภาพผู้เรียนประกอบด้วยกิจกรรม เช่น การตรวจสุขภาพประจำปี การคัดกรองอาการเจ็บป่วย การให้ความรู้เรื่องการป้องกันโรค และการเก็บข้อมูลด้านสุขภาพของนักเรียน เพื่อให้โรงเรียนสามารถดูแลสุขภาพนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรการการป้องกันเหตุ

มาตรการการป้องกันเหตุของการตรวจโรคและเฝ้าระวังสุขภาพผู้เรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อลดโอกาสในการแพร่ระบาดของโรคและป้องกันไม่ให้นักเรียนเจ็บป่วยจากโรคติดต่อหรือปัญหาสุขภาพที่สามารถป้องกันได้ มาตรการเหล่านี้รวมถึง:

1. **การตรวจสุขภาพประจำปี** – จัดการตรวจสุขภาพนักเรียนประจำปี เช่น การวัดส่วนสูง น้ำหนัก การตรวจสายตา การตรวจฟัน และการตรวจสุขภาพทั่วไป เพื่อประเมินสภาพสุขภาพของนักเรียนและให้คำแนะนำในการดูแลสุขภาพ
2. **การคัดกรองอาการก่อนเข้าโรงเรียน** – ในกรณีที่มีการระบาดของโรคติดต่อ เช่น ไข้หวัดใหญ่ โรงเรียนสามารถทำการคัดกรองนักเรียนก่อนเข้าโรงเรียน เช่น วัดอุณหภูมิและสอบถามอาการ เพื่อป้องกันการนำเชื้อโรคเข้ามาในโรงเรียน
3. **การรณรงค์การรักษาสุขอนามัยส่วนบุคคล** – ให้ความรู้และรณรงค์เรื่องการล้างมือ การใส่หน้ากากอนามัย การใช้เจลแอลกอฮอล์ และการปิดปากจมูกเมื่อไอหรือจาม เพื่อส่งเสริมสุขอนามัยส่วนบุคคลในหมู่ผู้เรียนและบุคลากร
4. **การจัดสภาพแวดล้อมที่สะอาดและปลอดภัย** – ดูแลความสะอาดในโรงเรียน รวมถึงการทำ ความสะอาดพื้นผิวที่มีการสัมผัสบ่อยๆ เช่น โต๊ะ เก้าอี้ และราวบันได ตลอดจนการจัดการระบายอากาศที่เหมาะสม
5. **การจัดทำข้อมูลและประวัติสุขภาพของนักเรียน** – เก็บข้อมูลสุขภาพของนักเรียน เช่น ประวัติโรคประจำตัว ประวัติการแพ้ และประวัติการฉีดวัคซีน เพื่อให้บุคลากรในโรงเรียนสามารถติดตามและช่วยเหลือผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม
6. **การให้วัคซีนป้องกันโรค** – ประสานงานกับหน่วยงานสาธารณสุขในการให้บริการวัคซีนป้องกันโรคที่จำเป็น เช่น วัคซีนไข้หวัดใหญ่ เพื่อเพิ่มภูมิคุ้มกันและลดความเสี่ยงในการเกิดโรค

7. การอบรมและฝึกซ้อมสำหรับบุคลากร – ให้การฝึกอบรมบุคลากรในโรงเรียนเรื่องการดูแลและป้องกันการแพร่ระบาดของโรค รวมถึงการช่วยเหลือเมื่อพบอาการป่วยในนักเรียน
8. การสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครองและชุมชน – แจกข้อมูลและให้ความรู้แก่ผู้ปกครองเกี่ยวกับการป้องกันโรค และสร้างความร่วมมือในการดูแลสุขภาพของนักเรียนเมื่ออยู่ที่บ้าน
9. การเตรียมแผนฉุกเฉินในกรณีพบการระบาดของโรค – เตรียมแผนการรับมือในกรณีที่พบการระบาดของโรคในโรงเรียน เช่น การแยกนักเรียนที่มีอาการป่วย การแจ้งหน่วยงานสาธารณสุข และการหยุดการเรียนการสอนชั่วคราวหากจำเป็น

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ ในกรณีการตรวจโรคและเฝ้าระวังสุขภาพผู้เรียน เมื่อมีนักเรียนแสดงอาการป่วยหรือเกิดการระบาดของโรคในโรงเรียน มีเป้าหมายเพื่อรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉินและลดความเสี่ยงในการแพร่ระบาดของโรค มาตรการเหล่านี้ได้แก่:

1. การแยกนักเรียนที่มีอาการป่วยออกจากกลุ่มทันที – หากพบว่านักเรียนมีอาการเช่น ไข้ ไอ หรืออาการที่น่าสงสัยอื่น ๆ ให้แยกนักเรียนออกจากกลุ่มและนำไปยังพื้นที่ที่เตรียมไว้เพื่อลดโอกาสการแพร่เชื้อ
2. การประเมินและบันทึกอาการเบื้องต้น – บุคลากรทางการแพทย์ของโรงเรียนหรือผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมควรทำการประเมินอาการและบันทึกอาการเบื้องต้นของนักเรียนที่ป่วย เพื่อตรวจสอบและส่งข้อมูลให้ผู้ปกครองและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
3. การปฐมพยาบาลเบื้องต้น – ในกรณีที่อาการไม่รุนแรงสามารถทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้น เช่น การเช็ดตัวเพื่อลดไข้ การให้น้ำเกลือแร่ หรือการดูแลตามอาการที่ไม่เป็นอันตราย แต่หากอาการรุนแรงควรรีบติดต่อหน่วยแพทย์ฉุกเฉิน
4. การแจ้งผู้ปกครองและประสานงานการรับนักเรียนกลับบ้าน – โรงเรียนควรติดต่อผู้ปกครองทันทีเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาการของนักเรียนและประสานงานในการรับตัวนักเรียนกลับไปดูแลที่บ้านหรือโรงพยาบาล
5. การทำความสะอาดและฆ่าเชื้อบริเวณที่นักเรียนใช้งาน – ดำเนินการทำความสะอาดและฆ่าเชื้อบริเวณที่นักเรียนที่ป่วยได้ใช้ เช่น ห้องเรียน ห้องน้ำ และพื้นที่ที่นักเรียนพักอยู่ เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรคไปยังนักเรียนคนอื่นๆ
6. การแจ้งหน่วยงานสาธารณสุขในกรณีการระบาด – หากพบว่ามีกรณีการระบาดในกลุ่มนักเรียนหลายคน โรงเรียนควรแจ้งหน่วยงานสาธารณสุขในพื้นที่เพื่อตรวจสอบและให้คำแนะนำในการควบคุมการแพร่ระบาด

7. **การให้คำแนะนำด้านสุขอนามัยแก่นักเรียนและบุคลากร** – ให้คำแนะนำเพิ่มเติมแก่นักเรียน ครู และบุคลากรเรื่องการรักษาสุขอนามัย เช่น การล้างมืออย่างถูกวิธี การสวมหน้ากากอนามัย และการใช้เจลแอลกอฮอล์ล้างมือ
8. **การจัดเตรียมข้อมูลและให้คำแนะนำสำหรับผู้ปกครองและชุมชน** – ส่งข้อมูลหรือแนวทางการป้องกันโรคให้แก่ผู้ปกครองเพื่อให้มั่นใจว่านักเรียนได้รับการดูแลอย่างเหมาะสมที่บ้าน และมีการป้องกันโรคแพร่กระจายต่อไป
9. **การติดตามและเฝ้าระวังสุขภาพนักเรียนที่ใกล้ชิดกับผู้ป่วย** – ติดตามและเฝ้าระวังสุขภาพของนักเรียนและบุคลากรที่อยู่ใกล้ชิดกับผู้ป่วย เพื่อให้สามารถตรวจพบอาการในระยะเริ่มต้นและให้การช่วยเหลือได้ทันที

มาตรการหลังเกิดเหตุ

ในการตรวจโรคและเฝ้าระวังสุขภาพผู้เรียน เป็นแนวทางการดำเนินงานเพื่อติดตามผลและป้องกันไม่ให้เกิดการแพร่ระบาดซ้ำ โดยมีขั้นตอนดังนี้:

1. **การติดตามสุขภาพนักเรียนที่ได้รับผลกระทบ** – โรงเรียนควรติดตามสุขภาพของนักเรียนที่แสดงอาการป่วยหรือได้รับผลกระทบจากโรคระบาด เพื่อประเมินการฟื้นตัวและให้คำแนะนำในการดูแลสุขภาพอย่างเหมาะสม
2. **การแจ้งข้อมูลให้ผู้ปกครองและชุมชนทราบ** – ส่งข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงมาตรการที่โรงเรียนได้ดำเนินการหลังเกิดเหตุ เพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ปกครอง และแจ้งให้ชุมชนทราบเกี่ยวกับการป้องกันโรคที่อาจเกิดขึ้นในพื้นที่
3. **การวิเคราะห์และปรับปรุงมาตรการป้องกัน** – ประเมินการดำเนินการที่เกิดขึ้นระหว่างและหลังเหตุการณ์ เพื่อระบุจุดที่สามารถปรับปรุงได้ เช่น มาตรการคัดกรอง การป้องกันโรคในห้องเรียน และการรักษาความสะอาดพื้นที่ต่างๆ
4. **การอบรมบุคลากรเกี่ยวกับการป้องกันและจัดการโรคระบาด** – ให้การอบรมและให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่ครูและบุคลากรเกี่ยวกับการป้องกันและจัดการโรคระบาด เพื่อให้สามารถดูแลนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพในอนาคต
5. **การทำความสะอาดและฆ่าเชื้อในโรงเรียน** – ทำความสะอาดและฆ่าเชื้อพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบอย่างละเอียด เช่น ห้องเรียน ห้องน้ำ และพื้นที่ส่วนกลาง เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีเชื้อโรคหลงเหลืออยู่
6. **การจัดเก็บบันทึกเหตุการณ์และข้อมูลสุขภาพ** – จัดทำบันทึกข้อมูลของเหตุการณ์ การดำเนินการ มาตรการ และข้อมูลสุขภาพของนักเรียน เพื่อใช้ในการวางแผนป้องกันและแก้ไขเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

7. การตรวจสอบและประเมินความพร้อมของแผนรับมือโรคระบาด – ทบทวนและปรับปรุงแผนการรับมือโรคระบาดเพื่อให้สอดคล้องกับข้อมูลและประสบการณ์จากเหตุการณ์ที่ผ่านมา รวมถึงการจัดเตรียมทรัพยากรให้พร้อมสำหรับการใช้ในกรณีฉุกเฉิน
8. การประเมินสุขภาพจิตของนักเรียนและบุคลากร – หากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ โรงเรียนควรจัดให้มีการประเมินและให้คำปรึกษาแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบ เพื่อช่วยให้นักเรียนและบุคลากรกลับมา มีสุขภาพจิตที่ดี

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

1. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดกรุงเทพมหานคร
 - **หน้าที่:** ฝ้าระวัง ป้องกัน และควบคุมโรคติดต่อในพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร
 - **เบอร์ติดต่อ:** 0-2203-2872
2. สำนักงานเขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร
 - **หน้าที่:** กำกับดูแลและสนับสนุนการจัดการสถานการณ์โรคติดต่อในโรงเรียน
 - **เบอร์ติดต่อ:** 0-2354-5252
3. โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์
 - **หน้าที่:** ให้บริการทางการแพทย์และคำปรึกษาเกี่ยวกับโรคติดต่อ
 - **เบอร์ติดต่อ:** 0-2838-5555
4. ศูนย์บริการสาธารณสุข ศูนย์ 47
 - **หน้าที่:** ให้บริการด้านสาธารณสุขและคำปรึกษาเกี่ยวกับโรคติดต่อในชุมชน
 - **โทรศัพท์:** 0-2387-0020

หน่วยงานเหล่านี้ดูแลและกำกับดูแลโรงเรียนในพื้นที่ สามารถให้คำแนะนำและสนับสนุนด้านโภชนาการและความปลอดภัยของอาหารในโรงเรียน

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

การตรวจโรคและฝ้าระวังสุขภาพของนักเรียนในโรงเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้มั่นใจว่านักเรียนได้รับการดูแลสุขภาพอย่างเหมาะสมและปลอดภัย กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องมีดังนี้:

1. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542

มาตรา 22 ระบุว่า "การจัดการศึกษาต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้เรียน" ซึ่งรวมถึงการดูแลสุขภาพและการฝ้าระวังโรคในโรงเรียน

2. พระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550

มาตรา 5 ระบุว่า "บุคคลมีสิทธิได้รับบริการสาธารณสุขที่มีคุณภาพและมาตรฐาน" ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีสิทธิได้รับการตรวจสอบคุณภาพและการเฝ้าระวังโรคที่มีคุณภาพ

3. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดการสุขภาพนักเรียน พ.ศ. 2545

ระเบียบนี้กำหนดแนวทางการจัดการสุขภาพนักเรียนในโรงเรียน รวมถึงการตรวจสอบคุณภาพประจำปี การเฝ้าระวังโรคติดต่อ และการส่งเสริมสุขภาพ

4. แนวทางปฏิบัติคัดกรองสุขภาพนักเรียนในโรงเรียน

กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข ได้จัดทำแนวทางปฏิบัติสำหรับการคัดกรองสุขภาพนักเรียน เพื่อเฝ้าระวังและป้องกันการแพร่ระบาดของโรคต่าง ๆ ในโรงเรียน

รถโรงเรียน / รถตู้รับส่งนักเรียน

นิยาม

รถโรงเรียน/รถตู้รับส่งนักเรียน หมายถึง ยานพาหนะที่จัดขึ้นเพื่อให้บริการรับ-ส่งนักเรียนจากบ้านไปโรงเรียนและจากโรงเรียนกลับบ้าน โดยยานพาหนะเหล่านี้ต้องได้รับการออกแบบหรือปรับปรุงให้เหมาะสมกับการรับ-ส่งนักเรียน โดยคำนึงถึงความปลอดภัยและความสะดวกสบาย รวมถึงมีมาตรการป้องกันอุบัติเหตุและการดูแลนักเรียนระหว่างการเดินทาง เช่น การติดตั้งเข็มขัดนิรภัย การมีผู้ดูแลในรถ และการตรวจสอบสภาพรถอย่างสม่ำเสมอ

มาตรการการป้องกันเหตุ

เพื่อเพิ่มความปลอดภัยในการรับ-ส่งนักเรียน ลดความเสี่ยงของอุบัติเหตุ และสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยในระหว่างการเดินทาง มาตรการเหล่านี้รวมถึง:

1. **การตรวจสอบสภาพรถก่อนใช้งานทุกครั้ง** – ตรวจสอบสภาพของรถ เช่น ระบบเบรก ไฟสัญญาณ ยางรถ และอุปกรณ์นิรภัย เพื่อให้แน่ใจว่ารถอยู่ในสภาพพร้อมใช้งานและปลอดภัย
2. **การติดตั้งเข็มขัดนิรภัย** – รถโรงเรียนควรมีเข็มขัดนิรภัยในทุกที่นั่ง เพื่อให้นักเรียนสามารถคาดเข็มขัดนิรภัยได้ขณะเดินทาง ลดความเสี่ยงของการบาดเจ็บหากเกิดอุบัติเหตุ
3. **การคัดเลือกและอบรมพนักงานขับรถ** – ผู้ขับรถควรมีใบขับขี่ที่ถูกต้อง มีประสบการณ์ และผ่านการอบรมด้านความปลอดภัยในการขับขี่และการดูแลนักเรียน
4. **การกำหนดให้มีผู้ดูแลในรถ** – ในกรณีของรถที่รับ-ส่งนักเรียนจำนวนมาก ควรมีผู้ดูแลหรือผู้ช่วยในการดูแลนักเรียนระหว่างการเดินทาง เพื่อช่วยให้นักเรียนขึ้น-ลงรถอย่างปลอดภัยและตรวจเช็คจำนวนนักเรียน
5. **การจัดการการขึ้น-ลงรถอย่างปลอดภัย** – กำหนดจุดรับ-ส่งนักเรียนอย่างชัดเจน โดยเลือกสถานที่ที่ปลอดภัยและห่างจากการจราจรคับคั่ง รวมถึงฝึกให้นักเรียนรู้วิธีขึ้น-ลงรถอย่างถูกต้อง

6. **การตรวจสอบประวัติและข้อมูลของพนักงานขับรถ** – ตรวจสอบประวัติการขับขี่ การกระทำผิดกฎหมาย หรือการละเมิดกฎจราจรของพนักงานขับรถอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีประวัติที่อาจเสี่ยงต่อความปลอดภัยของนักเรียน
7. **การจัดให้มีการประกันภัยที่ครอบคลุม** – ทำประกันภัยที่ครอบคลุมการบาดเจ็บและการเสียชีวิตของนักเรียนในกรณีเกิดอุบัติเหตุ เพื่อความมั่นใจว่ามีการดูแลในกรณีที่ไม่คาดคิด
8. **การติดตั้งกล้องวงจรปิดและอุปกรณ์ติดตามตำแหน่ง** – ติดตั้งกล้องวงจรปิดภายในรถและอุปกรณ์ติดตามตำแหน่ง GPS เพื่อสามารถติดตามการเดินทางของรถและตรวจสอบพฤติกรรมของผู้ขับขี่ได้ตลอดเวลา
9. **การกำหนดเวลาและเส้นทางที่ปลอดภัย** – วางแผนเส้นทางและเวลาที่เหมาะสม โดยหลีกเลี่ยงเส้นทางที่เสี่ยงต่ออุบัติเหตุหรือการจราจรที่ติดขัด เพื่อลดความเสี่ยงในการเดินทาง
10. **การรณรงค์การมีส่วนร่วมจากผู้ปกครองและโรงเรียน** – แจกข้อมูลแก่ผู้ปกครองเกี่ยวกับมาตรการความปลอดภัยและขั้นตอนการรับ-ส่ง เพื่อสร้างความร่วมมือในการดูแลความปลอดภัยของนักเรียน

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ สำหรับรถโรงเรียน/รถผู้รับ-ส่งนักเรียน เป็นขั้นตอนการดำเนินงานที่มุ่งเน้นการให้ความช่วยเหลือและลดความเสี่ยงของการบาดเจ็บหรือความเสียหายเมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด เช่น อุบัติเหตุหรือปัญหาสุขภาพฉุกเฉินระหว่างการเดินทาง โดยมาตรการเหล่านี้รวมถึง:

1. **การหยุดรถในที่ปลอดภัยทันที** – เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินหรืออุบัติเหตุ คนขับควรหยุดรถในที่ปลอดภัยที่สุด เช่น บริเวณข้างทางที่ห่างจากการจราจร เพื่อป้องกันอุบัติเหตุซ้ำซ้อน
2. **การตรวจสอบและประเมินอาการบาดเจ็บของนักเรียน** – คนขับและผู้ดูแลในรถควรตรวจสอบนักเรียนทุกคนเพื่อดูว่ามีอาการบาดเจ็บหรือปัญหาสุขภาพหรือไม่ และให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้นตามความจำเป็น
3. **การติดต่อหน่วยแพทย์ฉุกเฉินและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง** – ในกรณีที่มีผู้บาดเจ็บรุนแรงหรือจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือเพิ่มเติม คนขับควรติดต่อหน่วยแพทย์ฉุกเฉิน 1669 หรือหน่วยกู้ภัยที่อยู่ใกล้ที่สุด และแจ้งเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนทันที
4. **การแจ้งผู้ปกครองของนักเรียน** – โรงเรียนควรมีการติดต่อผู้ปกครองของนักเรียนที่อยู่ในเหตุการณ์เพื่อแจ้งสถานการณ์และให้ข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับอาการและการดูแลรักษา
5. **การดูแลความปลอดภัยของนักเรียนที่ไม่ได้รับบาดเจ็บ** – สำหรับนักเรียนที่ไม่ได้รับบาดเจ็บ ควรจัดให้นั่งอยู่ในที่ปลอดภัยในรถหรือนำไปยังพื้นที่ที่ปลอดภัยใกล้เคียง โดยไม่ปล่อยให้เด็กนักเรียนอยู่ใกล้จุดเกิดเหตุหรือบริเวณที่มีการจราจรหนาแน่น
6. **การให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้น** – คนขับหรือผู้ดูแลที่ผ่านการฝึกอบรมด้านการปฐมพยาบาลควรให้การช่วยเหลือนักเรียนเบื้องต้น เช่น การทำแผล การเช็ดตัวเพื่อลดไข้ หรือการทำ CPR หากจำเป็น

7. การตรวจสอบความปลอดภัยก่อนดำเนินการต่อ – หากอุบัติเหตุไม่รุนแรงและไม่มีนักเรียนได้รับบาดเจ็บ การตรวจสอบความปลอดภัยของรถและสภาพการเดินทางก่อนจะดำเนินการเดินทางต่อ เพื่อให้แน่ใจว่าการเดินทางจะปลอดภัย
8. การบันทึกเหตุการณ์และรายงานต่อผู้เกี่ยวข้อง – คนขับควรบันทึกรายละเอียดของเหตุการณ์ เช่น เวลา สถานที่ และสาเหตุที่เกิดขึ้น เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการประสานงานและการประเมินมาตรการความปลอดภัยเพิ่มเติม
9. การให้คำแนะนำด้านจิตวิทยาแก่เด็กที่ได้รับผลกระทบ – หากนักเรียนมีอาการตกใจหรือกลัว ควรมีการปลอบใจและให้คำแนะนำที่เหมาะสมเพื่อช่วยลดความวิตกกังวล

มาตรการหลังเกิดเหตุ

มาตรการหลังเกิดเหตุ สำหรับรถโรงเรียน/รถตู้รับ-ส่งนักเรียน เป็นขั้นตอนในการฟื้นฟู ดูแล และปรับปรุงระบบความปลอดภัยหลังเกิดเหตุการณ์ เพื่อป้องกันการเกิดซ้ำและเพิ่มความมั่นใจให้กับนักเรียน ผู้ปกครอง และบุคลากร โดยมีมาตรการดังนี้:

1. การตรวจสอบสภาพของรถอย่างละเอียด – หลังเกิดเหตุ ควรตรวจสอบสภาพรถอย่างละเอียดโดยช่างผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้แน่ใจว่ารถอยู่ในสภาพที่พร้อมใช้งานและไม่มีปัญหาที่อาจทำให้เกิดอุบัติเหตุซ้ำ
2. การประเมินสาเหตุของเหตุการณ์ – รวบรวมข้อมูลและหลักฐาน เช่น บันทึกการเดินทาง พยานบุคคล และสภาพแวดล้อมขณะเกิดเหตุ เพื่อวิเคราะห์สาเหตุที่แท้จริงของเหตุการณ์และนำไปใช้ในการปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย
3. การประชุมสรุปเหตุการณ์กับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง – จัดประชุมร่วมกับผู้ขับรถ ผู้ดูแล นักเรียน และเจ้าหน้าที่โรงเรียนเพื่อรับฟังข้อมูลและข้อเสนอแนะในการป้องกันเหตุที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต
4. การแจ้งผู้ปกครองเกี่ยวกับมาตรการหลังเกิดเหตุ – โรงเรียนควรแจ้งข้อมูลและมาตรการที่ดำเนินการหลังเกิดเหตุให้ผู้ปกครองทราบเพื่อสร้างความมั่นใจ เช่น การปรับปรุงความปลอดภัย การอบรมพนักงานเพิ่มเติม และแผนการป้องกันอุบัติเหตุ
5. การจัดให้มีการอบรมและทบทวนทักษะการขับขี่ปลอดภัย – หากพบว่าสาเหตุของเหตุการณ์เกิดจากความผิดพลาดของคนขับ ควรมีการจัดอบรมทักษะการขับขี่ปลอดภัยเพิ่มเติม เพื่อเพิ่มความรู้ ทัศนคติ และความเชี่ยวชาญในการขับขี่
6. การทบทวนและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย – ประเมินและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยที่มีอยู่ โดยพิจารณาจากข้อมูลที่ได้จากเหตุการณ์ เช่น การเพิ่มระบบความปลอดภัยในรถ การติดตั้งกล้องวงจรปิด หรือการเพิ่มจำนวนผู้ดูแลนักเรียน
7. การให้การดูแลด้านสุขภาพและจิตใจแก่นักเรียนที่ได้รับผลกระทบ – หากนักเรียนที่อยู่ในเหตุการณ์มีอาการบาดเจ็บหรือมีผลกระทบทางจิตใจ ควรจัดให้มีการดูแลจากแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาเพื่อช่วยฟื้นฟูสุขภาพกายและจิตใจ

8. การเก็บข้อมูลและบันทึกเหตุการณ์เพื่ออ้างอิงในอนาคต – ทำบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยละเอียด รวมถึงสาเหตุและมาตรการที่ดำเนินการหลังเหตุ เพื่อใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงในการป้องกันและรับมือกับเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต
9. การประสานงานกับหน่วยงานสาธารณสุขหรือกรมการขนส่ง – หากเกิดเหตุที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งหรือปัญหาด้านสุขภาพ ควรติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้รับคำแนะนำและการสนับสนุนในการปรับปรุงระบบความปลอดภัย
10. การติดตามและประเมินผลการดำเนินการ – ติดตามผลการดำเนินงานหลังเหตุการณ์เพื่อให้แน่ใจว่า มาตรการที่ปรับปรุงได้ผลและช่วยลดความเสี่ยงในการเกิดเหตุซ้ำ พร้อมทั้งทบทวนและปรับปรุงตามความจำเป็น

หน่วยงานที่ติดต่อขอความช่วยเหลือ

1. กรมการขนส่งทางบก (Department of Land Transport):

- ที่อยู่: 1032 ถนนพหลโยธิน แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900
- โทรศัพท์: 0-2271-8888

กรมการขนส่งทางบกมีหน้าที่กำกับดูแลมาตรฐานความปลอดภัยของยานพาหนะ รวมถึงการออกใบอนุญาต และตรวจสภาพรถรับ-ส่งนักเรียน

2. สำนักงานขนส่งกรุงเทพมหานคร พื้นที่ 2 : ตลิ่งชัน

- ที่อยู่: 51 ซอยสวนผัก 4 แขวงตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร 10170
- โทรศัพท์: 028821631
- เว็บไซต์: <https://bkk2.dlt.go.th/>

สำนักงานขนส่งจังหวัดกรุงเทพมหานคร การรับผิดชอบการตรวจสภาพรถและออกใบอนุญาตสำหรับรถรับ-ส่งนักเรียนในพื้นที่

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

การดำเนินงานของรถโรงเรียนหรือรถตู้รับ-ส่งนักเรียนในประเทศไทยอยู่ภายใต้กฎหมายและระเบียบที่กำหนด เพื่อความปลอดภัยและมาตรฐานในการให้บริการ ดังนี้:

1. พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522: กฎหมายหลักที่กำหนดมาตรฐานและข้อบังคับเกี่ยวกับการขนส่งทางบก รวมถึงการดำเนินงานของรถรับ-ส่งนักเรียน
2. ระเบียบกรมการขนส่งทางบกว่าด้วยการขออนุญาตและการอนุญาตให้ใช้รถในการรับจ้างรับส่งนักเรียน พ.ศ. 2547: ระเบียบนี้กำหนดขั้นตอนและเงื่อนไขในการขออนุญาตใช้รถรับ-ส่งนักเรียน เช่น การตรวจสภาพรถ การติดตั้งอุปกรณ์ความปลอดภัย และการรับรองจากโรงเรียน

3. ประกาศกรมการขนส่งทางบกเกี่ยวกับมาตรฐานความปลอดภัยของรถรับ-ส่งนักเรียน: ประกาศนี้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรฐานความปลอดภัยที่รถรับ-ส่งนักเรียนต้องปฏิบัติตาม เช่น การติดตั้งเข็มขัดนิรภัย การมีผู้ควบคุมดูแลนักเรียนประจำรถ และการตรวจสอบสภาพรถอย่างสม่ำเสมอ
4. แนวทางปฏิบัติในการควบคุมดูแลความปลอดภัยเกี่ยวกับการจัดรถรับ-ส่งเด็กนักเรียน: เอกสารนี้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการจัดการและควบคุมความปลอดภัยในการรับ-ส่งนักเรียน โดยเน้นการมีส่วนร่วมของโรงเรียนและผู้ปกครอง

คู่มือแผนเผชิญเหตุ

ความปลอดภัยในสถานศึกษา

ประจำปีการศึกษา 2569

www.spts.ac.th

โรงเรียนเซนต์ปีเตอร์ อนุบาล ระดับปฐมวัย

ระดับปฐมวัย

การบริหารจัดการด้านสภาพแวดล้อมเพื่อความปลอดภัย

การบริหารจัดการภาวะสิ่งแวดล้อมทางกายภาพและสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่อาจเป็นอันตรายต่อเด็ก ต้องได้รับการควบคุมอย่างมีระบบ เพื่อให้เด็กสามารถเติบโตในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพที่ดี โดยไม่ได้รับบาดเจ็บหรือรับพิษจากสารอันตราย การบริหารจัดการนี้ครอบคลุมความปลอดภัยใน 5 ด้านหลัก ดังนี้

1. ความปลอดภัยจากอุบัติเหตุจากการจมน้ำ อุบัติเหตุทางถนน หกล้มและพลัดตกจากที่สูง ไฟฟ้า/ของร้อน การขาดอากาศหายใจ จากวัสดุแหลมคม ทิ่มแทง สัตว์กัด การได้รับสารพิษ
2. ความปลอดภัยจากการใช้ผลิตภัณฑ์รอบตัวเด็ก จากของใช้ ของเล่น การกินอาหารและยา
3. ความปลอดภัยจากสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ จากอากาศ น้ำ ดิน สารพิษ จากโรงงาน จากกองขยะ
4. ความปลอดภัยของเด็กในภัยพิบัติต่างๆ จากภัยธรรมชาติ และ ภัยขนาดใหญ่ที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์
5. ความปลอดภัยของเด็กจากการถูกรังแก ความรุนแรง เช่น การถูกทำร้ายร่างกาย

ความปลอดภัยจากอุบัติเหตุจากการจมน้ำสำหรับเด็กปฐมวัย

การป้องกันและการรับมือกับเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการจมน้ำในเด็กปฐมวัยมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากเด็กในช่วงนี้ยังขาดความสามารถในการรับมือกับสถานการณ์ต่างๆ และยังมีความเสี่ยงจากการตกน้ำหรือลื่นล้มในสถานที่ที่มีน้ำ มาตรการต่างๆ จึงมีบทบาทสำคัญในการป้องกันและลดความเสี่ยงจากอุบัติเหตุ ดังนี้:

1. มาตรการการป้องกันเหตุ

- **การดูแลพื้นที่ที่มีน้ำ:** ต้องมั่นใจว่าพื้นที่ที่มีน้ำในโรงเรียน เช่น สระน้ำหรือแหล่งน้ำธรรมชาติ ถูกปิดกั้นหรือมีการควบคุมอย่างแน่นหนาและปลอดภัย โดยใช้รั้วหรือกำแพงที่เด็กไม่สามารถปีนข้ามได้
- **การฝึกฝนทักษะการว่ายน้ำเบื้องต้น:** การให้เด็กในวัยปฐมวัยได้เรียนรู้ทักษะการว่ายน้ำและการลอยตัวในน้ำอย่างง่ายๆ โดยการสอนผ่านเกมหรือกิจกรรมที่สนุกสนาน เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับเด็ก
- **การติดตั้งอุปกรณ์ช่วยชีวิต:** เช่น เสื้อชูชีพ หรืออุปกรณ์ช่วยชีวิตในสถานที่ที่มีน้ำ และต้องใช้เมื่อเด็กอยู่ในบริเวณนั้น
- **การดูแลและการมีผู้ใหญ่ดูแลใกล้ชิด:** เมื่อเด็กเข้าใกล้สระน้ำหรือพื้นที่ที่มีน้ำ ควรมีผู้ใหญ่หรือผู้ดูแลอยู่ใกล้ๆ เพื่อคอยดูแลและป้องกันอุบัติเหตุจากการจมน้ำ
- **การกำหนดพื้นที่ที่ปลอดภัย:** การกำหนดเขตพื้นที่ที่เด็กสามารถเล่นได้อย่างปลอดภัย โดยไม่มีแหล่งน้ำที่อาจเกิดอันตราย เช่น สระน้ำหรือคลอง

2. มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

- **การตระหนักถึงอาการที่แสดงถึงการจมน้ำ:** การสังเกตพฤติกรรมของเด็ก เช่น การตื่นหรือการพยายามดิ้นหายใจ ในกรณีที่เกิดการจมน้ำ
- **การเข้าไปช่วยเหลือทันที:** หากเห็นว่าเด็กจมน้ำหรืออยู่ในภาวะเสี่ยง ควรรีบเข้าไปช่วยโดยไม่ลังเล เช่น การดึงเด็กออกจากน้ำโดยตรง
- **การติดต่อเจ้าหน้าที่ช่วยเหลือ:** เมื่อเกิดเหตุการณ์จมน้ำ ให้ติดต่อหน่วยช่วยเหลือฉุกเฉินทันที เช่น โทรศัพท์หาบริการกู้ภัยหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบ
- **การใช้ทักษะปฐมพยาบาล:** หากเด็กจมน้ำและออกจากน้ำแล้ว ต้องให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้น เช่น การช่วยให้เด็กหายใจและทำการปฐมพยาบาลตามขั้นตอนที่เหมาะสม

3. มาตรการหลังเกิดเหตุ

- **การประเมินสุขภาพของเด็ก:** หลังจากช่วยเด็กออกจากน้ำแล้ว ควรประเมินสุขภาพของเด็กทันที เช่น การตรวจหาดูว่ามีอาการเหนื่อยหอบหรือมีน้ำในปอดหรือไม่
- **การพาเด็กไปพบแพทย์:** หากเด็กมีอาการที่ไม่ปกติ หรือดูเหมือนจะมีอาการจมน้ำที่ส่งผลกระทบต่อร่างกาย ควรรีบพาเด็กไปพบแพทย์เพื่อทำการตรวจสุขภาพ
- **การให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครอง:** หลังจากเหตุการณ์เกิดขึ้น ควรแจ้งให้ผู้ปกครองทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์และการดูแลเด็กต่อไป เช่น การสังเกตอาการที่อาจเกิดขึ้นในระยะยาว เช่น อาการหอบหืดหรือการติดเชื้อในปอด
- **การติดตามสภาพจิตใจของเด็ก:** เด็กอาจมีอาการตกใจหรือกลัวน้ำหลังจากเกิดเหตุการณ์ ควรให้การดูแลทางจิตใจและให้คำแนะนำแก่เด็กในการกลับมาเล่นน้ำอีกครั้ง
- **การประเมินและปรับปรุงมาตรการป้องกัน:** หลังจากเหตุการณ์ ควรทำการประเมินว่ามาตรการที่ใช้ในการป้องกันการจมน้ำมีความเหมาะสมหรือไม่ และทำการปรับปรุงมาตรการเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ในอนาคต

การรักษาความปลอดภัยจากอุบัติเหตุจากการจมน้ำในเด็กปฐมวัยเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องให้ความสำคัญอย่างยิ่ง การมีมาตรการการป้องกันที่ดี การฝึกฝนทักษะและการดูแลจากผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดสามารถช่วยลดความเสี่ยงจากการจมน้ำได้ ส่วนการช่วยเหลือและการปฐมพยาบาลเบื้องต้นเมื่อเกิดเหตุเป็นสิ่งที่ไม่ควรละเลย เพื่อให้เด็กมีความปลอดภัยในทุกสถานการณ์

ความปลอดภัยจากอุบัติเหตุทางถนนสำหรับเด็กปฐมวัย

ความปลอดภัยจากอุบัติเหตุทางถนนเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องให้ความสนใจอย่างยิ่งในการดูแลเด็กปฐมวัย เนื่องจากเด็กในวัยนี้ยังขาดทักษะในการรับรู้และตอบสนองต่อสถานการณ์บนท้องถนน มาตรการต่างๆ จึงมีบทบาทสำคัญในการป้องกันและลดความเสี่ยงจากอุบัติเหตุ ดังนี้:

1. มาตรการการป้องกันเหตุ

- **การจัดให้มีการรับ-ส่งเด็กอย่างปลอดภัย:** การจัดระบบการรับ-ส่งเด็กโดยการใช้พื้นที่ที่ปลอดภัย เช่น การกำหนดจุดรับ-ส่งที่ห่างจากการจราจรหลัก โดยมีผู้ดูแลคอยช่วยเหลือในระหว่างการขึ้นและลงจากรถ
- **การสอนให้เด็กเข้าใจเกี่ยวกับการข้ามถนน:** การสอนทักษะการข้ามถนนอย่างปลอดภัย เช่น การมองซ้าย มองขวา และมองซ้ายอีกครั้งก่อนข้ามถนน และการใช้ทางม้าลายหรือสัญญาณไฟจราจร
- **การใช้เครื่องหมายจราจรและป้ายเตือน:** การติดตั้งป้ายเตือนและเครื่องหมายจราจรที่เหมาะสม บริเวณที่มีเด็กข้ามถนน หรือพื้นที่ใกล้เคียงโรงเรียน เช่น ป้ายบอกเขตโรงเรียน หรือสัญญาณไฟเตือน เพื่อให้รถยนต์ลดความเร็ว
- **การจัดการพื้นที่เดินทาง:** การสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย เช่น การป้องกันการจราจรที่หนาแน่น หรือการติดตั้งรั้วเพื่อป้องกันไม่让孩子เข้าใกล้ถนนโดยไม่ระมัดระวัง
- **การใช้รถรับ-ส่งที่มีมาตรฐานความปลอดภัย:** การตรวจสอบให้รถรับ-ส่งนักเรียนมีการติดตั้งเข็มขัดนิรภัยและอุปกรณ์ความปลอดภัยที่เหมาะสมสำหรับเด็ก

2. มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

- **การดูแลเบื้องต้นหลังเกิดเหตุ:** หากเกิดอุบัติเหตุทางถนนกับเด็กในโรงเรียน ผู้ดูแลต้องมีการปฐมพยาบาลเบื้องต้น เช่น การหยุดเลือด การประคองร่างกาย และการประเมินอาการบาดเจ็บเบื้องต้น
- **การโทรแจ้งหน่วยฉุกเฉิน:** เมื่อเกิดอุบัติเหตุ ควรติดต่อหน่วยกู้ภัยหรือสถานพยาบาลทันที โดยแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับตำแหน่งและอาการบาดเจ็บ
- **การให้การดูแลจิตใจ:** หากเด็กได้รับผลกระทบทางจิตใจจากอุบัติเหตุ ผู้ดูแลหรือครูควรให้คำปรึกษา และการสนับสนุนทางจิตใจเพื่อคลายความกลัวหรือความเครียดจากเหตุการณ์นั้น
- **การให้การช่วยเหลือทางร่างกาย:** หากเด็กมีอาการบาดเจ็บ เช่น ฟกช้ำ หรือกระดูกหัก ควรทำการจัดการการเคลื่อนย้ายที่ถูกต้องเพื่อไม่ให้เกิดการบาดเจ็บเพิ่มเติม

3. มาตรการหลังเกิดเหตุ

- **การติดตามผลการรักษา:** หลังจากที่เด็กได้รับการรักษาพยาบาล ควรมีการติดตามผลการรักษาอย่างใกล้ชิด เพื่อให้มั่นใจว่าเด็กได้รับการดูแลอย่างครบถ้วนและไม่มีภาวะแทรกซ้อน
- **การสื่อสารกับผู้ปกครอง:** การแจ้งข้อมูลแก่ผู้ปกครองเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น อาการบาดเจ็บ หรือการรักษาที่เด็กได้รับ เพื่อให้ผู้ปกครองสามารถตัดสินใจในการดูแลเด็กต่อไป

- **การประเมินและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย:** หลังจากเหตุการณ์ ควรประเมินว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร และมาตรการใดที่สามารถปรับปรุงเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ในอนาคต เช่น การจัดการพื้นที่รับ-ส่ง หรือการเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ดูแล
- **การดูแลจิตใจของเด็ก:** เด็กที่ประสบอุบัติเหตุอาจมีอาการวิตกกังวลหรือกลัวการเดินทางในอนาคต การจัดให้มีการพูดคุยและให้คำปรึกษาจิตวิทยาจะช่วยให้เด็กสามารถฟื้นฟูสภาพจิตใจและกลับมาใช้ชีวิตประจำวันได้ปกติ
- **การฝึกซ้อมแผนป้องกันในอนาคต:** หลังจากการประเมินและการปรับปรุงมาตรการแล้ว ควรฝึกซ้อมกับเด็กและบุคลากรในโรงเรียนให้พร้อมรับมือกับสถานการณ์ที่คล้ายคลึงในอนาคต

ความปลอดภัยจากอุบัติเหตุทางถนนสำหรับเด็กปฐมวัยต้องการการบริหารจัดการอย่างมีระบบโดยคำนึงถึงการป้องกัน การช่วยเหลือในสถานการณ์ฉุกเฉิน และการติดตามผลหลังเกิดเหตุ โดยทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในโรงเรียนควรมีบทบาทในการดูแลและป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้น เพื่อให้เด็กเติบโตในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเหมาะสมสำหรับการเรียนรู้

ความปลอดภัยจากการหกล้มและพลัดตกจากที่สูงสำหรับเด็กปฐมวัย

การหกล้มและพลัดตกจากที่สูงเป็นอุบัติเหตุที่สามารถเกิดขึ้นได้ง่ายในเด็กปฐมวัย เนื่องจากเด็กในวัยนี้มีการเคลื่อนไหวที่คล่องแคล่วและชอบสำรวจสิ่งต่างๆ ซึ่งบางครั้งอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ การมีมาตรการในการป้องกันและช่วยเหลือในกรณีเกิดเหตุเป็นสิ่งสำคัญในการลดความเสี่ยงและความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น

1. มาตรการการป้องกันเหตุ

- **การจัดระเบียบพื้นที่และการจัดวางอุปกรณ์:**
 - พื้นที่ภายในโรงเรียน เช่น ห้องเรียน ห้องน้ำ และพื้นที่เล่น ต้องมีการจัดระเบียบอย่างเหมาะสม เพื่อหลีกเลี่ยงการมีอุปกรณ์หรือสิ่งของที่อาจทำให้เด็กหกล้ม เช่น การจัดวางโต๊ะ เก้าอี้ หรือสิ่งของต่างๆ ให้เรียบร้อย
 - พื้นที่เล่นกลางแจ้งต้องตรวจสอบให้มั่นใจว่าไม่มีอุปกรณ์หรือเครื่องเล่นที่มีมุมแหลม หรือมีส่วนที่อาจทำให้เด็กพลัดตกได้
- **การป้องกันการพลัดตกจากที่สูง:**
 - ตรวจสอบพื้นที่ที่มีความสูง เช่น บันไดหรือพื้นที่ที่เด็กสามารถปีนขึ้นไปได้ และติดตั้งรั้วหรือราวจับให้ปลอดภัย
 - การปูพื้นสนามเด็กเล่นด้วยวัสดุที่นุ่ม เช่น ยางกันลื่นหรือหญ้าเทียม เพื่อลดแรงกระแทกเมื่อเด็กหกล้ม
- **การใช้รองเท้าที่เหมาะสม:**
 - ให้เด็กใส่รองเท้าที่พอดีและไม่ลื่น เพื่อป้องกันการลื่นล้ม โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีความชื้นหรือพื้นลื่น
- **การฝึกสอนการเล่นอย่างปลอดภัย:**
 - การสอนเด็กเกี่ยวกับวิธีการเล่นที่ปลอดภัย เช่น การเล่นบนเครื่องเล่นที่มีมาตรฐานและเหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัย
 - สอนเด็กให้รู้จักการหลีกเลี่ยงการวิ่งในพื้นที่ที่อาจทำให้ลื่นหรือล้ม

2. มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

- **การปฐมพยาบาลเบื้องต้น:**
 - หากเด็กหกล้มและได้รับบาดเจ็บ ผู้ดูแลหรือครูต้องเข้าไปช่วยเหลือทันที โดยการตรวจสอบอาการบาดเจ็บ เช่น การมีเลือดออกหรือมีอาการบวม
 - การให้การรักษาพื้นฐาน เช่น การหยุดเลือดโดยใช้ผ้าพันแผล การประคบเย็นในกรณีบวม หรือการทำแผลเบื้องต้น
- **การขนส่งเด็กไปยังโรงพยาบาล:**
 - หากพบว่ามีอาการบาดเจ็บรุนแรง เช่น กระดูกหัก หรือมีอาการเจ็บปวดมาก ควรพาเด็กไปพบแพทย์ทันทีเพื่อการรักษาที่ถูกต้อง

- **การติดต่อผู้ปกครอง:**
 - แจ้งผู้ปกครองทันทีเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งให้ข้อมูลเกี่ยวกับการบาดเจ็บและการรักษาที่เด็กได้รับ

3. มาตรการหลังเกิดเหตุ

- **การประเมินและติดตามอาการของเด็ก:**
 - หลังจากที่ได้เด็กได้รับการรักษาแล้ว ควรติดตามอาการของเด็กอย่างใกล้ชิด เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีภาวะแทรกซ้อน เช่น อาการบาดเจ็บที่กระดูกหรือการบาดเจ็บภายใน
- **การดูแลจิตใจของเด็ก:**
 - เด็กอาจมีอาการตกใจหรือกลัวหลังจากเหตุการณ์ ควรให้คำปรึกษาและปลอบโยนเด็กเพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจ และสอนให้เด็กเข้าใจถึงวิธีการป้องกันตัวเองจากการหกล้มในอนาคต
- **การให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครอง:**
 - แจ้งให้ผู้ปกครองทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการดูแลเด็กในระหว่างการฟื้นตัว เช่น การดูแลอาการบาดเจ็บที่บ้าน หรือการพาเด็กไปพบแพทย์หากจำเป็น
- **การประเมินและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย:**
 - หลังจากเหตุการณ์ ควรมีการประเมินสถานการณ์และตรวจสอบมาตรการที่โรงเรียนใช้ในการป้องกันอุบัติเหตุ เช่น การตรวจสอบพื้นที่ที่เกิดเหตุและการปรับปรุงสิ่งแวดล้อมให้ปลอดภัยมากยิ่งขึ้น
- **การฝึกอบรมเพิ่มเติมให้กับครูและบุคลากร:**
 - การฝึกอบรมให้ครูและบุคลากรมีทักษะในการปฐมพยาบาลและวิธีการจัดการกับเหตุการณ์ฉุกเฉิน รวมถึงการฝึกฝนทักษะในการดูแลเด็กเพื่อป้องกันอุบัติเหตุในอนาคต

การป้องกันการหกล้มและพลัดตกจากที่สูงในเด็กปฐมวัยเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องดูแลอย่างใกล้ชิด โดยการใช้มาตรการป้องกันที่เหมาะสม เช่น การจัดระเบียบพื้นที่เล่น การใช้วัสดุที่ปลอดภัย และการสอนให้เด็กเล่นอย่างระมัดระวัง เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้น การช่วยเหลือในขณะเกิดเหตุและการดูแลหลังเหตุการณ์เป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญเพื่อให้เด็กฟื้นตัวอย่างรวดเร็วและปลอดภัย

ความปลอดภัยจากไฟฟ้า/ของร้อนสำหรับเด็กปฐมวัย

เด็กปฐมวัยมักจะไม่สามารถระบุอันตรายจากไฟฟ้าหรือของร้อนได้ด้วยตัวเอง เนื่องจากยังมีการพัฒนาทักษะและความสามารถในการตัดสินใจที่จำกัด ดังนั้น การรักษาความปลอดภัยจากอุบัติเหตุที่เกิดจากไฟฟ้าและของร้อนเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะในโรงเรียนและที่บ้านที่เด็กมีการเข้าถึงอุปกรณ์ต่างๆ

1. มาตรการการป้องกันเหตุ

- **การติดตั้งอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ปลอดภัย:**
 - ใช้ปลั๊กไฟที่มีฝาปิดสำหรับป้องกันเด็กจากการสัมผัสกับช่องเสียบปลั๊ก
 - ควรติดตั้งสวิตช์ไฟและปลั๊กไฟในที่ที่เด็กไม่สามารถเข้าถึงได้ หรือใช้อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัย เช่น ฝาครอบปลั๊ก
 - ตรวจสอบอุปกรณ์ไฟฟ้าในโรงเรียนให้มีการติดตั้งอย่างถูกต้องตามมาตรฐาน และไม่มีสายไฟหรืออุปกรณ์ที่ชำรุด
- **การป้องกันการสัมผัสกับของร้อน:**
 - จัดให้มีการติดตั้งเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ปลอดภัย เช่น เต้าไมโครเวฟ เต้าแก๊ส และเครื่องใช้ไฟฟ้าทั้งหลายต้องมีระบบป้องกันที่เด็กไม่สามารถเข้าถึงได้
 - หากใช้เครื่องใช้ไฟฟ้าที่ร้อน เช่น เต้าไฟฟ้า, หม้อต้มน้ำ หรือเครื่องทำความร้อนในห้องครัว ควรติดตั้งอุปกรณ์ที่มีการป้องกันไม่ให้เด็กเข้าถึงได้
 - ใช้วัสดุที่ไม่ทำให้อุ่นจนเกินไป เช่น การใช้วัสดุป้องกันความร้อนที่พื้นหรือรอบๆ เต้า
- **การสร้างจิตสำนึกให้เด็ก:**
 - สอนเด็กเกี่ยวกับอันตรายจากไฟฟ้าและของร้อนอย่างง่ายๆ เช่น การไม่จับสายไฟที่ชำรุดหรือการไม่สัมผัสเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ร้อน
 - สอนให้เด็กเข้าใจคำแนะนำพื้นฐาน เช่น การไม่วิ่งใกล้เต้าไฟ หรือไม่จับเครื่องใช้ไฟฟ้าที่กำลังทำงาน

2. มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

- **การหยุดกิจกรรมทันที:**
 - หากเกิดเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับไฟฟ้าหรือของร้อน เช่น เด็กถูกไฟฟ้าช็อตหรือสัมผัสกับของร้อน ควรหยุดกิจกรรมทันทีและทำการรักษาเบื้องต้น
- **การปฐมพยาบาลเบื้องต้น:**
 - **ในกรณีไฟฟ้าช็อต:**
 - ถ้าหากเด็กได้รับอันตรายจากไฟฟ้า ต้องทำการตัดแหล่งไฟทันที ถ้าปลอดภัยพอแล้วให้เด็กห่างจากแหล่งไฟฟ้า
 - หากเด็กหมดสติ ให้ทำการปฐมพยาบาลทางการหายใจ (CPR) หากจำเป็นและรีบโทรหาหน่วยแพทย์ฉุกเฉิน

- **ในกรณีของร้อน:**

- หากเด็กสัมผัสกับของร้อน เช่น เตาไฟร้อน หรือเครื่องทำน้ำร้อน ควรให้เด็กแช่บริเวณที่ถูกไหม้ในน้ำเย็นทันที หรือใช้ผ้าชุบน้ำเย็นประคบ
- หากมีแผลไหม้ที่รุนแรง ควรปิดแผลด้วยผ้าสะอาดและติดต่อโรงพยาบาลหรือแพทย์ทันที

- **การให้ข้อมูล:**

- แจ้งผู้ปกครองทันทีเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและการช่วยเหลือเบื้องต้นที่ได้ดำเนินการ

3. มาตรการหลังเกิดเหตุ

- **การประเมินและรักษาผลกระทบ:**

- หลังจากการให้การช่วยเหลือเบื้องต้นแล้ว ควรพาเด็กไปพบแพทย์หากมีอาการบาดเจ็บจากไฟฟ้าหรือของร้อน เช่น การบาดเจ็บจากไฟฟ้าช็อต หรือการไหม้จากของร้อน
- ในกรณีของไฟฟ้าช็อต ควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าเด็กไม่ได้มีภาวะทางสุขภาพที่เกิดจากการขาดออกซิเจน เช่น การหายใจไม่ออก

- **การให้การดูแลจิตใจ:**

- เด็กที่ประสบอุบัติเหตุจากไฟฟ้าหรือของร้อนอาจมีความเครียดหรือกลัวในกรณีที่ได้รับบาดเจ็บ ควรให้การดูแลทางจิตใจ เช่น การพูดคุยและปลอบใจ เพื่อช่วยลดความวิตกกังวล

- **การแจ้งผู้ปกครอง:**

- แจ้งผู้ปกครองเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุและการรักษาที่เด็กได้รับ รวมถึงการติดตามผลสุขภาพของเด็กในระยะยาว

- **การประเมินและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย:**

- หลังจากเกิดเหตุการณ์ ควรทำการประเมินสภาพแวดล้อมและมาตรการความปลอดภัยในโรงเรียน เช่น การตรวจสอบอุปกรณ์ไฟฟ้าหรือของร้อนว่ามีความปลอดภัยเพียงพอหรือไม่ และการปรับปรุงมาตรการป้องกันเพิ่มเติม

การป้องกันและช่วยเหลือขณะเกิดเหตุจากไฟฟ้าและของร้อนในเด็กปฐมวัยจำเป็นต้องมีมาตรการที่เข้มงวดและการเฝ้าระวังอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะในพื้นที่ที่เด็กสามารถเข้าถึงอุปกรณ์ไฟฟ้าหรือของร้อนต่างๆ การให้การช่วยเหลือเบื้องต้นทันทีที่เกิดเหตุเป็นสิ่งสำคัญในการลดความเสียหาย และหลังจากเหตุการณ์ควรมีการติดตามอาการและการประเมินมาตรการความปลอดภัยในโรงเรียนอย่างต่อเนื่องเพื่อป้องกันอุบัติเหตุในอนาคต

ความปลอดภัยจากการขาดอากาศหายใจสำหรับเด็กปฐมวัย

การขาดอากาศหายใจในเด็กปฐมวัยอาจเกิดจากหลายสาเหตุ เช่น การสูดดมสารพิษหรือควัน, การติดคอจากสิ่งของ, การปิดกั้นทางเดินหายใจจากการแทรกซึมของวัตถุแปลกปลอม หรือการอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีอากาศไม่เพียงพอ การรักษาความปลอดภัยจากอุบัติเหตุที่เกี่ยวข้องกับการขาดอากาศหายใจจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก โดยเฉพาะในเด็กปฐมวัยที่ยังไม่สามารถดูแลตัวเองได้ดั่งนัก

1. มาตรการการป้องกันเหตุ

- **การรักษาความปลอดภัยของพื้นที่เรียนและเล่น:**
 - ดูแลให้พื้นที่ภายในโรงเรียนและบริเวณเล่นของเด็กมีการระบายอากาศที่ดี โดยการเปิดหน้าต่างและประตูให้มีการหมุนเวียนของอากาศอย่างเหมาะสม
 - ป้องกันการสะสมของสารพิษในห้องเรียน เช่น การระบายกลิ่นและควันจากสารเคมีต่างๆ ที่ใช้ในการทำความสะอาด หรือผลิตภัณฑ์อื่นๆ ที่อาจมีสารระเหย
- **การใช้เครื่องปรับอากาศอย่างมีประสิทธิภาพ:**
 - ตรวจสอบให้แน่ใจว่าเครื่องปรับอากาศในห้องเรียนหรือห้องเล่นทำงานได้ดี และมีการระบายอากาศที่เพียงพอ เพื่อให้เด็กสามารถหายใจได้อย่างสะดวก
- **การจัดการกับวัสดุอันตราย:**
 - ระวังไม่让孩子เข้าถึงสารหรือวัสดุที่อาจเป็นอันตรายต่อการหายใจ เช่น สเปรย์, กาว หรือสารเคมีต่างๆ โดยเก็บสิ่งเหล่านี้ให้พ้นจากมือเด็ก
- **การสอนทักษะการป้องกันตัวเอง:**
 - สอนให้เด็กเรียนรู้วิธีการไม่หยิบหรือใส่ของเล่นหรือสิ่งของแปลกปลอมเข้าปากเพื่อป้องกันการอุดตันทางเดินหายใจ
- **การควบคุมการใช้วัสดุในโรงเรียน:**
 - ตรวจสอบวัสดุที่ใช้ในการเรียนการสอนและกิจกรรมต่างๆ เช่น วัสดุการเรียนที่อาจมีเศษเล็กๆ ที่อาจติดคอเด็กได้

2. มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

- **การตระหนักถึงอาการของการขาดอากาศหายใจ:**
 - สังเกตอาการของเด็กที่เริ่มมีอาการขาดอากาศหายใจ เช่น การหายใจลำบาก, ใบหน้าหรือริมฝีปากมีสีคล้ำ, หรือการเคลื่อนไหวที่ผิดปกติ
- **การปลดล๊อคทางเดินหายใจ:**
 - หากเด็กติดคอหรือสูดดมสารพิษจนขาดอากาศหายใจ, หากเด็กเป็นเด็กเล็กที่ยังไม่สามารถช่วยตัวเองได้ ให้ทำการช่วยเหลือทันที เช่น การใช้ท่าปฐมพยาบาลเพื่อกำจัดสิ่งแปลกปลอมที่ติดคอ (การให้เด็กนั่งคว่ำและตบหลังเบาๆ เพื่อขับของที่ติดค้อออก)

- **การช่วยปั๊มหัวใจหรือช่วยหายใจ:**
 - หากเด็กหมดสติหรือหายใจไม่ได้ ให้เริ่มการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน เช่น การทำ CPR (การช่วยชีวิตด้วยการนวดหัวใจและช่วยหายใจ) โดยทันที หากมีผู้รู้วิธีการทำ CPR ควรดำเนินการอย่างรวดเร็ว
- **การโทรแจ้งหน่วยแพทย์ฉุกเฉิน:**
 - เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่เด็กขาดอากาศหายใจ ควรรีบโทรหาหน่วยแพทย์ฉุกเฉินทันทีเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญเข้าให้การช่วยเหลือ
- **การจัดการกับสารพิษ:**
 - หากเด็กสูดดมสารพิษ เช่น สารระเหยจากกาวหรือสเปรย์, ควรพาเด็กออกจากพื้นที่ที่มีควันหรือสารพิษทันทีและให้เด็กหายใจในที่ที่มีอากาศบริสุทธิ์

3. มาตรการหลังเกิดเหตุ

- **การตรวจสอบสุขภาพเด็กหลังจากเกิดเหตุ:**
 - หลังจากเด็กได้รับการช่วยเหลือแล้ว ควรพาเด็กไปพบแพทย์เพื่อตรวจสอบสุขภาพ เช่น การตรวจร่างกายเพื่อหาผลกระทบจากการขาดอากาศหายใจหรือสารพิษ
- **การติดตามอาการ:**
 - ควรติดตามอาการของเด็กอย่างใกล้ชิดในช่วงระยะเวลาหลังจากเหตุการณ์ เช่น สังเกตอาการหายใจลำบาก, อาการคลื่นไส้, หรือความรู้สึกไม่สบายอื่นๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการสูดดมสารพิษหรือขาดอากาศหายใจ
- **การให้การดูแลทางจิตใจ:**
 - เด็กอาจรู้สึกตกใจหรือกลัวจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ควรให้การดูแลทางจิตใจ เช่น การปลอบโยนและการพูดคุยเพื่อให้เด็กรู้สึกปลอดภัย
- **การแจ้งผู้ปกครอง:**
 - เมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้น ควรแจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงสถานการณ์และการรักษาที่เด็กได้รับ เพื่อให้ผู้ปกครองสามารถติดตามอาการของเด็กได้
- **การประเมินและปรับปรุงมาตรการป้องกัน:**
 - หลังจากเกิดเหตุ ควรทำการประเมินและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยในโรงเรียน เช่น การปรับปรุงระบบการระบายอากาศ, การเก็บวัสดุอันตรายให้ห่างจากเด็ก หรือการฝึกฝนทักษะการปฐมพยาบาลให้กับบุคลากร

การป้องกันและการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุจากการขาดอากาศหายใจในเด็กปฐมวัยเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องมีการควบคุมอย่างรอบคอบ โดยการป้องกันจากอันตรายที่เกิดจากการสูดดมสารพิษหรือการติดคอสามารถทำได้ด้วยการจัดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย และการให้การช่วยเหลือที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพหาก

เกิดเหตุการณ์ขึ้น การติดตามหลังเกิดเหตุจะช่วยให้อุบัติการณ์ดีขึ้นได้และลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากเหตุการณ์ดังกล่าว

ความปลอดภัยจากวัสดุแหลมคม ทิมแทงสำหรับเด็กปฐมวัย

วัสดุแหลมคมเป็นสาเหตุที่สามารถทำให้เด็กปฐมวัยได้รับบาดเจ็บได้ง่าย เพราะเด็กในวัยนี้มักมีความอยากรู้อยากเห็นและอาจเล่นกับสิ่งของที่อันตรายโดยไม่รู้ตัว การป้องกันและการตอบสนองเมื่อเกิดเหตุจากวัสดุแหลมคมจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมากในโรงเรียนและที่บ้าน

1. มาตรการการป้องกันเหตุ

- **การเลือกใช้วัสดุที่ปลอดภัย:**
 - ควรเลือกใช้วัสดุในการก่อสร้างหรือสิ่งของที่ใช้ในกิจกรรมของเด็กที่ไม่มีส่วนแหลมคมหรือขอบที่คม เช่น โต๊ะเก้าอี้ที่มีมุมมน หรือการใช้ของเล่นที่ไม่เป็นอันตราย เช่น ของเล่นพลาสติกที่ไม่มีชิ้นส่วนแหลมคม
 - ตรวจสอบอุปกรณ์การเรียนรู้อุปกรณ์และเครื่องเล่นให้ไม่มีมุมคมหรือชิ้นส่วนที่อาจทำให้เด็กบาดเจ็บ เช่น ของเล่นที่มีปลายแหลม หรือเครื่องมือการเรียนที่มีคม
- **การจัดระเบียบพื้นที่อย่างปลอดภัย:**
 - พื้นที่เล่นหรือห้องเรียนควรจัดระเบียบให้ไม่มีอุปกรณ์หรือวัสดุที่มีความแหลมคม เช่น ไซ้กล่องเก็บของที่มีฝาปิดหรือการจัดเก็บวัสดุที่เป็นอันตรายในที่สูงหรือที่เด็กไม่สามารถเข้าถึงได้
- **การตรวจสอบสภาพแวดล้อม:**
 - ตรวจสอบห้องเรียน พื้นที่เล่น และอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้มั่นใจว่าไม่มีสิ่งของที่อาจเป็นอันตราย เช่น กระจกที่แตก หรือเศษวัสดุที่อาจมีความแหลมคม
- **การสอนเด็กเกี่ยวกับอันตรายจากวัสดุแหลมคม:**
 - สอนให้เด็กเข้าใจถึงความเสี่ยงจากวัสดุแหลมคม เช่น การไม่สัมผัสสิ่งของแหลมคมหรือการไม่เล่นกับของเล่นที่อาจมีปลายแหลม

2. มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

- **การหยุดกิจกรรมทันที:**
 - เมื่อพบว่าเด็กได้รับบาดเจ็บจากวัสดุแหลมคม ควรหยุดกิจกรรมและให้ความช่วยเหลือทันทีโดยประเมินอาการบาดเจ็บ
- **การปฐมพยาบาลเบื้องต้น:**
 - ถ้าเด็กบาดเจ็บจากการถูกวัสดุแหลมคมทิมแทง: ให้ทำการหยุดเลือดโดยการใช้ผ้าสะอาดหรือผ้าพันแผลกดลงที่บาดแผล หากเลือดไหลมากให้ยกบริเวณที่บาดเจ็บขึ้น
 - หากบาดแผลมีการฉีกขาดหรือเป็นแผลลึก ควรปิดแผลด้วยผ้าสะอาดและพาเด็กไปพบแพทย์ทันที

- **การทำให้เด็กสงบ:**
 - เมื่อเด็กมีอาการตกใจจากการบาดเจ็บ ควรให้การปลอบโยนเพื่อให้เด็กสงบลง และสื่อสารให้เด็กรู้ว่าได้รับการดูแลอย่างดี
- **การขอความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ:**
 - หากบาดเจ็บแผลลึกหรือมีอาการที่ดูรุนแรง ควรโทรแจ้งเจ้าหน้าที่หรือพาเด็กไปโรงพยาบาลทันที

3. มาตรการหลังเกิดเหตุ

- **การติดตามอาการ:**
 - หลังจากเด็กได้รับการปฐมพยาบาลแล้ว ควรติดตามอาการบาดเจ็บเพื่อให้มั่นใจว่าไม่มีการติดเชื้อหรือภาวะแทรกซ้อนอื่นๆ โดยสังเกตอาการบวม ร้อน หรือมีอาการปวด
- **การให้การดูแลจิตใจ:**
 - เด็กอาจรู้สึกตกใจจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ควรให้การปลอบโยนและคำแนะนำเพื่อช่วยให้เด็กฟื้นฟูจากความเครียดหรือความวิตกกังวลที่อาจเกิดขึ้น
- **การแจ้งผู้ปกครอง:**
 - แจ้งผู้ปกครองเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับการดูแลและการรักษาที่เด็กได้รับ เพื่อให้ผู้ปกครองสามารถติดตามและดูแลเด็กต่อไป
- **การปรับปรุงมาตรการป้องกัน:**
 - หลังเกิดเหตุการณ์ ควรประเมินสิ่งแวดล้อมและมาตรการที่โรงเรียนใช้ในการป้องกันวัสดุแหลมคม เช่น การปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงอุปกรณ์ในโรงเรียนที่อาจมีความเสี่ยง
- **การจัดฝึกอบรมการปฐมพยาบาลให้กับครูและบุคลากร:**
 - ให้ครูและบุคลากรได้รับการฝึกอบรมเรื่องการปฐมพยาบาลเบื้องต้น และการตอบสนองเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน เพื่อให้พวกเขาสามารถให้ความช่วยเหลืออย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพในสถานการณ์ต่างๆ

การป้องกันอุบัติเหตุจากวัสดุแหลมคมในเด็กปฐมวัยจำเป็นต้องมีมาตรการการดูแลพื้นที่และการเลือกใช้วัสดุที่ปลอดภัยในโรงเรียน การช่วยเหลือในกรณีเกิดเหตุต้องดำเนินการอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ส่วนหลังเกิดเหตุควรมีการติดตามและดูแลเด็กอย่างต่อเนื่อง ทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อให้เด็กฟื้นตัวจากอุบัติเหตุได้อย่างเต็มที่และปลอดภัย

ความปลอดภัยจากสัตว์กัดสำหรับเด็กปฐมวัย

เด็กปฐมวัยมีความเสี่ยงจากการถูกสัตว์กัด เช่น สุนัข แมว หรือสัตว์เลื้อยอื่นๆ ที่อาจเกิดจากการเล่นหรือสัมผัสสัตว์โดยไม่ระมัดระวัง เนื่องจากเด็กในวัยนี้ยังมีการควบคุมตนเองที่จำกัดและไม่สามารถระบุอันตรายจากสัตว์ได้เสมอไป ดังนั้นการป้องกันและการรับมือกับสถานการณ์นี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ

1. มาตรการการป้องกันเหตุ

- **การควบคุมสัตว์ในพื้นที่โรงเรียน:**
 - กำหนดพื้นที่ที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก เช่น การจัดให้เด็กเล่นในพื้นที่ที่ไม่มีสัตว์เดินเข้าไป หรือการสร้างกำแพงหรือรั้วป้องกันสัตว์จากพื้นที่เล่นของเด็ก
 - โรงเรียนควรมีมาตรการในการควบคุมสัตว์เลื้อย เช่น สุนัข แมว หรือสัตว์อื่นๆ ที่อยู่ในพื้นที่โรงเรียน เพื่อไม่ให้พวกมันเดินเข้าไปในพื้นที่ที่เด็กเล่น
- **การสอนเด็กเกี่ยวกับการอยู่กับสัตว์:**
 - สอนเด็กให้เข้าใจถึงความปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้กับสัตว์ เช่น การไม่จับสัตว์โดยไม่ขออนุญาต การไม่เข้าไปใกล้สัตว์ที่ไม่คุ้นเคย
 - การให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติตัวเมื่อเจอสุนัขหรือสัตว์เลื้อยที่ไม่คุ้นเคย เช่น การยืนอยู่เฉยๆ หลีกเลียงการวิ่ง หรือการกรีดร้อง
- **การตรวจสอบสภาพแวดล้อมและสุขภาพของสัตว์:**
 - ตรวจสอบสุขภาพของสัตว์ที่อยู่ใกล้เด็ก เช่น การตรวจวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า เพื่อป้องกันโรคที่อาจเกิดจากการกัด
 - หลีกเลียงการมีสัตว์เลี้ยงที่อาจมีความรุนแรงหรือพฤติกรรมที่ไม่สามารถควบคุมได้

2. มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

- **การหยุดกิจกรรมทันที:**
 - หากเกิดเหตุการณ์สัตว์กัด ควรหยุดกิจกรรมทันทีและพาเด็กออกจากสถานการณ์ที่เป็นอันตราย เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกสัตว์กัดเพิ่มขึ้น
- **การปฐมพยาบาลเบื้องต้น:**
 - **การหยุดเลือด:** หากบาดแผลมีเลือดออก ให้ทำการหยุดเลือดโดยใช้ผ้าสะอาดหรือผ้าพันแผลกดที่บาดแผล
 - **การทำความสะอาดแผล:** ล้างแผลด้วยน้ำสะอาดและสบู่อ่อนๆ เพื่อป้องกันการติดเชื้อ
 - **การปิดแผล:** ใช้ผ้าสะอาดหรือผ้าพันแผลปิดแผลเพื่อป้องกันการติดเชื้อหรือการสัมผัสจากสิ่งสกปรก
 - **การห้ามขยั้บาดแผล:** หากแผลมีการบาดลึกหรือหักกระดูก ควรทำการปฐมพยาบาลอย่างระมัดระวังและไม่เคลื่อนไหวย้วยวะที่บาดเจ็บ

- **การโทรหาหน่วยแพทย์ฉุกเฉิน:**
 - หากบาดเจ็บจากการกัดมีความรุนแรง เช่น สัตว์กัดที่สร้างแผลลึก หรือหากมีอาการผิดปกติ (เช่น มีอาการบวมรุนแรง, ปวดมาก หรือมีไข้) ควรโทรหาแพทย์หรือหน่วยฉุกเฉินทันที
- **การแจ้งผู้ปกครอง:**
 - แจ้งผู้ปกครองทันทีเพื่อให้พวกเขาทราบถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและการดูแลเบื้องต้นที่ได้ดำเนินการ

3. มาตรการหลังเกิดเหตุ

- **การติดตามการรักษา:**
 - หลังจากที่ได้เด็กได้รับการรักษาพยาบาล ควรติดตามการรักษาเพื่อให้มั่นใจว่าแผลไม่ติดเชื้อ และเด็กได้รับการดูแลที่เหมาะสม
 - หากมีการให้วัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าหรือยาปฏิชีวนะ ควรทำตามคำแนะนำของแพทย์อย่างเคร่งครัด
- **การสังเกตอาการของเด็ก:**
 - สังเกตอาการที่อาจเกิดขึ้นหลังจากการกัด เช่น อาการบวม, แดง, ปวด, หรือมีไข้ ซึ่งอาจบ่งชี้ถึงการติดเชื้อ
- **การให้คำปรึกษาทางจิตใจ:**
 - เด็กที่ถูกสัตว์กัดอาจรู้สึกตกใจหรือกลัว การพูดคุยและปลอบโยนเด็กจะช่วยลดความวิตกกังวลหรือความกลัวจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- **การแจ้งและรายงานเหตุการณ์:**
 - แจ้งเหตุการณ์ให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานสาธารณสุขท้องถิ่น หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการสัตว์ เพื่อทำการตรวจสอบและติดตามสุขภาพของสัตว์ที่ทำการกัด
- **การประเมินและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย:**
 - หลังจากเหตุการณ์ ควรประเมินมาตรการความปลอดภัยที่ใช้ในโรงเรียน เช่น การจัดการกับสัตว์ในพื้นที่เล่นหรือการสอนเด็กเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวเมื่อพบสัตว์

การป้องกันและการตอบสนองต่อเหตุการณ์สัตว์กัดในเด็กปฐมวัยเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะเด็กในวัยนี้มีความเสี่ยงที่จะได้รับบาดเจ็บจากการสัมผัสสัตว์โดยไม่ระมัดระวัง การป้องกันทำได้ด้วยการควบคุมสัตว์ในพื้นที่และการสอนเด็กเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวที่เหมาะสม การช่วยเหลือในกรณีเกิดเหตุและการดูแลหลังเหตุการณ์จะช่วยให้เด็กฟื้นตัวได้ดีและลดความวิตกกังวลจากการประสบเหตุการณ์ที่อันตราย

ความปลอดภัยจากการได้รับสารพิษสำหรับเด็กปฐมวัย

การได้รับสารพิษสามารถเกิดขึ้นได้จากการสัมผัสสารเคมีหรือผลิตภัณฑ์อันตรายที่อยู่ในบ้านหรือโรงเรียน เช่น น้ำยาทำความสะอาด, ยาฆ่าแมลง, หรือสารเคมีที่อาจถูกทิ้งไว้ในที่ที่เด็กสามารถเข้าถึงได้ ซึ่งเป็นอันตรายอย่างยิ่งสำหรับเด็กปฐมวัยที่มีระบบภูมิคุ้มกันที่ยังไม่แข็งแรงและมักจะสัมผัสกับสิ่งของที่พวกเขาคิดว่าไม่เป็นอันตราย

1. มาตรการการป้องกันเหตุ

- **การจัดเก็บสารพิษให้ปลอดภัย:**
 - เก็บสารเคมี เช่น น้ำยาทำความสะอาด, ยาฆ่าแมลง, หรือยากำจัดศัตรูพืชในตู้ที่ปิดสนิทและมีกุญแจล็อค หรือเก็บในที่สูงที่เด็กไม่สามารถเข้าถึงได้
 - ใช้ภาชนะที่ปิดมิดชิดและมีสัญลักษณ์เตือนภัยที่ชัดเจน
- **การเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่ปลอดภัย:**
 - เลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและไม่มีสารพิษ เช่น ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดที่ไม่มีสารเคมีรุนแรง หรือยาฆ่าแมลงที่ปลอดภัย
- **การตรวจสอบสภาพแวดล้อมในโรงเรียน:**
 - ตรวจสอบสภาพแวดล้อมของโรงเรียนให้ปลอดภัยจากสารพิษ เช่น ตรวจสอบการเก็บวัสดุหรืออุปกรณ์ที่อาจมีสารพิษ เช่น สารเคมีที่ใช้ในการทำทำความสะอาดห้องน้ำ หรือผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์
- **การสอนและฝึกสอนเด็ก:**
 - สอนเด็กเกี่ยวกับอันตรายของสารพิษและไม่ให้สัมผัสหรือเล่นกับผลิตภัณฑ์ที่ไม่รู้จัก เช่น การบอกให้เด็กไม่เปิดขวดหรือกล่องที่ไม่รู้จัก หรือไม่ใช้ของเล่นที่มีสารพิษ
- **การใช้ป้ายเตือนและสัญลักษณ์:**
 - ใช้ป้ายเตือนหรือสัญลักษณ์ที่ชัดเจนในพื้นที่ที่อาจมีสารพิษ เช่น ตู้เก็บสารเคมีในห้องเรียนหรือโรงอาหาร เพื่อเตือนให้เด็กและบุคลากรระมัดระวัง

2. มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

- **การประเมินสถานการณ์เบื้องต้น:**
 - หากสงสัยว่าเด็กได้รับสารพิษจากการสัมผัสหรือการทาน ควรประเมินว่าเป็นสารพิษชนิดใด เช่น น้ำยาทำความสะอาดหรือสารเคมีประเภทไหน
 - ตรวจสอบปริมาณที่เด็กสัมผัสหรือกลืนเข้าไป หากเป็นสารพิษที่สามารถดูดซึมได้ทางผิวหนังหรือทางระบบทางเดินหายใจให้รีบจัดออกจากร่างกาย
- **การล้างสารพิษออกจากร่างกาย:**
 - ถ้าสัมผัสกับผิวหนัง: ล้างร่างกายที่สัมผัสสารพิษด้วยน้ำสะอาดทันที เพื่อขจัดสารพิษออกจากผิวหนัง

- หากกกลินสารพิษ: หากเด็กกกลินสารพิษไม่ควรให้เด็กอาเจียนเอง ควรโทรแจ้งโรงพยาบาลหรือหน่วยแพทย์ทันทีเพื่อขอคำแนะนำและอาจทำให้เด็กดื่มน้ำตามคำแนะนำของแพทย์
- การโทรขอความช่วยเหลือทันที:
 - โทรไปที่ศูนย์พิษวิทยาหรือหน่วยแพทย์ฉุกเฉินเพื่อขอคำแนะนำในการจัดการกับการได้รับสารพิษ

3. มาตรการหลังเกิดเหตุ

- การตรวจสุขภาพ:
 - หลังจากการช่วยเหลือเบื้องต้นแล้ว ควรพาเด็กไปโรงพยาบาลเพื่อให้แพทย์ตรวจร่างกายและทำการรักษา หากจำเป็น เช่น การตรวจหาสัญญาณของพิษจากสารเคมี
- การติดตามอาการ:
 - สังเกตอาการหลังการได้รับสารพิษ เช่น การมีอาการคลื่นไส้, ปวดท้อง, เวียนหัว, หรือมีอาการผิดปกติอื่นๆ และแจ้งให้แพทย์ทราบทันทีหากพบอาการที่ไม่ดีขึ้น
- การให้การดูแลทางจิตใจ:
 - เด็กที่ได้รับสารพิษอาจรู้สึกตกใจหรือกลัวจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ควรให้การปลอบโยนและดูแลทางจิตใจอย่างใกล้ชิด
- การแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ:
 - แจ้งให้ผู้ปกครองทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและการรักษาที่เด็กได้รับเพื่อให้พวกเขาสามารถติดตามอาการของเด็กต่อไป
- การประเมินและปรับปรุงมาตรการป้องกัน:
 - หลังจากเหตุการณ์ ควรประเมินและทบทวนมาตรการความปลอดภัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารพิษในโรงเรียน เช่น การปรับปรุงระบบการเก็บสารพิษหรือการเสริมสร้างการสื่อสารกับผู้ปกครองและบุคลากรในการใช้สารเคมีในโรงเรียน

การป้องกันอุบัติเหตุจากการได้รับสารพิษในเด็กปฐมวัยเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญ โดยการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย การสอนเด็กให้รู้จักอันตรายจากสารพิษ และการดูแลที่เหมาะสมเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้น การช่วยเหลือเบื้องต้นทันทีที่เกิดเหตุและการติดตามอาการหลังจากเหตุการณ์จะช่วยลดความเสี่ยงและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการได้รับสารพิษ

ความปลอดภัยจากการใช้ผลิตภัณฑ์รอบตัวเด็ก: ของใช้, ของเล่น, การกินอาหารและยา

เด็กปฐมวัยมักจะอยู่ในช่วงที่มีความอยากรู้อยากเห็นและมักจะสัมผัสหรือเล่นกับสิ่งของรอบตัวโดยไม่สามารถระบุได้ว่าผลิตภัณฑ์ใดมีอันตราย ดังนั้นการดูแลและการจัดการความปลอดภัยในด้านของใช้ ของเล่น รวมถึงการกินอาหารและยาจึงเป็นเรื่องสำคัญในการป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้น

1. มาตรการการป้องกันเหตุ

- **การเลือกของใช้และของเล่นที่ปลอดภัย:**
 - เลือกใช้ของเล่นที่มีคุณภาพและปลอดภัยสำหรับเด็ก เช่น ของเล่นที่ไม่มีชิ้นส่วนเล็กๆ ที่อาจหลุดออกมาเป็นอันตรายหรือไม่มีมุมคม
 - เลือกของเล่นที่ผ่านการรับรองมาตรฐานความปลอดภัย เช่น ป้าย CE หรือมาตรฐานการผลิตที่ยอมรับในระดับสากล
 - ตรวจสอบและตรวจสอบสภาพของเล่นอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีการสึกหรอหรือส่วนที่อาจทำให้เด็กบาดเจ็บ
- **การเก็บและจัดเก็บสิ่งของอันตรายให้ปลอดภัย:**
 - เก็บของใช้ที่อาจเป็นอันตราย เช่น ยา, น้ำยาทำความสะอาด, สารเคมี, และเครื่องมือที่มีคม ให้พ้นมือเด็ก โดยการเก็บในตู้ที่มีล็อกหรือบนชั้นที่สูงเกินเอื้อมถึง
- **การดูแลอาหารและเครื่องดื่ม:**
 - ตรวจสอบอาหารและเครื่องดื่มให้แน่ใจว่าไม่มีสารพิษ หรือสารอันตราย เช่น ยาฆ่าแมลง หรือสารกันบูดที่อาจมีผลต่อสุขภาพของเด็ก
 - สอนเด็กไม่ให้ทานอาหารหรือเครื่องดื่มที่ไม่รู้จัก หรือไม่ได้รับการอนุญาตจากผู้ปกครอง
- **การเก็บยาและผลิตภัณฑ์ดูแลสุขภาพ:**
 - เก็บยาทุกชนิดให้พ้นจากมือเด็ก เช่น เก็บในตู้ที่มีล็อกและไม่ควรเก็บในที่ที่เด็กสามารถเข้าถึงได้
 - ตรวจสอบฉลากยาและผลิตภัณฑ์เสริมอาหารที่ใช้ในบ้านเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีสารที่เป็นอันตราย

2. มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

- **การปฐมพยาบาลเบื้องต้น:**
 - หากเด็กกลืนของเล่นหรือของที่เป็นอันตราย:
 - หากเด็กกลืนสิ่งของแปลกปลอม เช่น ชิ้นส่วนของเล่น ควรให้เด็กหันหน้าไปข้างหน้า และทำให้เด็กทำที่ช่วยขับสิ่งที่ติดค้อออกไป เช่น การตบหลังเบาๆ หรือการใช้ท่า Heimlich (หากเด็กสามารถทำการขับของออกได้)
 - หากเด็กกลืนสิ่งของที่อาจทำให้เกิดการติดเชื้อหรือเป็นพิษ ควรติดต่อแพทย์ทันที
 - หากเด็กได้รับอาการแพ้จากอาหารหรือยาผิด:

- หากมีอาการผิดปกติ เช่น ผื่นแพ้, อาเจียน, หรือหายใจลำบากจากการทานอาหารหรือยาผิด ควรพาเด็กไปหาหมอทันที

- **การโทรหาหน่วยแพทย์ฉุกเฉิน:**

- หากเหตุการณ์เกิดขึ้นและไม่สามารถให้การช่วยเหลือได้ทันเวลาที่ เช่น การกลืนสารพิษ หรือการแพ้ยาผิด ควรโทรหาหน่วยแพทย์ฉุกเฉินทันทีเพื่อขอคำแนะนำและการรักษาอย่างเร่งด่วน

3. มาตรการหลังเกิดเหตุ

- **การติดตามผลหลังได้รับการรักษา:**

- หลังจากเด็กได้รับการรักษา ควรติดตามผลการรักษาอย่างใกล้ชิด เช่น การตรวจสอบว่าเด็กมีอาการผลกระทบบที่เกิดจากการกลืนสิ่งของหรือการทานอาหารที่เป็นพิษหรือไม่
- หากเป็นเหตุการณ์การแพ้ ควรตรวจสอบว่าผลกระทบจากอาการแพ้อยังคงอยู่หรือไม่

- **การแจ้งและให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครอง:**

- แจ้งให้ผู้ปกครองทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและขั้นตอนที่โรงเรียนได้ดำเนินการในการดูแลเด็ก
- ให้คำแนะนำในการดูแลเด็กหลังเหตุการณ์ เช่น วิธีการติดตามผลและการระวังอาการแทรกซ้อนที่อาจเกิดขึ้น

- **การประเมินและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย:**

- หลังจากเหตุการณ์ ควรทำการประเมินสิ่งแวดล้อมที่เกิดเหตุและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย เช่น การตรวจสอบของเล่นและวัสดุที่ใช้ในโรงเรียน หรือการปรับปรุงระบบการเก็บยาและผลิตภัณฑ์เสริมอาหารให้ปลอดภัยยิ่งขึ้น

- **การเสริมสร้างความรู้และการป้องกัน:**

- จัดกิจกรรมหรือฝึกอบรมให้ครูและผู้ปกครองเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุจากการใช้ของเล่นหรือของใช้ที่เป็นอันตราย และการดูแลเด็กในเรื่องการทานอาหารและยาอย่างถูกต้อง

การป้องกันอันตรายจากการใช้ผลิตภัณฑ์รอบตัวเด็กในด้านของใช้, ของเล่น, และการกินอาหารและยา คือ การสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยให้กับเด็กปฐมวัย โดยการเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่ปลอดภัย การเก็บรักษาผลิตภัณฑ์อันตรายให้พ้นมือเด็ก และการสอนเด็กเกี่ยวกับอันตรายที่อาจเกิดขึ้น หากเกิดเหตุการณ์ผิดปกติขึ้น การช่วยเหลือทันทีและการติดตามหลังเกิดเหตุเป็นสิ่งสำคัญในการลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น

ความปลอดภัยจากสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ จากอากาศ น้ำ ดิน สารพิษ จากโรงงาน จากกองขยะ

เด็กปฐมวัยมักมีความอยากรู้อยากเห็นและมักสัมผัสกับสิ่งต่างๆ ที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ เช่น การหายใจเอาอากาศที่มีมลพิษ การเล่นในน้ำหรือดินที่มีสารพิษ การสัมผัสสารพิษจากโรงงานหรือกองขยะ ซึ่งอาจทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพในระยะยาว ดังนั้นการป้องกันและการจัดการเมื่อเกิดเหตุการณ์เหล่านี้จึงเป็นเรื่องสำคัญในการดูแลเด็ก

1. มาตรการการป้องกันเหตุ

- **การควบคุมคุณภาพอากาศ:**
 - โรงเรียนควรตรวจสอบและดูแลคุณภาพอากาศในพื้นที่ เช่น การติดตั้งเครื่องฟอกอากาศในห้องเรียน การเปิดหน้าต่างเพื่อให้มีการระบายอากาศที่ดี
 - หากอยู่ในพื้นที่ที่มีมลพิษจากควันรถหรือโรงงาน ควรให้เด็กเล่นในพื้นที่ปิดที่มีการควบคุมคุณภาพอากาศ
- **การดูแลแหล่งน้ำ:**
 - ตรวจสอบคุณภาพน้ำที่เด็กดื่มหรือใช้ในการทำกิจกรรม เช่น การทดสอบน้ำในโรงเรียนให้มั่นใจว่าไม่มีสารพิษหรือเชื้อโรค
 - หากโรงเรียนมีสระน้ำ ควรมีการตรวจสอบและดูแลให้สะอาดและปลอดภัยจากสารพิษ เช่น ยาฆ่าเชื้อที่อาจเป็นอันตราย
- **การจัดการดินและสิ่งแวดล้อม:**
 - โรงเรียนควรเลือกวัสดุหรือดินที่ใช้ในการเรียนการสอนให้ปลอดภัยจากสารพิษหรือสารเคมีที่เป็นอันตราย
 - การดูแลพื้นที่การเล่นให้สะอาดและปลอดภัยจากการปนเปื้อนของสารพิษ เช่น การเก็บขยะหรือวัสดุที่อาจเป็นอันตรายให้พ้นจากมือเด็ก
- **การจัดการขยะ:**
 - โรงเรียนควรมีระบบการจัดเก็บขยะอย่างมีระเบียบ โดยแยกขยะที่อาจเป็นอันตรายออกจากขยะทั่วไป และมีการทำลายขยะพิษอย่างถูกต้อง
 - ต้องไม่ให้เด็กเข้าไปใกล้กองขยะหรือพื้นที่ที่มีสารพิษจากขยะ

2. มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

- **การช่วยเหลือเด็กที่สัมผัสสารพิษในอากาศ:**
 - หากเด็กสัมผัสอากาศที่มีมลพิษ (เช่น ควันจากยาฆ่าแมลงหรือมลพิษจากยานพาหนะ) ให้พาเด็กไปยังที่ที่มีอากาศบริสุทธิ์ทันที
 - หากเด็กเริ่มมีอาการหายใจลำบากหรือคลื่นไส้ ให้ติดต่อแพทย์หรือหน่วยฉุกเฉิน
- **การช่วยเหลือเมื่อเด็กสัมผัสน้ำหรือดินที่มีสารพิษ:**

- หากเด็กสัมผัสน้ำหรือดินที่มีสารพิษ ให้ล้างออกด้วยน้ำสะอาดทันที และตรวจสอบอาการบาดเจ็บจากการสัมผัสสารพิษ
- หากเด็กกลืนหรือนำสิ่งของที่มีสารพิษเข้าสู่ร่างกาย ควรโทรหาหน่วยแพทย์ฉุกเฉินทันทีและแจ้งสารพิษที่เด็กสัมผัสเพื่อให้การรักษาที่เหมาะสม
- **การช่วยเหลือเมื่อเด็กสัมผัสสารพิษจากโรงงานหรือกองขยะ:**
 - หากเด็กสัมผัสสารพิษจากการเล่นใกล้โรงงานหรือกองขยะ ควรรีบล้างสารพิษออกจากร่างกายและพาเด็กไปพบแพทย์เพื่อการรักษาที่เหมาะสม
 - สังเกตอาการของเด็ก เช่น หากมีอาการคลื่นไส้ อาเจียน หรือหายใจลำบาก ควรขอความช่วยเหลือจากแพทย์ทันที

3. มาตรการหลังเกิดเหตุ

- **การตรวจสอบสุขภาพเด็ก:**
 - หลังจากเด็กได้รับการช่วยเหลือจากการสัมผัสสารพิษ ควรพาเด็กไปพบแพทย์เพื่อการตรวจสอบสุขภาพ เช่น การตรวจเลือดหรือการทดสอบหาสารพิษที่อาจตกค้างในร่างกาย
- **การติดตามอาการ:**
 - ติดตามอาการของเด็กหลังจากเหตุการณ์ เช่น อาการอาเจียน คลื่นไส้ หรืออาการทางระบบหายใจ เช่น หายใจลำบาก
 - หากพบว่าอาการของเด็กยังไม่ดีขึ้น ควรกลับไปพบแพทย์เพื่อตรวจสอบและให้การรักษาที่เหมาะสม
- **การให้การดูแลทางจิตใจ:**
 - เด็กอาจเกิดความวิตกกังวลจากการสัมผัสสารพิษหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ควรให้คำปรึกษาทางจิตใจและการปลอบโยนเพื่อช่วยลดความเครียดและความวิตกกังวล
- **การแจ้งและประเมินเหตุการณ์:**
 - แจ้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้กับผู้ปกครองและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานสาธารณสุข เพื่อให้พวกเขารับรู้และให้การดูแลเพิ่มเติมหากจำเป็น
- **การประเมินและปรับปรุงมาตรการป้องกัน:**
 - ประเมินสภาพแวดล้อมในโรงเรียนและการจัดการขยะหรือสารพิษที่อาจมีผลกระทบต่อเด็ก เพื่อปรับปรุงมาตรการป้องกันให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น การปรับปรุงการระบายอากาศ การเก็บรักษาน้ำให้ปลอดภัย หรือการเก็บสารพิษให้ห่างจากเด็ก

การป้องกันและการตอบสนองเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการสัมผัสสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ เช่น การหายใจในอากาศที่มีมลพิษ, การสัมผัสน้ำหรือดินที่มีสารพิษ, หรือการสัมผัสสารพิษจากโรงงานหรือกองขยะ

เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยลดความเสี่ยงต่อสุขภาพของเด็กปฐมวัย มาตรการการป้องกันและช่วยเหลือที่เหมาะสมสามารถช่วยป้องกันอันตรายและส่งเสริมสุขภาพของเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความปลอดภัยของเด็กปฐมวัยในภัยพิบัติต่างๆ จากภัยธรรมชาติ

ภัยพิบัติจากธรรมชาติ เช่น แผ่นดินไหว, น้ำท่วม, พายุ หรือแผ่นดินถล่ม อาจเกิดขึ้นได้โดยไม่คาดคิด และมีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อชีวิตและทรัพย์สิน โดยเฉพาะเด็กปฐมวัยที่ยังขาดทักษะในการรับมือกับสถานการณ์เหล่านี้ การเตรียมความพร้อมและการป้องกันภัยพิบัติในโรงเรียนและบ้านเป็นสิ่งสำคัญในการคุ้มครองเด็กจากอันตราย

1. มาตรการการป้องกันเหตุ

- **การฝึกซ้อมแผนรับมือภัยพิบัติ:**
 - โรงเรียนและโรงเรียนควรมีการฝึกซ้อมแผนการอพยพและรับมือภัยพิบัติที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย เช่น การฝึกอพยพในกรณีเกิดแผ่นดินไหว, น้ำท่วม หรือพายุ โดยใช้วิธีการที่เด็กเข้าใจได้ง่าย เช่น การเล่นเกมบทบาทสมมติ
- **การสร้างแผนการอพยพที่ปลอดภัย:**
 - การกำหนดเส้นทางการอพยพที่ปลอดภัยจากพื้นที่อันตราย เช่น อาคารสูง หรือพื้นที่น้ำท่วม และให้เด็กทุกคนรู้จักเส้นทางเหล่านั้น
 - การติดตั้งสัญญาณเตือนภัยในโรงเรียนและบ้าน เช่น เสียงสัญญาณไฟเตือนในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน
- **การเตรียมอุปกรณ์ฉุกเฉิน:**
 - โรงเรียนควรมีชุดอุปกรณ์ฉุกเฉิน เช่น ไฟฉาย, ถังมือ, น้ำดื่ม, ยาสามัญ, ผ้าห่ม และอุปกรณ์ปฐมพยาบาลที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย
- **การจัดพื้นที่ปลอดภัย:**
 - การจัดพื้นที่ภายในโรงเรียนหรือบ้านที่ปลอดภัยจากอันตรายจากภัยธรรมชาติ เช่น การมีพื้นที่ที่มั่นคงสำหรับเด็กหลบภัยจากแผ่นดินไหว หรือพื้นที่ที่ปลอดภัยจากน้ำท่วม
- **การสอนทักษะการป้องกันภัยธรรมชาติ:**
 - สอนเด็กให้รู้วิธีการป้องกันตัวเองในกรณีเกิดภัยพิบัติ เช่น การปิดปากและจมูกเมื่อเกิดฝุ่นหรือควันจากภัยพิบัติ, การหลบใต้โต๊ะเมื่อเกิดแผ่นดินไหว

2. มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

- **การปฏิบัติตามแผนการอพยพ:**
 - เมื่อเกิดภัยพิบัติ ควรให้เด็กปฏิบัติตามแผนการอพยพอย่างรวดเร็วและมีระเบียบ โดยครูและผู้ดูแลต้องเป็นผู้นำทางให้เด็กเดินทางไปยังพื้นที่ที่ปลอดภัย

- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าเด็กทุกคนอยู่ในกลุ่มเดียวกันและไม่ได้หลงหาย
- **การให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้น:**
 - หากเกิดอุบัติเหตุในระหว่างการอพยพ เช่น การบาดเจ็บจากเศษวัสดุหรือการทกล้ม ให้มีการปฐมพยาบาลเบื้องต้น เช่น การหยุดเลือด, การทำแผล, หรือการช่วยหายใจ
 -
- **การคุ้มครองจิตใจเด็ก:**
 - สอนเด็กให้รับมือกับความตื่นตระหนกในขณะที่เกิดภัยพิบัติ เช่น การพูดปลอบโยนและให้คำแนะนำเด็กในการปฏิบัติตัวเมื่อเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน
- **การดูแลเด็กที่มีความต้องการพิเศษ:**
 - ให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เช่น เด็กที่มีอาการบาดเจ็บ, เด็กที่ไม่สามารถเดินเองได้, หรือเด็กที่กลัวการอพยพ

3. มาตรการหลังเกิดเหตุ

- **การประเมินความปลอดภัย:**
 - หลังจากเหตุการณ์ภัยพิบัติ การประเมินสภาพแวดล้อมและตรวจสอบว่าเด็กได้รับบาดเจ็บหรือไม่ เช่น การตรวจสอบแผลจากการอพยพหรือการบาดเจ็บจากวัสดุที่ตกหล่น
- **การติดตามอาการของเด็ก:**
 - สังเกตอาการของเด็กหลังเกิดภัยพิบัติ เช่น การหายใจลำบาก, อาการบวม, หรืออาการทางจิตใจที่เกิดขึ้นจากความตื่นตกใจ
 - หากพบอาการผิดปกติ ควรพาเด็กไปพบแพทย์หรือให้การรักษา
- **การดูแลจิตใจเด็กหลังเหตุการณ์:**
 - เด็กอาจรู้สึกตกใจหรือกลัวจากเหตุการณ์ภัยพิบัติ ควรให้การสนับสนุนทางจิตใจ เช่น การพูดคุยและให้คำแนะนำในการรับมือกับความเครียดและความวิตกกังวล
- **การรายงานเหตุการณ์ให้กับผู้ปกครอง:**
 - แจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงสถานการณ์และผลกระทบที่เกิดขึ้นจากภัยพิบัติ เช่น การรักษาเด็กจากอาการบาดเจ็บหรือการดูแลจิตใจหลังจากเหตุการณ์
- **การประเมินและปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย:**
 - หลังจากเหตุการณ์ ควรมีการประเมินการตอบสนองต่อภัยพิบัติและมาตรการที่ใช้ในการป้องกัน เช่น การปรับปรุงแผนการอพยพ, การเพิ่มการฝึกซ้อม, หรือการเสริมสร้างระบบเตือนภัยเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการรับมือกับภัยพิบัติในอนาคต

การเตรียมความพร้อมและมาตรการต่างๆ สำหรับความปลอดภัยของเด็กปฐมวัยในกรณีที่เกิดภัยพิบัติจากธรรมชาติเป็นสิ่งสำคัญ การฝึกซ้อมแผนการอพยพ, การเตรียมพื้นที่ปลอดภัย, และการดูแลเด็กในด้าน

ร่างกายและจิตใจขณะเกิดเหตุสามารถช่วยลดความเสี่ยงและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นได้ เมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นแล้ว การประเมินสภาพแวดล้อม, การให้การรักษา, และการให้คำแนะนำทางจิตใจจะช่วยให้เด็กฟื้นตัวได้เร็วและกลับมาใช้ชีวิตได้อย่างปกติ.

ความปลอดภัยของเด็กปฐมวัยในภัยขนาดใหญ่ที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์

ภัยขนาดใหญ่ที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ เช่น การก่อการร้าย, การจลาจล, การโจมตีทางอากาศ, หรือการเกิดเหตุรุนแรงในชุมชน เป็นสถานการณ์ที่อาจมีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อความปลอดภัยของเด็กปฐมวัย การเตรียมความพร้อมและมาตรการในการรับมือเป็นสิ่งสำคัญในการคุ้มครองเด็กจากอันตรายในช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์เหล่านี้

1. มาตรการการป้องกันเหตุ

- **การเตรียมแผนฉุกเฉินและการฝึกซ้อม:**
 - โรงเรียนควรมีแผนการอพยพและแผนรับมือภัยที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ เช่น การจลาจล หรือการโจมตีจากภายนอก โดยควรฝึกซ้อมแผนเหล่านี้เป็นประจำเพื่อให้เด็กและบุคลากรโรงเรียนมีความพร้อมในการรับมือ
 - สอนเด็กให้รู้วิธีการปฏิบัติตัวเมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน เช่น การหาที่หลบซ่อนตัว, การอยู่นิ่งและไม่เคลื่อนไหวในขณะที่มีภัย
- **การสร้างระบบเตือนภัยและการสื่อสาร:**
 - โรงเรียนควรติดตั้งระบบเตือนภัยที่สามารถแจ้งเหตุการณ์ฉุกเฉินได้ทันที เช่น สัญญาณเตือนภัยจากเสียง หรือระบบการแจ้งเตือนผ่านแอปพลิเคชันมือถือ เพื่อให้ทั้งครู นักเรียน และผู้ปกครองรับทราบสถานการณ์
 - การสร้างช่องทางการสื่อสารที่ชัดเจนระหว่างโรงเรียนและผู้ปกครอง เช่น การใช้ข้อความหรือโทรศัพท์ในการแจ้งสถานการณ์
- **การรักษาความปลอดภัยภายในโรงเรียน:**
 - โรงเรียนควรมีมาตรการรักษาความปลอดภัย เช่น การมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่มีการฝึกอบรมการรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉิน และการจัดให้มีการตรวจสอบพื้นที่โรงเรียนให้ปลอดภัยจากบุคคลภายนอกที่อาจเป็นอันตราย
- **การจัดพื้นที่หลบภัยที่ปลอดภัย:**
 - โรงเรียนควรกำหนดพื้นที่หลบภัยที่มีความปลอดภัยจากการโจมตีภายนอก เช่น ห้องที่อยู่ห่างจากหน้าต่างหรือบริเวณที่เสี่ยงต่ออันตรายจากระเบิด หรือการยิงปืน

2. มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

- **การอพยพเด็กอย่างมีระเบียบ:**

- เมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินที่มีความเสี่ยงสูง เช่น การโจมตีจากภายนอก หรือการเกิดจลาจล โรงเรียนควรมีการอพยพเด็กออกจากพื้นที่ที่เสี่ยงทันที โดยการให้เด็กเดินไปยังพื้นที่หลบภัยที่กำหนดไว้ล่วงหน้า
- ครูและผู้ดูแลต้องมีความรับผิดชอบในการดูแลเด็กแต่ละคนอย่างใกล้ชิด เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีเด็กหลงหายหรือไม่ได้รับการดูแล
- **การปฐมพยาบาลเบื้องต้น:**
 - หากเกิดการบาดเจ็บจากการโจมตี หรือเหตุการณ์รุนแรงในระหว่างการอพยพ ควรให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้น เช่น การห้ามเลือด, การทำแผล และการปฐมพยาบาลเบื้องต้นในกรณีที่เกิดบาดเจ็บ
- **การป้องกันจิตใจของเด็ก:**
 - ในขณะที่เกิดเหตุการณ์ที่รุนแรง ควรให้การปลอบโยนและการพูดคุยกับเด็ก เพื่อช่วยให้เด็กไม่ตกใจและรู้สึกปลอดภัยในสถานการณ์ที่เครียด
- **การสื่อสารกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง:**
 - แจ้งเหตุการณ์และขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ หน่วยกู้ภัย หรือหน่วยแพทย์ฉุกเฉิน เพื่อให้การช่วยเหลือและการดูแลที่เหมาะสม

3. มาตรการหลังเกิดเหตุ

- **การประเมินความปลอดภัยและความพร้อม:**
 - หลังจากเหตุการณ์จบลง ควรประเมินความปลอดภัยในโรงเรียนและให้แน่ใจว่าพื้นที่ที่เด็กอยู่มีความปลอดภัย เช่น ตรวจสอบอาคารและสิ่งแวดล้อมที่อาจได้รับความเสียหายจากเหตุการณ์
- **การให้การดูแลจิตใจและสุขภาพ:**
 - เด็กที่ประสบเหตุการณ์ที่เครียดหรือรุนแรงอาจได้รับผลกระทบทางจิตใจ ควรให้การสนับสนุนทางจิตใจ เช่น การให้คำปรึกษาเพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจ และการพูดคุยกับเด็กเพื่อให้เขาารู้สึกปลอดภัย
- **การติดตามผลทางร่างกายและจิตใจ:**
 - ติดตามอาการของเด็กทั้งทางร่างกายและจิตใจหลังจากเหตุการณ์ เช่น ตรวจสอบอาการบาดเจ็บและความเครียดที่อาจเกิดขึ้น
 - หากเด็กมีอาการผิดปกติ เช่น อาการวิตกกังวล, ความเครียด หรือมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไป ควรพาไปพบแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยา
- **การแจ้งผลกระทบให้ผู้ปกครองทราบ:**

- แจ้งผู้ปกครองเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและผลกระทบที่เกิดจากเหตุการณ์ รวมถึงการดูแลเด็กและขั้นตอนการฟื้นฟู
- **การประเมินและปรับปรุงแผนการตอบสนอง:**
 - หลังจากเหตุการณ์ ควรมีการประเมินแผนการตอบสนองต่อภัยพิบัติ เช่น การปรับปรุงการฝึกซ้อม, การปรับปรุงระบบการแจ้งเตือน หรือการเพิ่มประสิทธิภาพในการอพยพเด็ก

การเตรียมความพร้อมและการตอบสนองต่อภัยพิบัติที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ในเด็กปฐมวัย ต้องการการวางแผนที่ดีและการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ การจัดเตรียมแผนการอพยพที่ปลอดภัย, การมีระบบการเตือนภัยที่ชัดเจน, และการให้การสนับสนุนทางจิตใจในระหว่างและหลังเหตุการณ์ เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เด็กมีความปลอดภัยและฟื้นตัวจากสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็ว.

ความปลอดภัยของเด็กปฐมวัยจากการถูกระทำความรุนแรง

การป้องกันความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับเด็กปฐมวัยเป็นเรื่องที่สำคัญและจำเป็น เพื่อให้เด็กสามารถเติบโตในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมพัฒนาการอย่างเต็มที่ ความรุนแรงที่เกิดกับเด็กอาจมาจากหลายแหล่ง เช่น การทุบตีจากผู้ปกครอง, การข่มขืน, การละเมิดทางอารมณ์, หรือการกลั่นแกล้งในโรงเรียน จึงต้องมีมาตรการที่เข้มงวดในการป้องกันและช่วยเหลือเด็กในกรณีที่เกิดเหตุการณ์เหล่านี้

1. มาตรการการป้องกันเหตุ

- **การสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย:**
 - โรงเรียนและบ้านควรเป็นสถานที่ที่เด็กสามารถรู้สึกปลอดภัยและมั่นใจได้ พื้นที่ควรมีความปลอดภัยจากการถูกระทำความรุนแรงจากผู้ใหญ่หรือเด็กอื่นๆ โดยต้องมีการตรวจสอบและควบคุมการเข้าถึงพื้นที่ต่างๆ ที่เด็กอาจได้รับความเสี่ยง
- **การให้การศึกษาทางด้านพฤติกรรม:**
 - การสอนเด็กเกี่ยวกับสิทธิและการปกป้องตัวเองจากความรุนแรง เช่น การรู้จักสิทธิของตนเอง, การบอกกล่าวเมื่อรู้สึกไม่ปลอดภัย, หรือการเรียนรู้ที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ที่ไว้วางใจ
- **การฝึกอบรมและการรับรู้จากครูและผู้ปกครอง:**
 - ครูและผู้ปกครองควรได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการระบุสัญญาณของการถูกระทำความรุนแรง รวมถึงการดูแลเด็กที่อาจแสดงอาการของความเครียดหรือการถูกระทำความรุนแรง
- **การสร้างเครือข่ายการสนับสนุน:**
 - การสร้างช่องทางการสื่อสารที่ปลอดภัยให้เด็ก เช่น หมายเลขโทรศัพท์สำหรับแจ้งเหตุการณ์ฉุกเฉิน, การมีผู้ที่เด็กสามารถไว้วางใจเพื่อขอความช่วยเหลือ เช่น ครูที่ใกล้ชิดหรือพยาบาลโรงเรียน

- การตรวจสอบและป้องกันการกลั่นแกล้งในโรงเรียน:
 - การกำหนดนโยบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับการต่อต้านการกลั่นแกล้งในโรงเรียน และการส่งเสริมวัฒนธรรมของการเคารพและการสนับสนุนเพื่อนร่วมชั้น

2. มาตรการช่วยเหลือขณะเกิดเหตุ

- การให้ความช่วยเหลือทันที:
 - หากเด็กได้รับการกระทำรุนแรง ควรให้ความช่วยเหลือทันที เช่น การพาเด็กไปยังพื้นที่ที่ปลอดภัย เช่น ห้องพยาบาล หรือพื้นที่ส่วนตัวในโรงเรียนที่ไม่มีผู้บุกรุก
- การให้การปลอบโยนทางจิตใจ:
 - เด็กที่ประสบความรุนแรงอาจรู้สึกกลัวหรือวิตกกังวล ควรให้การสนับสนุนทางจิตใจ โดยการพูดคุยเพื่อให้เด็กรู้สึกปลอดภัยและไม่โดดเดี่ยว
- การติดต่อผู้ปกครองและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง:
 - แจ้งผู้ปกครองทันทีเมื่อเกิดเหตุการณ์ และหากจำเป็น ควรติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานคุ้มครองเด็ก, ตำรวจ หรือหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่ถูกกระทำ ความรุนแรง
- การให้การปฐมพยาบาล:
 - หากมีบาดแผลจากการถูกทุบตีหรือทำร้ายร่างกาย ควรทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้น เช่น การหยุดเลือด, การทำแผล และดูแลไม่ให้บาดแผลติดเชื้อ

3. มาตรการหลังเกิดเหตุ

- การติดตามและให้การดูแลจิตใจ:
 - หลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ควรมีการติดตามสุขภาพจิตของเด็กอย่างใกล้ชิด เช่น การให้คำปรึกษาจากนักจิตวิทยาหรือผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตใจ เพื่อช่วยให้เด็กฟื้นฟูจากความเครียด
- การตรวจสอบสภาพแวดล้อมหลังเหตุการณ์:
 - โรงเรียนควรมีการตรวจสอบสภาพแวดล้อมหลังจากเหตุการณ์เกิดขึ้น เช่น ตรวจสอบการกระทำของครูหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง, และหาวิธีการป้องกันไม่ให้เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นซ้ำ
- การรายงานเหตุการณ์ให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง:
 - แจ้งเหตุการณ์ให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานคุ้มครองเด็ก, ตำรวจ, หรือศูนย์ช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำ ความรุนแรง เพื่อให้มีการตรวจสอบและให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสม
- การเสริมสร้างความรู้ให้กับครูและบุคลากร:

- หลังจากเหตุการณ์ ควรมีการฝึกอบรมให้กับครูและบุคลากรโรงเรียนเกี่ยวกับการป้องกันและการตอบสนองต่อความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้น รวมถึงการเรียนรู้วิธีการพูดคุยและจัดการกับเด็กที่มีประสบการณ์ที่บอบบางทางจิตใจ
- **การให้การสนับสนุนและฟื้นฟูสำหรับเด็ก:**
 - ให้การสนับสนุนและช่วยฟื้นฟูเด็กโดยการจัดกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในตัวเอง และการช่วยให้เด็กเรียนรู้วิธีการจัดการกับอารมณ์หลังจากการประสบความรุนแรง

การป้องกันและช่วยเหลือเด็กปฐมวัยจากการถูกระทำความรุนแรงจำเป็นต้องมีการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยในโรงเรียนและที่บ้าน รวมถึงการสอนเด็กเกี่ยวกับสิทธิในการปกป้องตัวเอง การระบุสัญญาณของการถูกระทำความรุนแรง และการให้ความช่วยเหลืออย่างทันที่เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้น ทั้งนี้ การติดตามและการให้การดูแลทางจิตใจหลังจากเหตุการณ์จะช่วยให้เด็กฟื้นตัวจากความเครียดและกลายเป็นส่วนสำคัญในการป้องกันเหตุการณ์ในอนาคต

การสื่อสารกับผู้ปกครองและชุมชนเกี่ยวกับสถานการณ์ความปลอดภัย

การสื่อสารกับผู้ปกครองและชุมชนเกี่ยวกับสถานการณ์ความปลอดภัยในโรงเรียนเป็นเรื่องสำคัญที่ช่วยสร้างความเชื่อมั่นและความร่วมมือในการดูแลความปลอดภัยของนักเรียน วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพสามารถช่วยให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้รับการถ่ายทอดอย่างถูกต้องและทันที่ โดย

1. การประชุมผู้ปกครอง

- จัดการประชุมประจำปีหรือการประชุมเฉพาะกิจเพื่ออัปเดตข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการความปลอดภัยในโรงเรียน เช่น การฝึกซ้อมแผนฉุกเฉิน การอพยพ และมาตรการป้องกันโรค
- ใช้โอกาสในการประชุมเพื่อให้ผู้ปกครองสอบถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรการความปลอดภัยในโรงเรียน

2. การส่งข่าวสารผ่านช่องทางออนไลน์

- **อีเมลหรือจดหมายข่าว:** ส่งข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัยในโรงเรียนให้กับผู้ปกครองผ่านอีเมลหรือจดหมายข่าวออนไลน์ เพื่อให้ข้อมูลเข้าถึงได้ง่ายและรวดเร็ว
- **เว็บไซต์โรงเรียน:** อัปเดตข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับมาตรการความปลอดภัยและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโรงเรียน เช่น การอพยพ หรือการรับมือกับโรคระบาดบนเว็บไซต์ของโรงเรียน
- **แอปพลิเคชันโรงเรียน:** หากโรงเรียนมีแอปพลิเคชันเฉพาะ สามารถใช้ในการแจ้งเตือนผู้ปกครองเกี่ยวกับสถานการณ์ฉุกเฉินหรือข่าวสารที่เกี่ยวกับความปลอดภัยของนักเรียน

3. การใช้สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media)

- ใช้แพลตฟอร์มเช่น Facebook, Line หรือ Instagram ในการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัย และกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น
- การใช้สื่อสังคมออนไลน์สามารถเข้าถึงผู้ปกครองและชุมชนได้รวดเร็ว และช่วยให้การสื่อสารเกี่ยวกับ สถานการณ์ฉุกเฉินเป็นไปอย่างทันท่วงที

4. การประชาสัมพันธ์ผ่านป้ายประกาศหรือแผ่นพับ

- จัดทำป้ายประกาศหรือแผ่นพับที่มีข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการความปลอดภัยในโรงเรียนและแจกจ่าย ให้กับผู้ปกครองหรือแขวนในจุดที่เห็นได้ชัดภายในโรงเรียน
- ข้อมูลในแผ่นพับหรือป้ายประกาศอาจรวมถึงวิธีการรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉิน การอพยพ และ วิธีการติดต่อในกรณีฉุกเฉิน

5. การจัดฝึกอบรมและเวิร์กช็อป

- จัดกิจกรรมการฝึกอบรมและเวิร์กช็อปให้กับผู้ปกครองเกี่ยวกับการป้องกันอุบัติเหตุและสุขภาพของเด็ก การใช้ทักษะการปฐมพยาบาลเบื้องต้น การรับมือกับเหตุการณ์ฉุกเฉิน และการดูแลสุขภาพ
- ให้ผู้ปกครองมีโอกาสร่วมกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในมาตรการความปลอดภัยของ โรงเรียน

6. การสร้างช่องทางติดต่อที่ง่ายและรวดเร็ว

- มีช่องทางติดต่อที่ชัดเจนและง่ายต่อการใช้ เช่น หมายเลขโทรศัพท์ฉุกเฉิน อีเมล หรือแชทออนไลน์ เพื่อให้ผู้ปกครองสามารถติดต่อกับโรงเรียนได้ทุกเมื่อที่ต้องการ
- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการติดต่อในกรณีที่มีเหตุฉุกเฉินและการแจ้งข้อมูลสุขภาพของนักเรียน

7. การจัดกิจกรรมร่วมกับชุมชน

- โรงเรียนสามารถจัดกิจกรรมร่วมกับชุมชน เช่น การจัดเสวนาหรือกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัยใน ชุมชน เพื่อตระหนักถึงความสำคัญของการร่วมมือในการดูแลสุขภาพความปลอดภัยของนักเรียน
- การร่วมมือกับหน่วยงานท้องถิ่นหรือหน่วยงานอื่นๆ เพื่อเสริมสร้างมาตรการความปลอดภัยที่ ครอบคลุมและมีประสิทธิภาพในโรงเรียน

8. การรายงานสถานการณ์อย่างโปร่งใส

- เมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินหรือสถานการณ์ที่อาจกระทบต่อความปลอดภัยของนักเรียน ควรแจ้ง ผู้ปกครองและชุมชนโดยเร็ว พร้อมทั้งให้ข้อมูลที่โปร่งใสและชัดเจนเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นๆ
- การรายงานควรทำให้ผู้ปกครองทราบถึงวิธีการที่โรงเรียนได้จัดการและปฏิบัติตามมาตรการความ ปลอดภัย

การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้ผู้ปกครองและชุมชนเข้าใจในมาตรการที่โรงเรียนใช้ในการดูแลสุขภาพ ปลอดภัย และช่วยเสริมสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนและผู้ปกครองในการเรียนรู้และเติบโตในสภาพแวดล้อม ที่ปลอดภัย.

แนวทางประเมินและปรับปรุงคู่มือสถานศึกษาปลอดภัยของโรงเรียน

การประเมินและปรับปรุง คู่มือสถานศึกษาปลอดภัย ของโรงเรียนเป็นกระบวนการที่สำคัญในการให้แน่ใจว่าโรงเรียนสามารถตอบสนองต่อความต้องการด้านความปลอดภัยและคุ้มครองนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพและทันสมัย แนวทางในการประเมินและปรับปรุงคู่มือสถานศึกษาปลอดภัยมีดังนี้:

1. การประเมินประสิทธิภาพของคู่มือ

- **การทบทวนข้อมูลจากเหตุการณ์จริง:** ประเมินผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เช่น อุบัติเหตุ หรือเหตุการณ์ฉุกเฉินที่เกิดขึ้นในโรงเรียน เพื่อดูว่ามาตรการที่ระบุในคู่มือมีความเหมาะสมและสามารถใช้ได้ผลหรือไม่
- **การสำรวจความคิดเห็นจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง:** รวบรวมความคิดเห็นจากครู ผู้บริหาร บุคลากร โรงเรียน และผู้ปกครองเกี่ยวกับความเข้าใจในการใช้คู่มือและความพึงพอใจในมาตรการต่างๆ
- **การตรวจสอบการปฏิบัติจริง:** ตรวจสอบว่ามาตรการที่ระบุในคู่มือถูกนำไปใช้และปฏิบัติจริงในโรงเรียนหรือไม่ โดยอาจตรวจสอบจากการดูแลด้านสุขภาพ ความปลอดภัยในการเล่น หรือการฝึกซ้อมแผนการอพยพ

2. การวิเคราะห์ปัญหาหรือช่องว่างในการดำเนินงาน

- **การสังเกตข้อบกพร่อง:** หากพบว่ามีเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นซ้ำๆ หรือมีความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการไม่ปฏิบัติตามคู่มือ ควรดำเนินการวิเคราะห์และหาสาเหตุ
- **การประเมินผลจากการฝึกซ้อม:** การทบทวนผลการฝึกซ้อมแผนฉุกเฉิน เช่น แผนหนีไฟ หรือการอพยพจากเหตุการณ์ฉุกเฉิน ว่าดีกๆ และบุคลากรทุกคนสามารถปฏิบัติตามแผนได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่
- **การตรวจสอบการรับมือกับภัยพิบัติ:** วิเคราะห์ว่าการตอบสนองต่อภัยพิบัติหรือเหตุการณ์ฉุกเฉินต่างๆ สามารถทำได้ตามมาตรฐานหรือไม่ และการเตรียมพร้อมของโรงเรียนมีความเหมาะสมหรือไม่

3. การปรับปรุงคู่มือ

- **การอัปเดตมาตรการด้านความปลอดภัย:** ปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยให้ทันสมัย เช่น การใช้เทคโนโลยีใหม่ในการตรวจสอบสุขภาพ การสื่อสารผ่านแอปพลิเคชัน หรือการใช้ระบบกล้องวงจรปิด เพื่อเพิ่มความปลอดภัยในพื้นที่ต่างๆ
- **การเพิ่มมาตรการใหม่ตามสถานการณ์:** เพิ่มหรือปรับเปลี่ยนมาตรการตามสถานการณ์ใหม่ๆ เช่น การป้องกันโรคระบาด เช่น COVID-19 การใช้เทคโนโลยีในการจัดการความปลอดภัย หรือมาตรการเว้นระยะห่างทางสังคม
- **การฝึกอบรมและเสริมทักษะให้กับบุคลากร:** จัดอบรมให้กับครู บุคลากร และผู้ดูแลเกี่ยวกับมาตรการความปลอดภัยใหม่ๆ รวมถึงการใช้คู่มือให้เกิดประโยชน์สูงสุด

4. การติดตามผลการปรับปรุง

- **การติดตามการปฏิบัติ:** ติดตามและตรวจสอบว่าการปรับปรุงที่ได้ทำไปนั้นถูกนำไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและผลลัพธ์ที่ได้มีการปรับปรุงความปลอดภัยในโรงเรียนจริง
- **การจัดประชุมประจำปี:** จัดประชุมกับคณะกรรมการความปลอดภัยของโรงเรียนเพื่อประเมินผลและปรับปรุงการดำเนินการในปีถัดไป
- **การประเมินความพึงพอใจของผู้ปกครอง:** หลังจากที่มีการปรับปรุงคู่มือแล้ว สามารถทำการสำรวจความคิดเห็นจากผู้ปกครองเพื่อประเมินว่าพวกเขามีความพึงพอใจต่อมาตรการความปลอดภัยที่ปรับปรุงใหม่หรือไม่

5. การส่งเสริมการมีส่วนร่วม

- **การมีส่วนร่วมของนักเรียน:** ส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินความปลอดภัย เช่น การสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความปลอดภัยในโรงเรียน การฝึกการป้องกันตัว หรือการมีส่วนร่วมในกิจกรรมความปลอดภัย
- **การทำงานร่วมกับชุมชน:** ร่วมมือกับชุมชนท้องถิ่นเพื่อปรับปรุงมาตรการความปลอดภัยในโรงเรียนให้เข้ากับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมในท้องถิ่น

การประเมินและปรับปรุงคู่มือสถานศึกษาปลอดภัยไม่เพียงแต่ช่วยให้การบริหารความปลอดภัยของโรงเรียนมีประสิทธิภาพขึ้น แต่ยังช่วยให้โรงเรียนสามารถรับมือกับเหตุการณ์ต่างๆ ได้ดีขึ้น โดยใช้ข้อมูลจากการประเมินผลและการมีส่วนร่วมจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการปรับปรุงมาตรการให้ทันสมัยและเหมาะสมกับความต้องการในปัจจุบัน

คำถามที่พบบ่อย (FAQ) เกี่ยวกับคู่มือสถานศึกษาปลอดภัยของโรงเรียน

1. คู่มือสถานศึกษาปลอดภัยคืออะไร?

- คำตอบ: คู่มือสถานศึกษาปลอดภัยคือเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อให้แนวทางและมาตรการในการดูแลความปลอดภัยภายในโรงเรียน ครอบคลุมทั้งด้านการป้องกันอุบัติเหตุ การดูแลสุขภาพนักเรียน การจัดการสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย และการรับมือกับเหตุการณ์ฉุกเฉิน

2. ทำไมโรงเรียนถึงต้องมีคู่มือสถานศึกษาปลอดภัย?

- คำตอบ: คู่มือสถานศึกษาปลอดภัยมีความสำคัญในการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับนักเรียนและบุคลากร โดยมีมาตรการที่ชัดเจนในการป้องกันและรับมือกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น เช่น อุบัติเหตุ การเจ็บป่วย หรือเหตุการณ์ฉุกเฉินอื่นๆ

3. คู่มือสถานศึกษาปลอดภัยครอบคลุมประเด็นอะไรบ้าง?

- คำตอบ: คู่มือจะครอบคลุมหลายประเด็นสำคัญ เช่น การจัดการสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย การป้องกันอุบัติเหตุ สุขอนามัย การป้องกันโรค การเฝ้าระวังและติดตามสุขภาพของนักเรียน การจัดการเหตุฉุกเฉิน และการฝึกซ้อมแผนรับมือภัยพิบัติ

4. ใครเป็นผู้รับผิดชอบในการปฏิบัติตามคู่มือสถานศึกษาปลอดภัย?

- คำตอบ: การปฏิบัติตามคู่มือสถานศึกษาปลอดภัยเป็นความรับผิดชอบของทุกคนในโรงเรียน ทั้งครู ผู้บริหาร โรงเรียน และบุคลากรทุกคน รวมถึงผู้ปกครองที่มีส่วนร่วมในการดูแลความปลอดภัยของนักเรียน

5. การฝึกซ้อมแผนฉุกเฉินต้องทำบ่อยแค่ไหน?

- คำตอบ: โรงเรียนควรฝึกซ้อมแผนฉุกเฉิน เช่น การหนีไฟ หรือการอพยพในกรณีภัยพิบัติอย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง เพื่อให้ครูและนักเรียนพร้อมรับมือกับเหตุการณ์ฉุกเฉินได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6. โรงเรียนมีการป้องกันอุบัติเหตุอย่างไร?

- คำตอบ: โรงเรียนจัดให้มีการตรวจสอบสภาพแวดล้อมและอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อป้องกันอุบัติเหตุจากการใช้งาน รวมถึงการจัดการพื้นที่เล่นและกิจกรรมให้ปลอดภัยจากอันตราย

7. หากเกิดอุบัติเหตุในโรงเรียน โรงเรียนมีการดูแลนักเรียนอย่างไร?

- คำตอบ: หากเกิดอุบัติเหตุ โรงเรียนมีบุคลากรที่ได้รับการฝึกอบรมด้านการปฐมพยาบาลเบื้องต้น เพื่อดูแลนักเรียนทันที ก่อนที่จะติดต่อหน่วยแพทย์ฉุกเฉินหรือผู้ปกครองตามความจำเป็น

8. โรงเรียนมีมาตรการอะไรในการป้องกันโรคระบาด?

- คำตอบ: โรงเรียนดำเนินมาตรการด้านสุขอนามัยอย่างเข้มงวด เช่น การตรวจสอบอุณหภูมิของนักเรียน การให้คำแนะนำเกี่ยวกับการล้างมือ การสวมหน้ากากอนามัย และการจัดห้องเรียนที่มีการระบายอากาศที่ดี

9. ผู้ปกครองสามารถมีส่วนร่วมในการดูแลความปลอดภัยของนักเรียนได้อย่างไร?

- คำตอบ: ผู้ปกครองสามารถมีส่วนร่วมในการดูแลความปลอดภัยของนักเรียน โดยการให้ความร่วมมือในการตรวจสอบสุขภาพของนักเรียน การสื่อสารเกี่ยวกับสุขภาพของนักเรียน และการแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับอาการผิดปกติหากนักเรียนไม่สบาย

10. โรงเรียนมีการประเมินความปลอดภัยของโรงเรียนอย่างไร?

- คำตอบ: โรงเรียนดำเนินการประเมินความปลอดภัยอย่างสม่ำเสมอ โดยการตรวจสอบสภาพแวดล้อม การรวบรวมข้อเสนอแนะจากครู ผู้ปกครอง และนักเรียน รวมถึงการตรวจสอบระบบความปลอดภัยในโรงเรียนเพื่อปรับปรุงและพัฒนา

11. โรงเรียนมีการจัดการรับ-ส่งนักเรียนอย่างไรเพื่อความปลอดภัย?

- คำตอบ: โรงเรียนมีการกำหนดจุดรับ-ส่งนักเรียนที่ปลอดภัย เช่น การตั้งจุดรับ-ส่งที่ห่างจากพื้นที่จราจรหลัก และมีผู้ดูแลตลอดเวลาในระหว่างการรับ-ส่งนักเรียน นอกจากนี้ยังมีการตรวจสอบให้แน่ใจว่าผู้ที่มารับนักเรียนมีการยืนยันตัวตนเพื่อป้องกันเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์

12. โรงเรียนจัดการกับปัญหานักเรียนที่มีความเสี่ยงในด้านสุขภาพอย่างไร?

- คำตอบ: โรงเรียนมีการเฝ้าระวังสุขภาพของนักเรียนอย่างใกล้ชิด โดยการตรวจสุขภาพประจำปี การสังเกตอาการผิดปกติ เช่น ไข้ หรืออาการอื่นๆ ที่อาจเป็นสัญญาณของโรค นอกจากนี้ยังมีการสื่อสารกับผู้ปกครองเพื่อให้ข้อมูลและการดูแลสุขภาพอย่างต่อเนื่อง

13. การจัดการพื้นที่เล่นและกิจกรรมภายนอกของนักเรียนปลอดภัยแค่ไหน?

- คำตอบ: โรงเรียนจัดพื้นที่เล่นและกิจกรรมภายนอกที่มีมาตรฐานความปลอดภัย โดยทุกอุปกรณ์การเล่นจะได้รับการตรวจสอบและบำรุงรักษาอย่างสม่ำเสมอ มีการจัดให้เด็กๆ เล่นในพื้นที่ที่มีการควบคุมและดูแลอย่างใกล้ชิดจากครูหรือผู้ช่วยดูแล

14. มีการจัดการความปลอดภัยในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุบนรถโรงเรียนหรือรถรับ-ส่งนักเรียนอย่างไร?

- คำตอบ: รถโรงเรียนหรือรถรับ-ส่งนักเรียนทุกคันได้รับการตรวจสอบสภาพรถอย่างสม่ำเสมอ รวมถึงมีการติดตั้งเข็มขัดนิรภัยและมาตรการรักษาความปลอดภัยภายในรถ ผู้ขับขี่ต้องได้รับการอบรมเกี่ยวกับการขับขี่ปลอดภัย และจะมีผู้ดูแลเด็กในระหว่างการเดินทางเพื่อความปลอดภัย

15. โรงเรียนมีการจัดการเหตุการณ์ที่อาจเกิดจากภัยพิบัติธรรมชาติ (เช่น แผ่นดินไหว น้ำท่วม) อย่างไร?

- คำตอบ: โรงเรียนมีการฝึกซ้อมแผนรับมือภัยพิบัติธรรมชาติ เช่น แผนการอพยพในกรณีเกิดแผ่นดินไหว น้ำท่วม หรืออุบัติเหตุฉุกเฉิน โดยมีการฝึกซ้อมร่วมกับนักเรียนและบุคลากร เพื่อให้พร้อมรับมือกับสถานการณ์ต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

16. โรงเรียนมีการให้การช่วยเหลือทางจิตใจแก่นักเรียนที่ประสบเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์หรือเหตุฉุกเฉินอย่างไร?

- **คำตอบ:** โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพจิตสำหรับนักเรียน รวมถึงการให้คำปรึกษาจากนักจิตวิทยาหรือผู้เชี่ยวชาญเพื่อช่วยลดความวิตกกังวลหรือความเครียดในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ เช่น อุบัติเหตุหรือสถานการณ์ฉุกเฉิน

17. มีการตรวจสอบหรือประเมินความปลอดภัยในโรงเรียนจากหน่วยงานภายนอกหรือไม่?

- **คำตอบ:** โรงเรียนมีการขอการตรวจสอบและประเมินความปลอดภัยจากหน่วยงานภายนอก เช่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา หรือหน่วยงานสาธารณสุข เพื่อให้มั่นใจว่ามาตรการความปลอดภัยที่โรงเรียนดำเนินการนั้นได้มาตรฐานและปลอดภัย

18. โรงเรียนมีมาตรการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อที่สามารถแพร่กระจายในโรงเรียนอย่างไร?

- **คำตอบ:** โรงเรียนมีการจัดการเกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อ เช่น การตรวจคัดกรองอาการไข้ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการล้างมืออย่างถูกวิธี และการจัดให้มีการสวมหน้ากากอนามัยในช่วงที่มีการแพร่ระบาดของโรคติดต่อ เพื่อป้องกันการแพร่กระจายของเชื้อโรค

19. โรงเรียนมีการจัดทำแผนที่แสดงทางออกและเส้นทางอพยพในกรณีฉุกเฉินหรือไม่?

- **คำตอบ:** โรงเรียนมีการจัดทำแผนที่แสดงเส้นทางออกจากอาคารและจุดรวมตัวในกรณีฉุกเฉิน เพื่อให้ นักเรียนและบุคลากรสามารถอพยพออกจากพื้นที่อันตรายได้อย่างรวดเร็วและปลอดภัย

20. ผู้ปกครองสามารถติดต่อโรงเรียนเกี่ยวกับความปลอดภัยของนักเรียนได้อย่างไร?

- **คำตอบ:** ผู้ปกครองสามารถติดต่อโรงเรียนได้ผ่านช่องทางต่างๆ เช่น โทรศัพท์ อีเมล หรือการเข้าร่วมประชุมผู้ปกครอง ซึ่งจะได้รับข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการความปลอดภัยและการดูแลนักเรียนในโรงเรียน

บทสรุป

การกระตุ้นให้ทุกคนในโรงเรียนมีส่วนร่วมในการรักษาความปลอดภัย

การรักษาความปลอดภัยในโรงเรียนไม่ใช่เพียงแคความรับผิดชอบของผู้บริหารหรือครูเท่านั้น แต่เป็นภารกิจร่วมที่ต้องการการมีส่วนร่วมจากทุกฝ่ายในโรงเรียน รวมถึงนักเรียน ผู้ปกครอง และบุคลากรทุกคน เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเอื้อต่อการเรียนรู้และพัฒนาการของนักเรียน

โรงเรียนเซนต์ปีเตอร์ ธนบุรี เล็งเห็นถึงความสำคัญของการทำงานร่วมกันในการรักษาความปลอดภัย โดยการให้ทุกคนมีส่วนร่วมในกระบวนการต่างๆ เช่น การติดตามและประเมินผลการดำเนินการด้านความปลอดภัย การฝึกอบรมบุคลากร การให้ข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัยแก่ผู้ปกครอง และการกระตุ้นให้นักเรียนมีความตระหนักถึงความปลอดภัยในชีวิตประจำวัน

การสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยเริ่มต้นจากการให้ความสำคัญกับทุกคนในโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นการจัดให้มีการฝึกซ้อมแผนฉุกเฉิน การตรวจสอบความปลอดภัยของสภาพแวดล้อม หรือการมีส่วนร่วมของนักเรียนในการรักษาความสะอาดและปฏิบัติตามกฎระเบียบ

ในที่สุด การมีส่วนร่วมของทุกคนในโรงเรียนในการรักษาความปลอดภัยจะช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นและความมั่นใจให้กับนักเรียนและผู้ปกครอง ว่าโรงเรียนเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยสำหรับการเรียนรู้และเติบโต การทำงานร่วมกันในทุกระดับจะทำให้โรงเรียนสามารถป้องกันและจัดการกับสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งจะสร้างนักเรียนที่มีคุณภาพในสังคมที่มีความปลอดภัย.